



HARLEQUIN®

Бестселър

Нора Робъртс

ДЖАКПОТ



НОРА РОБЪРТС ДЖАКПОТ

Превод: Катя Георгиева

chitanka.info

Мак е собственик на „Команч“. Той се чувства длъжен да помогне на Дарси да оцелее в тази джунгла, но без да усети, изгубва сърцето си... Ще успее ли Дарси да му покаже, че любовта е най-важното нещо на света?

ПЪРВА ГЛАВА

Когато колата ѝ се закашля и угасна на около два километра от Лас Вегас, Дарен Уолис сериозно се замисли дали да не си остане там и да умре от жегата под жестокото слънце на пустинята. В джоба си имаше девет долара и трийсет и седем цента, а зад гърба си дълъг път, който не водеше за никъде.

Голям късмет бе, че имаше дори тези жалки пари, защото предишната вечер ѝ бяха откраднали портмонето пред една закусвалня в Юта. Сандвичът с жилаво пилешко бе последното нещо, което бе изяла, и предполагаше, че случайно останалите по-малко от десет долара в джоба ѝ бяха последното чудо, което можеше да очаква.

Вече бе загубила и работата си, и дома си в Канзас. Нямахше роднини и никой, при когото да се върне. Според нея имаше всички причини да нахвърля дрехите си в един куфар и да отпътува от това, което бе било и което би било, ако бе останала.

Бе потеглила на запад просто защото колата ѝ бе обърната натам и тя го прие като знак. Беше си обещала приключение, една своя лична одисея и нов, по-добър живот.

Вече не ѝ бе достатъчно да чете за решителни млади жени, които се осмеляват да се изправят срещу света, да си пробият път през него, да приемат рисковете и весело да посрещат предизвикателствата. Или поне така си казваше, докато се превъртаха цифрите на километража на старата ѝ раздрънкана кола.

Време бе сама да тръгне или поне да се опита. Ако бе останала, щеше да продължи да се движи по коловоза. Да прави това, което ѝ се казва. Отново.

И да преживее живота си, преследвана от мечти и съжаления.

Но сега, една безкрайна седмица след като посред нощ се измъкна като крадец от града, се чудеше дали пък не бе създадена за обикновеното. Може би бе родена да следва правилата. Може би трябваше да се задоволи с живота, който ѝ се предлагаше, и да гледа в земята, вместо непрекъснато да се опитва да надзърта зад всеки ъгъл.

Джералд щеше да ѝ осигури хубав живот, на който много жени биха завидели. С него щеше да има прекрасна къща, добре поддържана от старателни слуги, гардероб, претъпкан с модните за сезона дрехи, подходящи като за директорска съпруга, лятна вила в Бар Харбър и почивка в топлите страни през зимата. Никога нямаше да е гладна, никога нямаше да изпитва лишения.

Всичко, което се искаше от нея, бе да прави точно онова, което ѝ се казва, и точно когато ѝ се казва. За това само трябваше да погребее всички мечти, всички копнежи, всички свои желания.

Нямаше да е трудно. Цял живот го бе правила. Ала беше трудно.

Затвори очи и опря глава на кормилото. Защо Джералд я искаше толкова? В нея нямаше нищо особено. Тя бе средно умна и средно хубава. Собствената ѝ майка достатъчно често я бе описвала точно по този начин. Не вярваше той да изпитва към нея кой знае какво физическо привличане, макар да подозираше, че може би му харесваше, защото беше дребничка жена, над която лесно можеше да властва.

Господи, колко я плашеше!

Спомни си как се вбеси, когато Дарси отрязва дългата си до раменете коса и направо я накълца, докато заприлича на момче.

Е, на нея така ѝ харесваше, каза си предизвикателно. И това си беше нейната коса, по дяволите, добави тя и прокара пръсти през неравно подстриганите светлочервеникави кичури.

Още не бяха женени, слава богу. Джералд нямаше право да ѝ казва как да изглежда, как да се облича, как да се държи. А сега, ако Дарси просто издържеше, никога нямаше да има това право.

По начало изобщо не трябваше да се съгласява да се омъжи за него. Просто бе прекалено уморена, прекалено уплашена, прекалено объркана. Въпреки че почти веднага дойдоха съжаленията и съмненията, въпреки че му върна годежния пръстен и му се извини, можеше да откаже, вместо да се изправи пред гнева му и да живее с клюките за разваления годеж. Обаче бе открила, че той я бе подвел — той бе виновен, задето си бе загубила работата, както и за заплахите да я изхвърлят от апартамента ѝ.

Джералд искаше да я пречупи. И тя почти му се бе подчинила, помисли Дарси сега, като изтри потта от лицето си с опакото на ръката.

Да върви по дяволите, реши тя и се измъкна от колата. Значи имаше по-малко от десет долара, никакво средство за придвижване и почти два километра път пред себе си. Бе се измъкнала изпод властта на Джералд. На дваисет и три години най-после бе свободна.

Остави куфара си в багажника, нарами тежката торба с всичко, което наистина имаше значение за нея, и тръгна. Бе изгорила мостовете зад себе си. Сега бе време да види какво има зад следващия ъгъл.

Отне ѝ един час да стигне до целта си. Не би могла да обясни защо продължаваше да върви по Шосе номер петнайсет, встрани от разпръснатите мотели и бензиностанции и към тези блещукащи вълшебни светлини на Вегас в далечината. Знаеше само, че иска да бъде там, в това кълбо от екзотични сгради и форми, където светлините блестяха като на карнавал.

Слънцето позлатяваше западните склонове на червените планини, които обграждаха този сияещ оазис. Гладът ѝ от стържеща нужда се бе превърнал в тъпа болка. Помисли си да спре да хапне, да си почине, да пийне, ала имаше нещо лечебно в това, просто да прехвърля единия си крак пред другия, без да откъсва поглед от огромните високи хотели, проблясващи в далечината.

На какво ли приличаха отвътре? Дали всичко бе блестящо и излъскано, пъстро до пищност? Представяше си атмосферата на секс и хазарт, отчаяние и тържество, с прозиращо отдолу немирство. Там сигурно имаше мъже с тежки погледи, жени с див смях. Дарси щеше да си намери работа в един от тези пищни вертепи на развлеченията и да има място на първия ред за всяко представление.

О, как искаше да живее, да гледа и да опитва! Искаше тълпите и шума, горещата кръв и студените нерви. Всичко, всичко обратно на онова, което бе била преди. А най-вече искаше да чувства — силни, разкъсващи чувства, надигаща се радост, жизнерадостна възбуда. И щеше да пише за всичко това, реши тя и намести раницата, натъпкана с тетрадки и ръкописи, която тежеше като камък. Щеше да пише, свряна в някоя малка стаичка, откъдето ще наблюдава всичко.

Залитайки от умора, Дарси се спъна в бордюра и се изправи. Улиците бяха пълни, сякаш всички имаха да ходят някъде. Дори по залез светлините на града примигваха, блещукаха и подмамваха: „Влез, опитай си шанса, хвърли заровете.“

Срещаше семейства туристи — бащи по къси панталони, с порозовели от безмилостното слънце крака, деца с широко отворени очи, майки с трескави погледи на преситени от впечатления.

И нейните златистокафяви очи бяха широко отворени, изцъклени от умора. Избухналият в далечината изкуствен вулкан изтръгна писъци и викове от събралата се да го гледа тълпа и я накара да зяпне от замаяно учудване. Човешкият поток я понесе, а шумът притъпи бръмченето в ушите ѝ.

Заше метена и заслепена, тя се луташе безцелно, заплесваше се по огромните римски статуи, примигваше от неоновите светлини, преминаваше покрай внезапно бликващи фонтани, изливащи се в разноцветни водопади. Това бе страната на чудесата, гръмогласна, пищна и безпardonно възрастна, а Дарси бе стресната и очарована като Алиса.

Озова се пред две високи кули, бели като сняг и съединени с широк извит мост със стотици прозорци. Сградите бяха обкръжени от море от цветя, и диви, и екзотични, от блестящи като огледала езерца, захранвани от водопад, който се спускаше от върха на една скала.

На пост пред входа към моста стоеше огромен — пет пъти по-голям от човешки ръст — индиански вожд, възседнал златен жребец. Лицето и голите му гърди бяха от излъскана мед. В бойния му шлем светеха ярки червени, сини и зелени камъни. В ръката си държеше копие с блестящо като диамант острие, в което примигваше огън.

Толкова бе красив, помисли си възхитена тя. Толкова горд и предизвикателен.

Можеше да се закълне, че тъмните очи на статуята бяха живи и я гледаха. Че я подканваха да се приближи, да влезе, да си опита късмета.

Дарси пристъпи прага на „Команч“ с омекнали мрака и се олюля от внезапно блъсналия я студен въздух.

Фоайето бе необятно, а плочките по пода му образуваха смели геометрични фигури в зелено и синьо, от които ѝ се зави свят. Кактуси и палми се издигаха царствено от медни и керамични вази. Ослепителни кошници с цветя украсяваха големите маси, а мирисът на лилии бе толкова сладък, че очите ѝ се насълзиха.

Тя влезе, изумена от водопада, който се спускаше по каменната стена в басейн, пълен с играещи рибки, от искрящата светлина,

струяща от огромни полилеи от кристал и злато. Това място бе невъобразима смесица от багри и блясък, по-ярко и по-сияйно от всякаква реалност, която познаваше, и от всяка мечта, която си бе представяла.

Имаше и магазини, и магазините бяха също толкова бляскави, колкото и полилеите. Дарси видя как една блондинка се колебаеше между две диамантени колиета по същия начин, както друга жена би избирала домати.

В гърлото ѝ забълбука смях и Дарси притисна ръка към устата си да го спре. Не бе това моментът, нито мястото да бъде забелязана, напомни си тя. Не ѝ беше мястото сред всичкия този блясък.

Зави зад ъгъла и усети как главата ѝ се завъртя от внезапния месингов звук на казиното. Камбани и гласове, метално тракане на монети, падащи върху монети. Хаос, бръмчене и викове. Кръвта ѝ закипя от внезапния прилив на енергия, който изпита.

Навсякъде имаше автомати, изправени рамо до рамо, с въртящи се цветове и форми. Край тях се тълпяха хора, прави или седнали, вадеха монети от пластмасови кофички и ги пускаха в работещите автомати. Една жена натисна червеното копче, изчака колелото да спре да се върти и изпищя от радост, когато в средата се подредиха три черни черти. В сребърната купа с мелодичен звън се изсипаха монети.

Това накара Дарси да се усмихне.

Тук имаше развлечения, безразсъдни и импулсивни. Парите бяха нещо, което трябва да се заработва, да се пази и внимателно да се наблюдава. Но пръстите ѝ се плъзнаха в джоба, където последните смачкани банкноти сякаш горещо пулсираха срещу кожата ѝ.

Ако не сега, кога тогава, запита се тя и този път не успя да съдържи напирания смях. Какво можеше да направи с девет долара и трийсет и седем цента? Можеше да си купи нещо за ядене, каза си и прехапа устни. А после какво?

Замаяна, със странно звънящи уши Дарси тръгна по пътеката, примигвайки срещу хората и автоматите. Те бяха готови да поемат риска, затова бяха тук.

Не бе ли и тя заради това тук?

Тогава го видя. Стоеше сам, голям, ярък и омагьосващ. Бе по-висок от нея, а широкото му лице бе изписано със стилизирани звезди

и луни. Ръчката бе дебела почти колкото ръката ѝ и завършваше с лъскава червена топка.

Наричаше се „Магията на команчите“.

„Джакпот!“, оповестяваше той с ослепително бели светещи надписи, които мигаха и я замайваха.

Рубиненочервени точки бягаха по черната лента. Дарси се вгледа като омагьосана в цифрата, която показваха проблясващите светлинки.

Един милион осемстотин хиляди и седемдесет и девет долара и тридесет и седем цента.

Каква странна сума... Девет долара и тридесет и седем цента, помисли отново и напипа парите в джоба си. Може би това бе знак.

Колко ли струваше? Приблужи се, премигна да проясни погледа си и с мъка разчете правилата. Автоматът работеше с натрупване, така че цифрата щеше да нараства, когато играчите влагаха парите си.

Можеше да плати един долар, прочете тя, ала тогава нямаше да получи джакпота дори ако подредеше звездите и луните и на трите реда. За да играе истински, трябваше да вложи три пъти по един долар. Почти всички пари, които имаше на този свят. Рискувай, сякаш ѝ нашепваше едно лукаво гласче. „Не ставай глупава.“ Този глас бе строг, укорителен и прекалено познат. „Не можеш да си пилееш парите.“

„Поживей малко.“ В шепота се долавяше възбуда и изкушение. „Какво чакаш?“

— Не знам — измърмори Дарси. — И съм уморена от чакане.

Без да откъсва очи от изменящото се лице на автомата, тя бръкна в джоба си.

Докато оглеждаше масите, Робърт Макгрегър Блейд надраска на едно листче инициалите си. Мъжът на трети стол на стодоларовата маса не приемаше леко загубите си, забеляза той. Остана на петнайсет, когато дилърът показа поп и Мак вдигна вежди. Ако ще залагаш по сто долара на раздаване, помисли той, като видя как дилърът обръща седмица, трябва да знаеш да играеш.

С привичен жест вдигна ръка да повика един от облечените в смокинги хора от охраната.

— Дръж го под око — нареди му тихо. — Гласи се да ни създаде неприятности.

— Да, господине.

Да забелязва приближаващите се неприятности и да се справя с тях бе за Мак втора природа. Бе трето поколение комарджия и инстинктите му бяха добре изострени. Дядо му, Дениъл Макгрегър, бе направил състояние от риска. Първата любов на Дениъл бяха недвижимите имоти и той продължаваше да купува и продава, да разработва и събира, въпреки че бе над деветдесет.

Родителите на Мак се бяха запознали в едно казино на кораб. Майка му била дилър на блекджек, а баща му винаги е бил играч. Първо се наежили един срещу друг, после се харесали, отначало без и двамата да разбират, че Дениъл бил изработил срещата им с перспективата за сватба и продължаване на рода на Макгрегърови.

По това време Джъстин Блейд вече имал хотел „Команч“ във Вегас и още един в Атлантик Сити. Серина Макгрегър станала негов съдружник, а след това и негова съпруга.

Най-големият им син бе роден научен да хвърля заровете.

Сега, малко преди тридесетия му рожден ден, „Команч“ във Вегас бе негов. Родителите му достатъчно му вярваха, за да го оставят в неговите ръце и Мак много внимаваше да не съжالياват за това.

Хотелът вървеше добре, защото той се стараеше да върви добре. Работеше честно, защото винаги бе работил честно. Печелеше, защото бе съвместно предприятие на Блейд и Макгрегър.

Мак държеше да печели, и винаги да печели чисто. Устните му трепнаха в усмивка, като видя как една жена на петдоларова маса удари дваисет и едно и шумно си изръкопляска. Някои щяха да си отидат оттук като победители, помисли той. Повечето нямаше. Животът бе хазарт, а шансът винаги бе на страната на банката.

Бе висок мъж и се движеше с лекота между масите, облечен в тъмен костюм, който придаваше елегантност на твърдите му пъргави мускули. Индианският му произход личеше по златистата кожа, високите скули и блестящата черна коса, която обкръжаваше слабо, проникателно лице и се спускаше над яката на официалното му сако. Но очите му бяха шотландско сини, дълбоки като езера и също толкова бездънни.

Отвърна с бърза и чаровна усмивка на поздрава на един редовен посетител, ала продължи да върви, почти без да спира. Горе, в кабинета високо над всичко това, го чакаше работа.

— Господин Блейд?

Обърна се и спря. Една от сервитьорките на коктейли идваше към него.

— Да?

— Току-що идвам от монетните автомати — момичето премести таблата си и се опита да не въздъхне, когато Мак насочи към нея тъмносините си очи. — Там има една жена... На нищо не прилича, господин Блейд. Не особено чиста, доста съсипана. Може да е намислила нещо. Знаете ли, тя просто седи, гледа автомата и си мърмори нещо. Чудех се дали да не извикам охраната.

— Ще хвърля един поглед.

— Тя изглежда... Ами, малко окаяна. Не прилича на работещо момиче. Обаче или е болна, или е дрогирана.

— Благодаря, ще имам грижата.

Мак промени посоката и се насочи към гората от игрални автомати, вместо към личния си асансьор. Охраната можеше да се справи с всяка неприятност, която застрашаваше спокойната работа на казиното. Но това бе неговото казино и той се справяше сам.

На няколко метра от него Дарси пусна последните си три долара в процепа на автомата. Ти си ненормална, каза си тя и внимателно прибра последното картонче, което машината изплю. Ти си си загубила ума, пищеше бясно блъскащото ѝ сърце, докато пъхаше картончето. Но, Господи, толкова бе приятно да направи нещо безобразно!

Затвори за момент очи, пое три пъти дълбоко въздух, после отново ги отвори, сграбчи с треперещата си ръка лъскавата червена топка на ръчката...

И я дръпна.

Пред очите ѝ се завъртяха звездите и луните, цветовете се размазаха, зазвънтяха камбанки. Дарси се улови, че се усмихва на целия абсурд и почти се унася във фантазии, докато формите се въртяха ли, въртяха.

Точно това бе нейният живот в момента, помисли разсеяно. Безспирно въртящ се. Къде щеше да спре? Къде щеше да я отведе?

Когато звездите и луните започнаха да примигват на едно място, усмивката ѝ стана още по-широка. Бяха толкова красиви. Струваше си

цената само да ги гледа, да знае, че поне тя бе дръпнала ръката.

Примигвайте, примигвайте, блестящи звезди, греещи луни. Когато започнаха да се размазват, Дарси яростно тръсна глава. Искаше да вижда всяко движение, да чува всеки звук. Не бе ли прекрасно как стройно се подреждат всичките в една линия, помисли тя и като усети, че залита, протегна ръка да се опре на автомата.

И в момента, в който го докосна, когато ръката ѝ се допря до студения метал, светът избухна.

Завиха сирени и Дарси отскочи стреснато назад. Цветните светлини по автомата се впуснаха в дивашки танц, а бойният барабан започна да бие. Пицяха свирки, звъняха камбани. От всички страни към нея с викове се стичаха хора.

Какво бе направила? О, Господи, какво бе направила?

— Браво, удари голямата печалба! — някой я сграбчи и затанцува с нея. Тя не можеше да диша и отчаяно се мъчеше да се освободи.

Всички я блъскаха, дърпаха, крещяха думи, които не можеше да разбере. Лицата пред нея заплуваха, телата я притиснаха, докато се озова прикована до автомата.

В главата ѝ бучеше цял океан, в гърдите ѝ блъскаше чук.

Мак премина през празнуващата тълпа, като избутваше настрани поздравяващите я хора. Видя я — дребничка жена, на вид едва навършила възрастта да влезе в казиното. Тъмнорусата ѝ коса бе къса, неравно подстригана, с кичури, падащи в огромните кафяви очи. Лицето ѝ бе слабо като на фея и бяло като тебешир.

Памучната ѝ риза и панталони изглеждаха така, сякаш бе спала с тях и сякаш бе прекарала часовете за сън, свита някъде в пустинята.

Не е дрогирана, реши той, когато хвана ръката ѝ и усети треперенето ѝ. Изплашена бе до смърт.

Дарси се сви и вдигна поглед към него. Видя бойния вожд, силата, предизвикателството и романтиката. Той щеше или да я спаси, помисли замаяно, или да я довърши.

— Аз не исках... Аз само... Какво направих?

Мак наклони глава и леко се усмихна. Малко глупава, помисли той, ала безопасна.

— Ударихте джакпота — съобщи ѝ внимателно.
— О, добре тогава... — и припадна.

Под бузата ѝ имаше нещо приятно гладко. Коприна, атлаз, помисли Дарси като през мъгла. Винаги бе обичала усещането за коприна. Веднъж бе изхарчила почти цялата си заплата за една копринена блуза, кремавобяла с мънички златни копчета във формата на сърце. Две седмици трябваше да кара без обед, но си струваше заради всеки път, когато усещаше коприната върху кожата си.

При този спомен въздъхна.

— Хайде, елате на себе си.

— Какво? — тя премигна, отвори очи и фокусира погледа си върху лъч светлина от украсената със скъпоценни камъни лампа.

— Ето, изпийте това — Мак подпъхна ръка под главата ѝ, повдигна я и поднесе към устните ѝ чаша вода.

— Какво?

— Повтаряте се. Пийнете малко вода.

— Добре — Дарси послушно започна да пие, загледана в загорялата ръка с дълги пръсти, която държеше чашата. Бе на легло, осъзна тя сега, огромно легло с копринени завивки. Над главата ѝ имаше огледален таван. — Леле! — предпазливо спусна поглед към лицето му. — Помислих ви за бойния вожд.

— Не сте далеч от истината — той остави чашата, приседна на ръба на леглото и развеселен забеляза, че Дарси леко се отдръпна. — Мак Блейд. Аз съм управителят тук.

— Дарси. Аз съм Дарси Уолис. Защо съм тук?

— Стори ми се по-добре, отколкото да ви оставя просната на пода на казиното. Припаднахте.

— Така ли? — тя в ужас затвори отново очи. — Да, май че така стана. Извинете.

— Това не е нетипична реакция, когато човек спечели почти два милиона долара.

Очите ѝ рязко се отвориха, а ръката ѝ стисна гърлото.

— Извинявайте, още съм малко объркана. Казахте, че съм спечелила почти два милиона долара, така ли?

— Пуснахте парите в автомата, дръпнахте ръчката и ударихте джакпота — по бузите ѝ не бе останал и грам цвят, забеляза той и помисли, че му прилича на пребитата фея. — Ще се оправим с документите, когато се почувствате малко по-добре. Искате ли да отидете на лекар?

— Не, аз просто... Нищо ми няма. Не мога да мисля. Главата ми се върти.

— Починете си — Мак инстинктивно оправи възглавниците и я намести. — Има ли някой, на когото мога да се обадя да ви помогне да си отидете?

— Не! Не се обаждайте на никой.

При този бърз и яростен отговор той вдигна вежди, ала само кимна.

— Добре.

— Няма никой — добави тя по-спокойно. — Аз пътешествам. Аз... Снощи в Юта ми откраднаха портмонето. Колата ми се повреди на един-два километра от града. Мисля, че този път е бензиновата помпа.

— Възможно е — измърмори Мак. — Как стигнахте дотук?

— Влязох. Просто влязох — или поне така мислеше. Трудно ѝ бе да си спомни колко време бе обикаляла и бе гледала всичко с широко отворени очи. — Имах девет долара и трийсет и седем цента.

— Разбирам — не знаеше дали бе душевноболна, или първокласна комарджийка. — Е, сега имате приблизително един милион осемстотин хиляди и осемдесет и девет долара и трийсет и седем цента.

— О... О! — потресена, Дарси вдигна ръце към лицето си и избухна в сълзи.

В живота на Мак имаше прекалено много жени, за да се впечатлява от женски сълзи. Той остана неподвижен и изчака риданията ѝ да стихнат.

Странна птица, мислеше. Когато се свлече в безсъзнание в ръцете му, бе податлива като вода и лека като дете. Сега му казваше, че бе извървяла пеша два километра в убийствената жегата и след това бе рискувала малкото пари, които е имала, за да дръпне ръчката на игралния автомат.

За това бе нужно или да е от желязо, или да е ненормална.

Какъвто и да бе случаят, беше спечелила. Сега беше богата — и, поне за малко, Мак носеше отговорност за нея.

— Извинявайте... — тя избърса с ръце някак чаровно мръсното си лице. — Аз не съм такава. Наистина. Не мога да го проумея — приеносната кърпа, която той ѝ предложи, и си издуха носа. — Не знам какво да правя.

— Да започнем от най-основните неща. Кога ядохте за последен път?

— Снощи... Е, тази сутрин си купих една захарна пръчка, но тя се разтопи, преди да я доям, така че не се брой.

— Ще ви поръчам нещо за вечеря — Мак стана и я погледна. — Ще кажа да я сервират долу в салона. Защо не си вземете една гореща вана, да се опитате да се успокоите, да си вземете вещите...

Дарси прехапа устни.

— Нямам никакви дрехи. Оставих си куфара в колата. О! Чантата ми! Имах чанта.

— Тук е — тъй като тя отново пребледня, той извади изпод леглото простата кафява торба и я вдигна. — Тази ли е?

— Да. Да, благодаря ви — затвори очи от облекчение и се помъчи да се успокои. — Помислих, че съм я загубила. Не са дрехи — обясни Дарси и изпусна една дълга въздишка. — Това е работата ми.

— На сигурно място е, а в гардероба има халат.

Тя се прокашля. Колкото и мило да се държеше той, все пак беше сама с него, един напълно непознат, в тази разкошна и много чувствена спалня.

— Благодаря ви. Ала трябва да си взема стая. Ако мога да получа малко пари в аванс, ще си потърся хотел.

— Има ли нещо лошо в този?

— Този какво?

— Този хотел — обясни Мак с възхитително според него спокойствие. — Тази стая.

— Не, нищо. Много е красива.

— Тогава се разполагайте. Докато сте тук, тази стая е ваша.

— Какво? Извинете? — Дарси се понадигна. — Аз мога да имам тази стая? Мога просто... Да остана тук?

— Това е обикновената практика при играчите от висока класа. Вие отговаряте на условията.

— Отговарям ли?

— Управата се надява, че ще вложите част от тези пари обратно в казиното. На игралните маси, в магазините. Вашата стая, храната ви, напитките ви в баровете са за наша сметка.

Тя се отпусна на леглото.

— И получавам всичко това безплатно, защото съм спечелила от вас пари?

Този път усмивката му бе бърза и мъничко вълча.

— Искам да имам шанса да си спечеля обратно част от тези пари.

Господи, колко бе красив! Като герой от роман. Тази мисъл се завъртя в объркания й мозък.

— Това ми се струва честно. Много ви благодаря, господин Макблейд.

— Не Макблейд — поправи я той и прие подадената й ръка. — Мак. Мак Блейд.

— О... Май не съм много адекватна.

— Ще се почувствате по-добре, след като хапнете и си починете.

— Сигурна съм, че сте прав.

— Да поговорим сутринта, да кажем в десет часа. В моя кабинет.

— Да, сутринта.

— Добре дошли в Лас Вегас, госпожице Уолис — каза той и се обърна към вътрешните стълби, които водеха към хола.

— Благодаря ви — Дарси заповяда на треперещите си крака да я отнесат до парапета, после си загуби дъха, като видя ширналото се под нея пространство, издържано в сапфиреносиньо и изумруденозелено, подчертано с абаносово дърво и разкошни тропически цветя. Проследи го с поглед как прекосява необятния персийски килим. — Господин Блейд?

— Да? — Мак се обърна, погледна я и си помисли, че прилича на дванайсетгодишна и изгубена като агънце.

— Какво ще правя с всичките тези пари?

Той отново я ослепи с усмивката си.

— Ще измислите нещо. Аз бих започнал да си правя списък — после натисна едно копче и пристъпи през отворилата се месингова врата в нещо, което със сигурност бе частен асансьор.

Когато вратата отново се затвори, Дарси не можеше повече да се държи на омекналите си крака и седна на пода. Прегърна се здраво

през раменете и се залюля. Ако това бе някакъв сън, някаква халюцинация, причинена от напрежение или от слънчев удар, надяваше се никога да не свърши.

Не просто бе избягала, осъзна тя. Бе се освободила.

ВТОРА ГЛАВА

На сутринта балонът не се спуска. Дарси се събуди в шест часа и слисано се вгледа в отражението си в огледалото над нея. За опит вдигна ръка и я видя как докосва бузата ѝ. Чувстваше пръстите си, виждаше ги как се плъзгат по челото ѝ и се спускат към другата част на лицето.

Колкото и да бе странно, трябваше да е вярно. Никога досега не се бе виждала в хоризонтално положение. Изглеждаше толкова... Различно, реши тя, просната на огромното изпомачкано легло, обградена от планини от възглавници. Чувстваше се толкова различно. Колко години се бе събуждала всяка сутрин в практичното двойно легло, в което спеше от дете?

Никога нямаше да трябва да се върне към това.

Кой знае как тази проста мисъл, простият факт, че никога вече нямаше да се налага да приспособява тялото си към орфания дюшек на древното легло ѝ достави такава дива, такава светла радост, че Дарси избухна в шеметен смях и не можа да се спре, докато не започна да се задушаваша.

Търкаляше се от единия до другия край на леглото, риташе във въздуха, прегръщаше възглавниците и когато това не ѝ стигна, се впусна в танц върху матрака.

След като съвсем се задъха, тя се отпусна на леглото и обхвана коленете си с ръце. Бе облечена с копринена нощница в захарно розов цвят — един от няколкото артикула от най-необходимия гардероб, които бяха пристигнали веднага след вечерята. Всичко бе от бутика долу и ѝ бе любезно подарено от „Команч“.

Дори нямаше да се тревожи, че невероятният Мак Блейд ѝ бе купил бельото. Не и когато това бе такова невероятно бельо.

Дарси скочи. Искаше отново да разгледа апартамента. Предишната нощ бе толкова зашеметена, че просто се разходи наоколо с глупав поглед.

Грабна дистанционното управление и започна да натиска копчетата. Блестящите сини завеси пред високите от пода до тавана прозорци се разтваряха и затваряха и я караха да се смее като глупачка. Разтвори ги отново и видя, че има широк прозорец към света, който се нарича Вегас.

Сега той бе в приглушено синьо и сиво, а над пустинята се разпукваше мека зора. На кой ли етаж беше? На двадесетия? На тридесетия? Едва ли имаше значение. Тя бе на върха на един смел и съвсем нов свят.

Натисна друго копче и на стената се откри широк телевизионен екран, видеокасетофон и сложна на вид стереоуредба. Поигра си, докато изпълни стаята с музика, после се спусна надолу.

Отвори всички завеси, помириса цветята, седна на всяка възглавница на двата дивана и шестте фотьойла. Възхити се от извитата камина и от голямото снежнобяло пиано. И понеже нямаше кой да ѝ каже да не го пипа, седна и изсвири първото, което ѝ дойде наум.

Празничните, дръзки ноти на „Навсякъде разцъфват рози“ я накараха да се разкикоти лудешки.

Зад блестящия черен бар намери малък хладилник и прихна като момиченце, като видя, че в него имаше две бутилки шампанско. Понесе се танцово под гърмящата музика към банята и се усмихна на бидето, телефона, монтирания на тавана телевизор и всички прелестни тоалетни принадлежности, подредени в една порцеланова кошничка.

Тананикайки се, изкачи витите хромирани стъпала обратно към спалнята. Банята към нея бе една симфония от чисти сетивни удоволствия — от голямата като езеро моторизирана вана в чувствено черно до огромната поставка под осветеното огледало, заемащо цяла стена. Банята бе по-голяма от целия ѝ апартамент у дома. Ако вкараше и едно легло, помисли Дарси, можеше да живее направо тук. На покритата с плочки полица до ваната бяха наредени сочни зелени растения. Отделна душ кабина с матово стъкло предлагаше кръстосващи се струи вода. По лавиците бяха подредени прелестни прозрачни шишенца със соли за вана, масла, кремове с такива силни аромати, че при всяко помирисване тя простенваше от удоволствие.

В съседната съблекалня имаше вграден гардероб, в който чакаха хавлия и пухкави памучни чехли с емблемата на „Команч“, тройно

огледало, високо цял ръст, два елегантни фотьойла и маса с нежни цветя в кристална ваза.

За такива удоволствия само бе чела и ги бе виждала на кино. Луксозни, блестящи, излъчващи богатство. Сега, когато първоначалният приток на адреналин се бе укротил, Дарси започна да се чуди дали не бе станала някаква грешка.

Как бе могло това да се случи? Времето и събитията, след като бе започнала дългия си път към града, вече се замъгляваха в съзнанието ѝ. Ясни бяха само някои откъслечи — въртящите се светлини на автомата, собственото ѝ бумтящо сърце, невъзможно красивото лице на Мак Блейд.

— Не питай — прошепна тя. — Не го разваляй. Дори ако след един час всичко изчезне, сега го имаш.

Прехапа устни, вдигна слушалката на телефона и натисна бутона за рум сървиса — обслужване по стаите.

— Рум сървис. Добро утро, госпожице Уолис.

— О! — Дарси премигна и погледна виновно през рамо, сякаш някой се бе промъкнал зад нея. — Дали мога да си поръчам кафе?

— Разбира се. А закуска?

— Ами... — не искаше да злоупотребява. — Може би една кифла.

— Това ли е всичко?

— Да, това ще е достатъчно.

— Ще ви ги донесем до петнайсет минути. Благодаря ви, госпожице Уолис.

— Няма защо, въъ, благодаря.

След като затвори, тя изтича в банята да изключи стереото, да пусне телевизора и да види дали няма съобщения за масови халюцинации.

В кабинета си над карнавалния свят на казиното Мак пробяга с поглед по екраните на контролните монитори, където хората играеха на автомати, залагаха на червено или чакаха дилъра си да фалира. Имаше доста упорити клиенти, които бяха започнали предишната вечер и още продължаваха. Вечерни рокли седяха редом с джинси.

Десет вечерта, десет сутринта, нямаше значение. Във Вегас нямаше реално време, нямаше правила за обличане, а за някои нямаше и реалност отвъд поредното завъртане на рулетката. Мак не обърна внимание на сигнала за пристигащ факс, отпи от кафето си и закричи из стаята, докато говореше по телефона с баща си.

Сигурно баща му правеше същото в кабинета си в Рино.

— След няколко минути ще говоря с нея — продължи Мак. — Искях да ѝ дам малко време да се успокои.

— Разкажи ми за нея — помоли Джъстин. Той знаеше, че усетът на сина му за хората ще му даде ясна представа.

— Още не знам много. Млада е — докато говореше, продължаваше да върви, да гледа екраните, да наблюдава разположението на хората от охраната, поведението на дилърите. — Плашлива — добави Мак. — Прилича ми на жена, която се мести. Някъде има проблеми. Тук не се чувства на място — извика в паметта си образа на Дарси, чу отново гласа ѝ. — Малък град, бих казал, някъде в Средния Запад. Прилича ми на учителка в детска градина, от тези, които децата обичат и безмилостно използват. Когато пристигнала тук, била разорена и карала на мускули — засмя се. — Извинява се наляво и надясно. Нервна като мишка на котешко сборище. Хубавичка — рече накрая, като си спомни големите ѝ, тъмnozлатисти очи. — И би трябвало да предположа, наивна. Ако не получи някаква защита, вълците за нула време ще я разкъсат на парчета.

Настъпи кратко мълчание.

— Имаш намерение да застанеш между нея и вълците, така ли, Мак?

— Просто да я насоча в правилната посока — сви рамене Мак. Не можеше да избяга от славата си на защитник на онеправданите, която му се носеше в семейството. — Журналистите вече чукат на вратата. Хлапето има нужда от адвокат и от един сериозен разговор, защото след вълците идват лешоядите.

Представяше си потока от искания, които щяха да се изсипят, молбите за волни пожертвувания, предложенията за инвестиране. Много малка част от тях щяха да са искрени, а останалите щяха да играят една от най-старите игри. Вземай парите и бягай.

— Дръж ме в течение.

— Добре. Как е мама?

— Добре е. Днес организира тук някакво голямо благотворително ревю. И говори да се отбием край теб, преди да заминем на изток — добави Джъстин. — Липсва й бебето.

— Аха — усмихна се Мак. Много добре знаеше, че баща му бе готов да премине през огън и вода, за да види внучето си в Бостън. — Е, как е малката Ана?

— Страхотна е. Наистина е страхотна. Растат й зъбчета. Гуен и Бран не могат да си отспят.

— Цената на радостта от бащинството.

— И аз по цели нощи не съм спал заради теб, приятел.

— Както казах... — Мак се усмихна по-широко. — Ти плащаш, ти избираш — вдигна поглед при бързото почукване на вратата. — Това трябва да е нервната фея.

— Кой?

— Най-новата ни милионерка. Влезте — извика той и помахаше с ръка, като видя, че Дарси се поколеба на прага. — Ще те информирам как се движат нещата. Предай на мама много поздрави.

— Имам чувството, че след няколко дни ще можеш да й ги предадеш лично.

— Добре. Ще ти се обадя по-късно.

В момента, в който Мак остави слушалката, Дарси взе да ръси извинения:

— Извинете. Не знаех, че говорите по телефона. Вашата помощничка, секретарка или каквато е там, дойде да ме вземе и ми каза просто да влизам. Ако сте зает... Мога да се върна.

Мак търпеливо я изчака да свърши. Това му даде възможност да види какво бяха направили с нея храната и един добър сън. Изглеждаше малко по-малко крехка, невероятно... Спретната, реши той, в семплата блуза и панталони, които бе поръчал да изпратят от бутика в нейния апартамент. И не по-малко нервна от снощи.

— Защо не седнете?

— Добре — тя сплете пръсти, закърши ги и пристъпи към дълбокия зелен кожен фотьойл. — Чудех се... Мислех... Да не би да е станала грешка?

Потъна във фотьойла и Мак отново си представи фея, кацнала върху живописна отровна гъба.

— Хм? Каква грешка?

— За мен, за тези пари. Разбрах тази сутрин, когато можех да мисля малко по-ясно, че такива неща просто не се случват.

— Тук се случват — с надеждата да я поуспокои, той приседна на ръба на бюрото си. — Вие сте на двайсет и една години, нали?

— Двайсет и три. През септември ще навърша двайсет и четири. О, забравих да ви благодаря за дрехите — заповяда си да не мисли за бельото, но не дотам, та да си спомни, че той се бе сетил за него. Ала страните й пламнаха. — Беше много мило от ваша страна.

— Всичко точно ли ви беше?

— Да — руменината се засили. Сутиенът бе с прекрасен цвят на шампанско, с дантели по края и бе точно нейния номер. Не й се мислеше как бе могъл да бъде чак толкова точен. — Идеално.

— Как спяхте?

— Като омагьосана — Дарси се поусмихна. — Май напоследък не съм спала добре. Не съм свикнала да пътувам.

Чипото й носле бе обсипано с лунички, забеляза Мак. Малко побледозлатисти от необикновените й очи. От нея се долавяше лек дъх на ванилия.

— Откъде сте?

— От едно малко градче, Трейдърс Корнърс, в Канзас.

Средния Запад, помисли той. Попадение номер едно.

— С какво се занимавате в Трейдърс Корнърс, Канзас?

— Аз съм... Бях библиотекарка.

Достатъчно близко за попадение номер две, реши Мак.

— Така ли? И защо напуснахте?

— Избягах — изтърси тя, без да се замисля. Той имаше такава красива усмивка и я гледаше така, сякаш наистина го интересуваше. Някак си я бе подмамил да си признае.

Мак стана от бюрото и седна на облегалката на фотьойла до него, така че лицата им бяха по-близо, очите им почти на едно ниво. Заговори нежно, като на подплашено кученце:

— Какви проблеми имате, Дарси?

— Нямам, щях да имам, ако бях останала, но... — изведнъж очите й се разшириха. — О, нищо не съм направила. Искам да кажа, не бягам от полицията.

Тъй като бе толкова очевидно разтревожена, той потисна смеха си и не ѝ каза, че не може да си я представи дори да паркира неправилно.

— Не съм си помислил такова нещо. Но хората обикновено имат причина да избягат от дома. Знае ли семейството ви къде сте?

— Нямам семейство. Загубих родителите си преди около една година.

— Съжалявам.

— Беше нещастен случай. Пожар. През нощта — тя вдигна ръце и отново ги отпусна в скута си. — Дори не са се събудили.

— С много неща е трябвало да се справяте.

— Никой нищо не можеше да направи. Тях ги нямаше и къщата я нямаше. Нищо нямаше. Аз не бях у дома. Няколко седмици по-рано се бях преместила под наем. Само няколко седмици. Аз... — разсеяно отметна кичур коса. — Е...

— И така, затова решихте да заминете.

Дарси понечи да се съгласи, да опрости нещата. Ала нямаше да е истина, а нея никак не я биваше да лъже.

— Не. Не съвсем. Сигурно това беше една от причините. Преди няколко седмици загубих и работата си — все още я болеше, все още унижението я пареше. — Щях да загубя и апартамента си. Парите бяха проблем. Родителите ми нямаха кой знае каква застраховка, а къщата беше ипотеккирана. И сметките... — сви рамене. — Във всеки случай, нямаше да мога да си плащам наема, без да взема заем. Аз самата няхах много спестявания след колежа. И понякога... Май не ме бива много да се оправям с парите.

— Сега парите няма да са проблем за вас — напомни ѝ Мак. Искаше да я накара отново да се усмихне.

— Не виждам как можете просто да ми дадете почти два милиона долара.

— Вие спечелихте почти два милиона долара — подчерта той, хвана я за ръката и я придърпа да види екраните. — Гледайте. Хората идват до масите, всеки ден, всеки час. Някои печелят, други губят. Някои от тях играят за удоволствие, за развлечение. Други играят с надеждата да направят големия удар. Поне веднъж. Някои имат шанс, други не.

Тя гледаше очарована. Всичко се движеше в пълна тишина. Картите бяха раздадени, чиповете подредени, събрани или избутани настрана.

— Какво правите вие?

— О, печеля от шанса си. И понякога губя.

— Прилича на театър — промълви Дарси.

— То е точно това. Без антракти. Имате ли адвокат?

— Адвокат ли? — интересът, който се бе появил в очите ѝ, изчезна. — Трябвали ми адвокат?

— Бих ви препоръчал. Вие ще се сдобияте с голяма сума пари. Държавата ще иска да получи своя дял. А след това ще откриете, че имате много приятели, за които никога не сте чували, и хора, които искат да ви предложите страхотни възможности да инвестирате. В момента, в който вашата история стигне до пресата, те ще изпълят.

— Пресата? Вестници, телевизия? Не, не мога да се занимавам с тях. Не мога — повтори тя и скочи. — Няма да говоря с журналисти.

Мак потисна въздишката си. Да, наистина, помисли, това момиче имаше нужда от някой, който да го преведе през гората.

— Бедно сираче, разорена библиотечка от Канзас влиза в казиното на хотел „Команч“ във Вегас и пуска последния си долар...

— Не ми беше последният — настоя Дарси.

— Почти. Пуска последния си долар в игралния автомат и печели милион и осемстотин хиляди. Миличка, за такова заглавие журналистите ще правят салтомортале.

Бе прав, разбира се. Сама го виждаше. Това бе една прекрасна история, точно каквато и тя искаше да напише.

— Не искам да се разчува. В Трейдърс Корнърс имат телевизори и получават вестници.

— Нашето момиче прави състояние — съгласи се той, като я наблюдаваше. И изведнъж разбра, че имаше нещо друго, което бе причина за паниката в очите ѝ. — Сигурно ще кръстят някоя улица на ваше име — вметна безгрижно.

— Не искам това да стига дотам. Аз не ви казах всичко — тъй като нямаше друг избор, освен да се надява, че Мак би могъл да ѝ помогне, Дарси отново седна. — Не ви казах каква беше главната причина да замина по този начин. Има един мъж, Джералд Петерсън. Семейството му е много известно в Канзас. Притежават много земя и

въртят голям бизнес. Джералд по някаква причина искаше да се ожени за мен. Настояваше.

— В Канзас жените все пак имат правото да кажат „не“, нали?

— Да, разбира се — изглеждаше толкова просто, когато той го каза, помисли тя. Сигурно щеше да я помисли за идиотка. — Обаче Джералд е много твърд. Той винаги намира начин да получи това, което иска.

— А той иска вас — подсказа й Мак.

— Ами, да. Поне изглежда, че мисли така. Родителите ми бяха много доволни, че той се интересува от мен. Имам предвид, кой би помислил, че мъж като него би могъл да ме погледне?

— Шегувате ли се?

Дарси премигна:

— Моля?

— Няма значение — махна с ръка Мак. — И така, Джералд е искал да се ожени за вас, а доколкото разбирам, вие не сте искали. И после какво?

— Преди няколко месеца аз казах, че ще се омъжа за него. Струваше ми се, че това бе единственото разумно нещо, което можех да направя. Пък и той просто бе решил, че ще го направя — тя засрамено погледна към сплетените си пръсти. — Джералд приема всичко много твърдо. Той не чува думата „не“. Това е нещо като вродено заболяване — Дарси въздъхна. — Съгласието ми да се омъжа за него бе проява на слабост, бе глупаво и аз веднага съжалих. Знаех, че не мога да го направя, но Джералд не искаше и да чуе, когато се опитвах да му обясня. Пък и цялата история с пръстена... — добави тя намръщено.

Мак наклони любопитно глава:

— Каква история с пръстена?

— Ами, наистина беше глупаво. Аз не исках годежен пръстен с диамант. Исках нещо по-различно, просто... По-различно. Ала той не искаше и да чуе за това. Получих диамант два карата, който беше надлежно оценен и застрахован. Джералд ми обясни точно каква е цената на капиталовложението — затвори очи. — А аз пък не исках и да чуя за цената на капиталовложението.

— Да — измърмори Мак. — Предполагам.

— Не очаквах романтика. Е, не, всъщност очаквах, но знаех, че няма да ми се случи. Мислех, че ще мога да свикна — погледна през него, през прозореца. — Трябваше да успея да свикна.

— Защо?

— Защото всички говореха каква съм късметлийка. Обаче аз не се чувствах късметлийка. Чувствах се задушена, хваната в капан. Той много се ядоса, когато му върнах пръстена. Не каза почти нищо, ала беше бесен. После вече не беше. Беше много спокоен и ми казваше, че не се съмнява, че скоро ще дойда на себе си. И тогава щяхме да забравим, че нещо изобщо се е случило. Две седмици по-късно загубих работата си — насили се да погледне към Мак. Той я слушаше, установи Дарси с изненада. Наистина я слушаше. Едва ли някой някога наистина я бе слушал. — Говореха за бюджетни съкращения, за оценката на служителите — продължи тя. — Бях толкова шокирана, че ми трябваше известно време да разбера, че Джералд го бе уредил. Петерсънови са дарители на библиотеката. И са собственици на блока, в който е моя апартамент. Той искаше да е сигурен, че ще се върна с подвита опашка.

— Струва ми се, че е получил от вас един хубав ритник. Не колкото заслужава, но ударът е бил добър.

— Джералд ще се чувства унижен и ще е много, много ядосан. Не искам да знае къде съм. Аз се страхувам от него.

В очите на Мак проблесна нещо ново и ледено.

— Той биеше ли ви?

— Не. Джералд нямаше нужда да прибегва до физическо насилие, след като заплахите действаха така добре. Просто искам за малко да изчезна. Той ме иска само защото не може да понесе да бъде отхвърлен. Не ме обича. Просто аз съответствам на неговата необходимост от съпруга, спретната, скромна, с добро образование и добри обноски.

— Ще се почувствате по-добре, ако му се противопоставите.

— Да — Дарси сведе очи. — Ала се боя, че няма да го сторя.

Мак се замисли за момент.

— Ще направим каквото можем, за да не намесваме вашето име. За известно време пресата ще се задоволи с историята за загадъчната жена. Но това няма да продължи вечно, Дарси.

— Колкото по-дълго, толкова по-хубаво.

— Добре, да започнем с основните неща. Аз още не мога да ви преведа парите. Като начало, вие нямате никакъв документ за самоличност и това усложнява нещата. Ще ви трябва някакъв документ — свидетелство за раждане, шофьорска книжка, нещо такова. И пак стигаме до адвоката.

— Не познавам никакви адвокати. Само фирмата, която се занимаваше с делата на моите родители в Канзас, а не ми се иска да се обърна към тях.

— Не, те няма да ви свършат работа, след като искате да започнете нов живот от нулата.

Усмивката ѝ бавно разцъфна и привлече вниманието му към формата на устата ѝ, пълната долна устна и изваяната горна.

— Струва ми се, че точно това правя. Искам да пиша книги — призна тя.

— Наистина ли? Какви книги?

— Любовни, приключенски — Дарси се засмя и се облегна назад на възглавниците на фотьойла. — Прекрасни приказки за хора, които вършат чудесни неща заради любовта. Сигурно ви звучи налудничаво.

— Звучи ми разумно. Била сте библиотекарка, значи трябва да обичате книгите. Защо да не ги и пишете?

Тя прихна, после очите ѝ светнаха и станаха много красиви.

— Вие сте първият човек, който ми го казва. Джералд се ужасяваше от самата мисъл, че ще пиша нещо, какво остава за любовни романи.

— Джералд е идиот — отсече Мак. — Това вече го установихме. Мисля, че ще е най-добре да си купите един преносим компютър и да се захванете за работа.

Дарси отново го погледна потресено и притисна ръка към гърлото си.

— Бих могла, нали? — очите ѝ започнаха да овлажняват и тръсна глава. — Не, няма да започвам отново. Просто животът може да се промени толкова бързо и толкова из основи. Най-доброто и най-лошото. В един миг.

— Справяте се с това много добре. Ще се справите и с останалото — той се изправи и не видя омаяния ѝ поглед. Никой никога досега не бе изразявал такова доверие в нея. — Не съм сигурен

доколко е етично, ала мога да се свържа с чичо ми. Той е адвокат. Можете да му се доверите.

— Много съм ви задължена, господин Блейд, толкова съм ви благодарна за...

— Мак — прекъсна я той. — Когато давам на една жена почти два милиона долара, настоявам да си говорим на ти и на първи имена.

Тя прихна и припряно задуши смеха си в шепа.

— Извинете. Просто е странно да го чуя, произнесено на глас. Два милиона долара.

— Много весела цифра — забеляза Мак сухо и смехът ѝ моментално пресъхна.

— Никога не съм мислила... Имам предвид, вашата... Твоята част. Какво значи това за теб, за казиното. Няма нужда да ми ги плащаш наведнъж — предложи бързо. — Може да е на някакви вноски или нещо такова.

Той импулсивно се наведе, хвана брадичката ѝ и се вгледа в лицето ѝ.

— Ти си много сладка, Дарси от Канзас, нали?

В съзнанието ѝ не остана нищо. Гласът му бе толкова топъл, очите му толкова сини, ръката му толкова твърда. Сърцето ѝ направи едно дълго, бавно салто в гърдите и сякаш въздъхна.

— Какво каза? Извинявай...

Мак плъзна палец по брадичката ѝ. Лице на фея, помисли разсеяно и като се улови, че ѝ се възхищава, отпусна ръка. Не го прави, Мак, предупреди се той и отстъпи.

— „Команч“ никога не залага нещо, което да не може да си позволи да загуби. Пък и дядо ми всъщност няма нужда от тази операция.

— О, Господи!

— Шегувам се — Мак избухна в смях, по-очарован от нея от когато и да било. — Лесна си. Много лесна — жива ще я изядат, помисли той. — Направи си една услуга, не се изхвърляй много, преди чичо ми да задвижи нещата. Ще ти дам малко пари авансово — заобиколи бюрото и отключи едно чекмедже, в което държеше дребните. — Две хиляди ще ти стигнат. Уредил съм ти кредит в магазините. Сигурно ще искаш да поръчаш да ти докарат колата —

ловко отброи няколко банкноти по сто долара, после няколко петдесетдоларови.

— Малко ми е трудно да дишам — промълви Дарси немошно. — Извинявай.

Мак вдигна поглед и с известна тревога видя как тя отпусна глава между коленете си.

— Ей сега ще се оправя — обеща Дарси, като почувства ръката му на главата си. — Извинявай. Много проблеми ти създавам.

— Не, но определено бих предпочел да не припадаш пак.

— Няма. Само за секунда малко ми се зави свят — телефонът иззвъня и тя скочи стреснато. — Отнемам ти прекалено много време.

— Седни — посочи той и вдигна слушалката. — Деб, питай кой се обажда и кажи, че ще му позвъня по-късно — затвори, присви очи и усети как го облива истинска вълна на облекчение, като забеляза, че цветът ѝ се бе възвърнал. — По-добре ли си?

— Много по-добре. Извинявай.

— Престани да се извиняваш. Много досаден навик.

— Из... — Дарси стисна устни и се прокашля.

— Добре — Мак ѝ подаде пачката банкноти. — Върви да пазаруваш — предложи той. — Иди да поиграеш. Направи си масаж на лицето, поседи край басейна, забавлявай се. Вечеряй довечера с мен — последното не бе мислил да го казва, нямаше представа, че ще се отрони от устните му.

— О! — сега Мак ѝ се мръщеше, което бе още по-объркващо. — Да, много ще ми бъде приятно — смутено се изправи и пхна банкнотите в джоба си. Не бе си взела прелестната малка чантичка, която ѝ бяха изпратили от бутика, защото нямаше какво да сложи в нея. — Не знам какво първо да направя.

— Няма значение. Просто го направи всичкото.

— Чудесен начин на мислене — не можа да се сдържи и му се усмихна лъчезарно. — Просто го направи всичкото. Ще се опитам. Е, ще те оставя да си вършиш работата — тръгна към вратата, ала той я изпревари и я отвори. Тя отново вдигна поглед, като се мъчеше да намери точните думи. — Ти ми спаси живота. Знам, че звучи театрално, но така го чувствам.

— Ти сама си го спаси. Сега се погрижи за него.

— Ще го направя — протегна му ръка и понеже бе невъзможно да устои, Мак я поднесе към устните си.

— Ще се видим по-късно.

— Да. По-късно — Дарси се обърна и излезе. Краката ѝ не докосваха земята.

Мак затвори вратата, пхна ръце в джобовете и се загледа след нея. Дарси, канзаската библиотечка. Не беше негов тип. Не можеше да е по-далеч от неговия тип. Лекото трепване, което усети, каза си той, бе просто загриженост. Почти братска.

Сигурно очите ѝ бяха виновни. Как можеше един мъж да устои на тези големи очи на ранена фея? А и това срамежливо колебание в гласа ѝ, което така бързо се сменяше с изблици на възторг. Наистина бе сладка. В нея нямаше нищо изкуствено, нищо пресилено, само невинност.

Кое го връщаше към основното. Тя не бе негов тип. Побезопасни бяха жени, които знаят как да играят играта. Дарси Уолис и представа си нямаше.

Е, но пък не можеше просто да ѝ пхне парите в ръцете и да я хвърли в мелето без никаква защита, нали?

Просто ще я насочиш в правилната посока, обеща си Мак, и после ще ѝ махнеш за довиждане.

С това решение се обърна към бюрото си и вдигна телефона.

— Деб, свържи ме с кантората на Кейн Макгрегър в Бостън.

ТРЕТА ГЛАВА

Това бе един друг свят. Може би дори друга планета. А тя, помисли Дарси, докато влизаше предпазливо в блестящия бутик, бе друга жена.

Дарси Уолис, която толкова често бе гледала през витрините такива чудесни места, сега бе вътре. И можеше да си купи каквото поиска. Онова страхотно сако там, помисли тя, без да смее да го докосне, или този водопад от кремавобяла коприна.

Можеше да ги има, и двете, всичките. Защото светът се бе преобърнал с краката нагоре и по някакъв начин я бе изхвърлил и после стоварил най-отгоре.

Пристъпи още малко по-навътре и надзърна в покрития със стъкло щанд. Красиви, блестящи неща. Глупаво прекрасни украшения за уши, китки и пръсти. Винаги бе мечтала да носи нещо, което блести.

Странно, никога не бе изпитвала това особено вълнение, когато бе носила пръстена на Джералд. Неговия пръстен, осъзна сега. Разбира се, там беше работата. Всъщност той изобщо не бе истински неин.

— Мога ли да ви помогна?

Дарси стреснато вдигна поглед и едва не отскочи виновно от витрината.

— Не знам.

Жената зад щанда ѝ се усмихна окуражително:

— Нещо специално ли търсите?

— Всичко ми изглежда специално.

Окуражителната усмивка стана по-топла.

— Радвам се, че мислите така. Ние много се гордеем с нашата колекция. С удоволствие бих ви помогнала, ако ми кажете какво търсите, а можете и да поразгледате.

— Всъщност, днес съм канена на вечеря, а няма какво да облека.

— Винаги е така, нали?

— Буквално нищо — продавачката не изглеждаше особено шокирана от това признание и Дарси се осмели да продължи: —

Предполагам, че ще ми трябва рокля.

— Официална или ежедневна?

— Нямам представа — осъзнала затруднението, тя огледа изложените рокли и костюми. — Той не каза.

— Вечеря за двама?

— Да. О... — Дарси се обърна. — Това не е среща.

Продавачката наклони глава:

— Делова вечеря?

— Сигурно може и така да се каже — отметна косата от ухото си.

— Да, трябва да е делова.

— Той хубав ли е?

Дарси завъртя очи:

— Това е много слаба дума.

— Интересува ли ви?

— Една жена трябва да е умряла преди десет години, за да не я интересува. Но това не е... Такова...

— Може и да стане. Да видим — продавачката сви устни, примижа и я огледа. — Женствено, ала не прекалено претрупано, секси, но не крещящо. Мисля, че имам някои неща, които може да ви харесат.

Името на продавачката бе Майра Проктър. Тя работеше в бутика от пет години, откак се бяха преместили с мъжа си от Лос Анджелис във Вегас. Той работеше в банка, а Майра почти цял живот се бе занимавала с търговия. Имаше две деца, момче и момиче. Момичето току-що бе навършило тринайсет години и със сигурност скоро от него косата на майка му щеше да побелее. Засега обаче косата на Майра бе светлокестенява и блестяща.

Дарси научи всичко това, защото питаше. А питаше, защото това ѝ помагаше да се отпусне, докато Майра одобряваше или отхвърляше облеклата.

Една вечерна рокля, обшито с мъниста сако, елегантна чанта и блестящи обици, след което Майра внимателно я насочи към салона.

— Попитайте за Чарлз — посъветва я тя. — Кажете му, че аз ви изпращам. Той е абсолютен гений.

— Какво се е случило с косата ви? — поиска да узнае Чарлз, когато Дарси седна на сребърния тапициран фризьорски стол. — Трудова злополука? А може би почти смъртоносна болест? Мишки?

Дарси трепна и се сви под колосаната бяла пелерина, в която я бяха увили.

— Подстригах я сама.

— Бихте ли си оперирали сама апандисита?

Изгарящите му зелени очи я гледаха страшно изпод надвисналите тъмни вежди и тя успя само да отпусне рамене.

— Не. Не, не бих.

— Косата ви е част от вашето тяло и изисква професионалист.

— Знам. Прав сте. Абсолютно — гърлото започна да я сърби и Дарси преглътна енергично. Не бе сега моментът да се засмее, макар и нервно. Опита се да се усмихне извинително: — Беше импулсивно, всъщност нещо като бунт.

— Срещу какво? — пръстите му се заровиха в косата ѝ и започнаха да я мачкат и дърпат. — Срещу това, да сте добре подстригана?

— Не. Ами... Имаше един мъж, който все ми казваше как да я нося и как трябва да е подстригана. Това ме подлудяваше и затова я окълцах.

— Този мъж вашият фризьор ли беше?

— А, не. Той е бизнесмен.

— Ха. Тогава не му е работа да ви казва как да си носите косата. Да я подстрижете е било смела постъпка. Глупава, ала смела. Следващия път, когато решите да се бунтувате, идете при професионалист.

— Ще отида — тя пое дълбоко въздух. — Можете ли да направите нещо с нея?

— Мило дете, правил съм чудеса с много по-лоши коси — той щракна с пръсти. — Шампоан!

Никога през живота ѝ не я бяха глезили повече. Бе толкова приятно да легне и да се остави да ѝ измият косата, да ѝ масажират главата, да слуша тихия шепот на момичето, което ѝ втриваше шампоана. И когато се върна на стола на Чарлз, дори не изпитваше тревожното свиване на стомаха, което винаги чувстваше при подстригване.

— Трябва ти маникюр — нареди Чарлз и щракна с ножицата. — Шийла, направи маникюр и педикюр на... Как ти беше името, скъпа?

— Дарси. Педикюр ли? — мисълта, че ще ѝ лакират ноктите на краката, бе толкова... Екзотична.

— Хм. И веднага да престанеш да си гризеш ноктите.

Дарси виновно скри ръце под пелерината.

— Ужасен навик.

— Много грозен. Все пак имаш късмет. Имаш плътна, здрава коса. Хубав цвят. Ще го оставим — хвана между двата си пръста кичур коса и го отрязва. — Какво използваш за лице?

— Имах един овлажняващ крем, но го изгубих — смутено потърка носа си.

— Луничките ти са очарователни. И тях ще ги оставиш.

— Но аз бих...

— Ще хванеш ли скалпела? — попита той, вдигна гъстите си черни вежди и после кимна доволно, когато тя поклати глава. — Аз лично ще се заема с лицето ти. Ако не ти хареса как изглежда, няма да ми плащаш. Ако ти хареса, не само ще платиш, а ще купиш и продуктите.

Още един комарджия, помисли Дарси.

— Разбрано.

— Така трябва. А сега... — Чарлз наклони глава и отново щракна с ножиците. — Разкажи ми за своя любовен живот.

— Нямам такъв.

— Ще имаш — той размърда вежди. — Моята работа никога не отива на вятъра.

Към три часа Дарси се върна в апартамента си. Бе натоварена с покупки и все още летеше. Импулсивно пусна всичко на дивана и се втурна към огледалото. Майра се оказа права. Чарлз наистина бе гений. Косата ѝ изглеждаше дръзко, реши тя със смях. Почти изискано. Макар че бе по-къса, отколкото се бе осмелила да я отреже, бе блестяща и мъничко дръзка.

Сега перчемът ѝ не висеше, а се спускаше меко над челото. А лицето ѝ... Не беше ли странно какво бяха направили разните тубички, четки и пудри? Не биха могли да я направят ослепителна красавица, ала — надяваше се — вече я бяха вкарали в категорията на хубавиците.

— Почти съм хубава — каза Дарси на отражението си. — Наистина. О, обиците! — завъртя се и се спусна към пликовете с

мисълта, че блясъкът край лицето ѝ можеше да ѝ помогне да направи тази последна стъпка.

И тогава видя, че червената лампичка на телефона ѝ мига.

Никой не знаеше къде е тя. Как можеше някой да ѝ се обажда, когато никой не знаеше? Пресата? Беше ли се разчула вече новината? Не, не, помисли тя и сплете ръце. Мак ѝ бе обещал да не разкрива името ѝ. Беше ѝ обещал.

Въпреки това, когато вдигна телефона и натисна бутона за съобщения, сърцето ѝ се блъскаше в гърлото. Установи, че за нея имаше две съобщения. Първото беше от секретарката на Мак и Дарси въздъхна с облекчение. Господин Блейд щеше да я вземе за вечеря в седем и тридесет. Ако това не ѝ беше удобно, трябваше само да се обади и да промени часа.

— Седем и трийсет е добре — прошепна тя. — Седем и трийсет е прекрасно.

Следващото съобщение беше от Кейн Макгрегър, който се представяше като чичо на Мак и я канеше да му се обади в удобно за нея време.

Дарси се поколеба. Откри, че не ѝ се искаше да се заема с практическата страна на въпроса. Всичко изглеждаше някак си много по-романтично, когато приличаше на сън и оставаше невъзможно. Но бе възпитана да отговаря незабавно на телефонните обаждания, затова придърпа стола до бюрото, седна и послушно се свърза с Бостън.

Когато Дарси отвори вратата и видя Мак с една бяла роза в ръка, тя прие това като поредното чудо.

Той сякаш бе излязъл от приказките, които от години тайно нахвърляше в тетрадките си. Висок, тъмен, елегантно мъжествен и съвсем мъничко опасен, за да не е толкова гладко всичко.

Чудото бе, че Мак бе тук, че държеше розовата пъпка с цвят на летен облак и ѝ се усмихваше.

Ала това, което излезе от устата ѝ, бе единствената мисъл, която непрекъснато се въртеше в смутения ѝ ум след разговора с Бостън.

— Кейн Макгрегър е твой чичо.

— Да.

— Той беше министър на правосъдието на Съединените Щати.

— Да — Мак внимателно вдигна ръката на Дарси и постави в нея розата. — Беше.

— Алън Макгрегър беше президент.

— Знаеш ли, това някъде съм го чувал. Ще ме пуснеш ли да вляза?

— О... Да. Но чичо ти, той беше президент! — повтори бавно тя, сякаш не я бе разбрал. — Осем години.

— Издържа теста по история — Мак затвори вратата зад себе си и хубаво я огледа. През кръвта му премина гореща вълна на одобрение. — Изглеждаш страхотно.

— Аз... Наистина ли? — Дарси сведе поглед, объркана не само от комплимента, а и от подаръка. — Никога не бих избрала това — плъзна ръка по медночервеникавата рокля, която бе по-къса, по-плътно прилепваща и определено по-смела от всичко в досегашния ѝ гардероб. — Избра го Майра от бутика долу, бутика за вечерни облекла. Каза, че ми отиват такива цветове.

— Майра има отлично око — и май заслужаваше повишение, помисли той и направи кръгово движение с пръст. — Завърти се.

— Да се завъртя... — смехът ѝ бе едновременно доволен и смутен. Тя направи бавен кръг.

Голямо повишение, реши Мак, когато леката поличка затанцува над изненадващо прекрасни бедра.

— Няма ги.

— Какво? — ръката ѝ отскочи към дълбокото деколте. — Кои ги няма?

— Крилата. Очаквах да видя крилца на фея.

Дарси отново се засмя.

— Както мина този ден, аз самата не бих се изненадала, ако ги видя.

— Да пийнем по нещо, преди да отидем на вечеря и ще ми разкажеш как е минал денят ти — отиде към бара да вземе от хладилника бутилка шампанско.

Харесваше ѝ да го гледа как се движи. В него имаше някаква животинска грация, за каквато само бе чела, плавна и самоуверена. И отново леко опасна. Ала да я види... Въздъхна дълбоко. Бе много по-добре, отколкото просто да си я представя.

— Чарлз ме подстрига — започна тя и леко трепна от празничния звук на излитащата тапа.

— Чарлз ли?

— Във вашия салон.

— А, този Чарлз — Мак избра от бюфета две високи чаши и наля. — Клиентките треперят, но винаги се връщат при него.

— Мислех, че ще ме ритне, като видя какво съм направила — дръпна един къс кичур. — Обаче се смили над мен. Чарлз има твърдо мнение за всичко.

Мак плъзна поглед по косата ѝ и после надолу, докато срещна очите ѝ.

— Бих казал, че в твоя случай той е видял крилцата.

— Отсега нататък мога да хващам ножици само за да режа хартия — когато пое от Мак чашата, очите ѝ го избягваха. — Или да си платя за последствията. А ако си гриза ноктите, ще бъда наказана. Страх ме беше да попитам как. О, това е прекрасно — промълви Дарси след първата глътка. Затвори очи и отново отпи. — Как може някой да пие нещо друго?

От неподправеното чувствено удоволствие, изписано на лицето ѝ, кръвта му закипя. Едно дете в гората, напомни си той. Откъдето и да го погледнеше, по-разумно бе да поддържа разстоянието между тях.

— Какво друго прави?

— О, салонът ми отне цяла вечност. Чарлз непрекъснато измисляше все нови и нови неща, за които казваше, че са абсолютно необходими. Направиха ми педикюр — в очите ѝ отново заигра смях. — Нямах представа колко е приятно да ти търкат краката. Шийла ми сложи парафин. Представяш ли си? И на ръцете. Пипни.

Мак пое ръката, която Дарси му протегна с цялата си невинност. Тя бе малка и тясна, с мека като на дете кожа. Едва се сдържа да не я ухапе.

— Много хубаво.

— Нали? — доволна от себе си, Дарси се усмихна и прокара пръст по опакото на ръката му. — Чарлз казва, че трябва да ми направят масаж на цялото тяло и някаква кална баня, и... Не мога да си спомня. Написа ми го и ме прати при Алис в балнеолечението. Тя ми записа часове. Трябва да съм там в десет... След като се потрудя в

гимнастическия салон, понеже според него съм занемарила и вътрешното си тяло. Чарлз е много строг. Може ли още малко?

— Разбира се — докато ѝ наливаше шампанското, в душата му се разрази кратка вътрешна борба между забавата и обърканото желание.

— Чудесно място. Всичко има. Зад всеки ъгъл чудесни изненади. Човек сякаш живее в замък — отпи и затвори очи от удоволствие. — Винаги съм си мечтала да съм принцеса в омагьосан замък. И принцът да изкачи стените и да опитоми дракона... Мразя, когато убиват дракона. Драконите са толкова вълшебни и великолепни. Както и да е, когато принцът идва, магията се разваля и целият замък се съживява. Ще има музика и танци и всички ще са щастливи. Чак до края на живота си — спря и се засмя: — Шампанското ме хваща. Съвсем не за това исках да говоря с теб. Чичо ти...

— Ще поприказваме за това по време на вечерята — взе чашата от ръцете ѝ. После забеляза на масата лъскавата чантичка и ѝ я подаде.

Докато вървяха към асансьора, Дарси го погледна бързо.

— Може ли на вечеря да получа още малко шампанско?

Той се разсмя:

— Мила моя, ти можеш да получиш всичко, което пожелаеш.

— Само си го представи — с блажена усмивка тя се облегна на матовата стъклена стена.

Мак натисна бутона за панорамния ресторант на последния етаж. Купила си е парфюм, забеляза той, нещо горско и идеално за нея. Реши, че най-доброто място за ръцете му бе в джобовете.

— Пробва ли казиното?

— Не, имаше толкова много други неща за вършене. Поогледах се, ала не знаех откъде да започна.

— Мисля, че вече си започнала доста добре.

— Нали? — засия Дарси, докато вратите се отваряха.

Мак я поведе през малкото украсено с палми фоайе. Осветената от свещи зала бе опасана от прозорци, а върху белите ленени покривки бяха подредени сребърни прибори.

— Добър вечер, господин Блейд. Мадам — салонният управител леко се поклони. С гарвановочерната си коса и закръглено тяло той напомняше на Дарси за Туидълдий от приказката за Алиса.

Още една заешка дупка, помисли тя, когато ги заведоха на извитата маса до стената. Никога не би искала да излезе оттук.

— Дамата обича шампанско, Стивън.

— Разбира се. Веднага.

— Сигурно е вълнуващо да се живее тук. Сякаш е отделен свят. На теб ти харесва, нали?

— Много. Аз съм роден със зарове в едната ръка и тесте карти в другата. Майка ми и баща ми са се запознали на маса за джакпот. Тя работела като дилър на кораб, а той се влюбил в нея в момента, в който я видял.

— Корабен романс — въздъхна Дарси. — Тя сигурно е била красива.

— Да, красива е.

— А той трябва да е бил мургав и хубав, и може би малко опасен.

— Повече от малко. Майка ми обича хазарта.

— И са спечелили и двамата — тя сви устни. — Имаш голямо семейство.

— Тежко.

— Единствените деца винаги завиждат на тези, които имат големи и тежки семейства. Обзалагам се, че никога не си бил самотен.

— Никога — а тя е била, помисли той. Без съмнение. — Самотата не е въпрос на избор — кимна в знак на одобрение на келнера, който му показва етикета на бутилката шампанско.

Очарована от ритуала, Дарси поглъщаше всяка стъпка — елегантното завъртане на бялата салфетка, неуловимото движение на ръцете на сервитьора, приглушения звук от излитането на тапата. По сигнал на Мак той наля в чашата й малко шампанско за проба.

— Чудесно е. Сякаш пия злато.

Това й спечели една доволна усмивка от келнера, който със замах довърши наливането и остави бутилката в сребърна кошница с лед.

— Е... — Мак леко докосна чашата си до нейната. — Говорила си с чичо ми.

— Да. Не бях разбрала, чак докато се обадох. После се сетих — Кейн Макгрегър, Бостън. Започнах да заеквам — трепна. — Той беше много търпелив — в гърлото й се надигна смях и тя успя да го преглътне. — Бившият министър на правосъдието на Съединените Щати е мой адвокат! Толкова е странно. Той каза, че ще се погрижи за

всичко — свидетелството ми за раждане, цялата бюрокрация. Каза, че сигурно няма да отнеме много време.

— Макгрегърови умеят да уреждат нещата.

— Толкова много съм чела за вашето семейство — Дарси разсеяно пое обвитото в кожа меню. — Дядо ти е истинска легенда.

— Той обича да чува това. Всъщност е голям образ. Би ти харесал.

— Наистина ли? Какъв образ?

Как можеше да се опише Дениъл Макгрегър?

— Скандален. Голям, шумен, самоуверен. Шотландец, който с воля, упорит труд и интелигентност е построил империя. Тайно пуши пури, или поне баба ми му разрешава да мисли, че ги пуши тайно. На покер ще ти отмъкне и последната риза. Никой не блъфира по-добре от него. Има удивително сърце, силно и меко. За него семейството е всичко.

— Ти го обичаш.

— Много — защото мислеше, че ще ѝ хареса, той ѝ разказа как младият и напорист Дениъл дошъл в Бостън да си търси жена, съзрял Ана Уитфийлд, влюбил се лудо и я ухажвал, докато я спечелил.

— Трябва да е била ужасно смела, за да стане лекар. По онова време е имало толкова пречки за една жена.

— Тя е изключителна.

— А имаш ли братя и сестри?

— Един брат, две сестри, различни братовчеди и племенници. Когато се съберем всички заедно, става... Лудница — заключи Мак и Дарси се разсмя:

— И не би го сменил за нищо на света.

— Не, не бих.

Тя отвори менюто.

— Винаги съм се чудила какво би било... Леле боже! Само погледни. Как може човек да реши какво да си поръча?

— Какво искаш?

Дарси го погледна със светнали очи:

— Всичко!

Тя опита всичко, което успя. Патешка супа, зелена салата, панирана съомга с хайвер. Мак не се сдържа, набоде на вилницата

парченце от своите пълнени раци и ѝ го подаде. Дарси затвори очи и стисна устни, а от гърлото ѝ се изтръгна тих стон.

Никога не бе срещал жена, толкова отворена към чувственото удоволствие и очевидно толкова неопитна в него. Тя би била цяло съкровище в леглото, наслаждаваща се, поглъщаща всяко докосване, всяко вкусане, всяко движение. Представяше си ясно — прекалено ясно — въздишките, тихите стонове, разбудането.

Изпусна такава една лека въздишка и сега и дългите ѝ ресници се отвориха над замечтаните очи.

— Чудесно е. Всичко е чудесно.

Всичко струеше през нея, през съзнанието и тялото ѝ — меката светлина, силните аромати, пяната на шампанското и образът на Мак. Дарси се улови, че се е наклонила напред.

— Толкова си хубав. Имаш такава силно лице. Обичам да го гледам.

От друга жена би прозвучало като покана. От нея, напомни си Мах, бе съчетание между вино и наивност.

— Откъде си?

— От Канзас — тя се усмихна. — Не питаш това, нали? Аз нямам финес. И когато се отпусна, говоря каквото ми дойде наум. Обикновено мъжете ме правят нервна. Никога не знам какво да кажа.

Той вдигна вежди:

— Очевидно аз не те правя нервна. Усещаш ли как самочувствието ми се търкаля в краката ти?

Дарси прихна и поклати глава.

— Жените винаги ще си мечтаят за мъже като теб. Но ти не ме правиш нервна, защото знам, че не мислиш за мен по този начин.

— Не мисля ли?

— Не само ти, изобщо мъжете — тя замахна с чашата си, преди да отпие. — Мъжете трудно обръщат внимание на жени, които не са привлекателни физически. Стройни блондинки — продължи, загледана в чинията му. Чудеше се как да си поиска още една хапка. — Знойни брюнетки, ослепителни червенокоси. Вниманието се насочва към тях. Това е съвсем естествено. А много красивите мъже се привличат от много красиви жени. Поне първоначално.

— Май много си мислила за това.

— Обичам да наблюдавам хората и как се въртят един около друг.

— Може би не си наблюдавала достатъчно внимателно. Аз те намирам физически много привлекателна — забеляза я как премигна от изненада и се наведе малко по-близо. — Свежа — прошепна и се поддаде на желанието да обвие ръка около тънкото ѝ вратле. — И очарователна.

Видя как погледът ѝ се спусна към устните му и слисано се върна към очите му. Чу как рязко поетият дъх трепна в устните ѝ. Бе изкушаващо, много изкушаващо да стопи краткото разстояние, да затвори кръга, за който говореше Дарси. Ала тя трепереше под ръката му, уловена птичка, която не бе съвсем сигурна в крилата си.

— Е — прошепна тихо, — това ще ти затвори устата. Сега нервна ли си?

Дарси успя само да кимне бързо. Почти чувстваше устните му върху своите. Сигурно щяха да са твърди, горещи и толкова умели. Пръстите му отзад на врата ѝ бяха събудили някакъв див нерв, който сега караше пулса ѝ да се забърза до скоростта на светлината.

Надигащото се осъзнаване в очите ѝ, искрицата на паника зад него накараха пръстите му леко да стиснат врата ѝ — както се надяваше, приятелски — и да се отпуснат.

— Не трябва да предизвикваш един комарджия, Дарси. Десерт?

— Десерт?

— Искаш ли?

— Не мисля, че бих могла — не и когато стомахът ѝ се бе свил на топка, а ръцете ѝ бяха прекалено нестабилни, за да държат вилицата.

Мак бавно се усмихна:

— Искаш ли да си опиташ късмета? — тя преглътна и той добави: — В казиното.

— О... Да. Мисля, че бих могла.

— Какво трябва да играя? — попита го Дарси, когато влязоха в шумното, ярко осветено казино.

— Дамата има право на избор.

— Е... — тя прехапа устни, като се мъчеше да не мисли, че ръката му бе на кръста ѝ. Не помагаше да си казва, че няма смисъл да

мисли за него по този начин. — Може би блекджек. То всъщност е просто събиране на цифри.

— Донякъде е така. Петдоларова маса — реши Мак. — Докато усетиш собствения си ритъм — заведе я до свободния стол пред един дилър, за когото знаеше, че се държи с новациите и търпеливо, и с нужния авторитет. — С колко искаш да започнеш?

— Двайсет?

— Двайсет хиляди е малко много като за начинаещ.

Дарси зяпна, после се разсмя.

— Имах предвид долара. Двайсет долара.

— Долара — повтори Мак безсилно. — Прекрасно. Стига да мислиш, че ще издържиш на вълнението.

Когато посегна към портфейла си, тя поклати глава:

— Не, аз имам пари — извади банкнотата от чантата си. — Така повече имам чувството, че са мои.

— Те са си твои — напомни ѝ той. — И при двайсет долара залог няма да си върна кой знае колко.

— Може пък и да спечеля — Дарси седна до един пълен мъж с карирано сако. — Вие печелите ли? — попита го тя.

Той надигна бирата си и ѝ намигна.

— Спечелил съм около петдесет, но това момче — махна към дилъра — е костелив орех.

— Все се връщате на моята маса, господин Риноук, — обади се весело дилърът. — Сигурно защото съм много хубав.

Риноук изсумтя и почука по картите си.

— Дай ми нещо малко, приятел.

Дилърът обърна четворка.

— Вашите желания са закон за мен.

— Ето! — Риноук размахна пръст над картите си, за да покаже, че ще спре на деветнайсет. Когато дилърът спря на осемнайсет, той потупа Дарси по рамото: — Май ми носиш късмет.

— Надявам се. Искам и аз да поиграя — добави тя.

— Сменяме двайсете — обяви дилърът и пхна банкнотата в процепа на една празна пластмасова кутийка. — Залози?

— Сложи един чип на линията там — посъветва я Мак.

Картите се движеха бързо. Дарси получи шест и осем. Дилърът показваше десет.

— Какво да правя сега?

— Вземи нова карта.

Тя наклони глава и погледна към Мак:

— Но аз имам повече от него, а една десятка ще ме изхвърли, нали?

— Шансът е, че той ще изтегли повече от две. Използвай шанса.

— О... Ще взема карта — Дарси изтегли десятка и се намръщи:
— Загубих.

— Ала загубихте коректно — каза ѝ дилърът с усмивка.

Тя загуби коректно още два пъти и, сключила вежди от напрежение, постави последния си чип. И удари блекджека.

— Дори не трябваше да правя нищо — намести се по-удобно на стола и погледна извинително към Мак. — Мисля, че за малко ще поиграя некоректно, просто за да видя какво ще стане.

— Това си е твоя игра.

С известна изненада той я наблюдаваше как играе против всяка логика и малката ѝ купчинка от чипове нараства до десет, стопява се до три и после отново нараства. Дарси бърбеше с Риноук, разпитваше го за двамата му синове, които учеха в колеж, и прилежно трупаеше чиповете си.

При двадесетдоларов залог, помисли Мак, бе спечелила двеста. Тази жена бе истинско съкровище.

Улови погледа на дилъра от съседната маса — забележим сигнал, че се задават неприятности.

— Веднага се връщам — прошепна той на Дарси и леко стисна рамото ѝ.

Не бе трудно да забележи откъде идваха неприятностите. Мъжът на първи стол бе загубил триста долара. Мак прецени, че той бе около четиридесетгодишен, че бе малко пийнал и че не умееше да губи.

— Виж какво, ако не можеш да раздаваш по-чисто, трябва да те застрелят — мъжът размахваше пръст към дилъра, докато другите играчи се измъкваха от местата си и търсеха по-спокойно място. — Не мога да спечеля повече от една ръка на десет. И тази малка вещица преди теб не беше по-добра. Искам някой да се намеси тук! — тропна с юмрук по масата.

— Някакви проблеми ли има? — Мак се приближи към масата.

— Разкарай се. Това не е твоя работа.

— Моя работа е — той леко кимна да даде знак на хората от охраната, които вече се приближаваха към масата, да спрат. — Аз съм Блейд и това казино е мое.

— А, така ли? — мъжът надигна чашата си и я гаврътна. — Е, твоето казино е гадно. Дилърите ти се мислят за много хитри, ама аз ги усетих — стовари с трясък чашата на масата. — Вече ми оскубаха три стотачки. Разбирам кога ме минават.

Гласът на Мак остана тих, а очите му студени.

— Ако искате да подадете оплакване, заповядайте в моя кабинет.

— Нямам работа в смрадливия ти кабинет — с яростно движение блъсна чашата. — Искам компенсация тук!

Мак вдигна ръка да спре двамата охранители, които бързо се приближаваха.

— Няма да я получите. Предлагам ви да си платите и да отидете да играете някъде другаде.

— Изритваш ме, а? — мъжът стана от масата. Не се държеше стабилно на краката си, ала бе огромен, плещест и със стиснати юмруци. — Не можеш да ме изриташ.

В очите на Мак проблеснаха сини пламъци.

— Да се обзаложим ли?

Мъжът се разтрепери от ярост. Но пъян или не, той почувства студения гняв в погледа на Мак.

— Върви по дяволите — грабна чиповете си и изсумтя. — Сам съм си крив, като вярвам на някакъв долнопробен индиански вертеп.

Ръката на Мак се стрелна като светкавица, стисна мъжа за яката и го повдигна на пръсти.

— Стой далеч от това място — гласът му бе опасно тих, очите студени като лед. — Ако те видя отново тук, няма да излезеш здрав. Изпратете този... Този господин до касата — нареди на охраната. — И после му покажете вратата.

— Да, господине.

— Мръсно копеле — извика мъжът, докато го отвеждаха.

Една ръка докосна рамото на Мак и той рязко обърна глава. Дарси инстинктивно отскочи от ледения гняв в очите му. Мускулите под пръстите й бяха твърди като камък и тя бързо отдръпна ръка.

— Съжалявам. Толкова съжалявам. Той беше ужасен.

— Още по-ужасно е мястото от което идва.

Дарси си помисли, че ако някой я погледнеше с такива ледени, такива властни и студени очи, тя щеше да се разсипе на малки парченца.

— Не трябваше... — наведе се и започна да събира стъклата от чашата, която мъжът бе разбил на пода, ала Мак блъсна ръката ѝ и я издърпа да се изправи.

— Какво правиш?

— Искан да разчистя тук...

— Престани! — гневът му още не бе преминал и заповедта прозвуча рязко. — Не ти е тук мястото — измърмори той и я задърпа настрана от масите и от събралата се тълпа зяпачи. — Тук има не само игри и развлечения. Това не ти е никакъв замък. На всеки ъгъл има такива хора.

— Да, но... — Мак крачеше толкова бързо към фоайето на хотела, че Дарси подтичваше, за да го настигне.

— Би трябвало да се върнеш в Канзас и да се скриеш в своята библиотека.

— Не искам да се връщам в Канзас.

Той я пхна в асансьора и натисна копчето за етажа на нейния апартамент.

— Ще те схрускат на една хапка. Аз самият едва не го направих.

— Не разбирам за какво говориш.

— Точно така — обърна се към нея. Повдигаше му се от гняв, безсилие, отвращение към самия себе си. Очите ѝ бяха огромни, а горната ѝ устна бе започнала леко да трепери. — Точно така — повтори, като се мъчеше да се овладее. — Трябва да се върна долу и да се оправя с това. Ти стой тук.

— Но...

— Стой тук — повтори Мак отчетливо и я избута от асансьора в апартамента ѝ, преди да бе направил нещо лудо. Като например да впие устни в нейните. — Тревожиш ме — измърмори, когато тя го погледна. — Наистина започваш да ме тревожиш.

Двамата продължиха да се гледат, докато вратите на асансьора се затвориха.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Следващата сутрин Дарси отиде на всичките си записани часове, защото мислеше, че би било грубо да не отиде. Ала нямаше желание за нищо. Настроението ѝ не се повиши дори след като я натъркаха с екзотични морски соли, масажираха я с масла, които ѝ напомняха за някаква египетска магия и ѝ направиха маска с нещо плътно и лепкаво с цвят на боровинка.

Той искаше тя да си тръгне, а Дарси наистина нямаше къде да отиде.

Нямаше значение, че щом документите дойдеха, можеше да обиколи всички поразителни места, за които бе чела и мечтала. Тя искаше да остане тук, в това чудесно и вълнуващо място, с всичките му светлини и звуци, тълпи и опасности.

Искаше отново да играе, да пие шампанско, да си купува лъскави обици. Искаше просто още малко време в един свят, където мъже с лица, изваяни от бронз, ѝ обръщаха внимание, сякаш заслужаваше техния интерес.

Повече от всичко искаше още няколко вълшебни дни с Мак, преди каляската ѝ отново да се превърне в тиква и стъклената пантофка да не ѝ става.

Искаше той отново да ѝ се усмихне по онзи начин, който превръщаше лицето му във възхитително произведение на изкуството.

Бе толкова прекрасен, мислеше Дарси, не само когато го гледаше, а и когато бе с него. Мак умееше така да обръща чудесните си сини очи към нея и да я кара да вярва, че наистина го интересуваше какво мисли тя, какво изпитва, какво има да каже.

Никога не бе успявала да говори с друг мъж така, както говореше с него. Без да се чувства глупава или не на място. Или поне простовата.

Ала бе отнела прекалено много от времето му, бе му пречила. Винаги бе предпочитала да се свие в някой ъгъл и да гледа как другите живеят. Ако отидеш прекалено далеч, ако влезеш в светлината на

прожекторите, накрая винаги правиш нещо глупаво и заради него тези, които познават нещата, искат отново да изчезнеш.

Парите нямаше да променят същността ѝ. Хубава рокля, нова прическа — това бе само лустро. Под него си оставаше пак толкова непохватна и обикновена.

— Това ще ти хареса.

Дарси се отърси от мрачните си мисли и погледна към жената. Вече бе забравила името ѝ и това ѝ се струваше също толкова грубо, колкото да не отиде на часа. Легнала по гръб на тапицираната маса, Дарси се взря в табелката, закачена върху меката розова униформа.

— Така ли, Енджи?

— Абсолютно.

За неин ужас Енджи дръпна тънкото одеяло и започна да нанася върху гърдите ѝ топла кафява кал.

— О!

— Пари ли?

— Не, не — нямаше да се изчерви, нямаше да се изчерви, нямаше да се изчерви! — Това за какво е?

— За да стане кожата ти неустойима.

— Никой няма да я гледа там, където я мажеш — отбеляза тя и Енджи се засмя:

— Хей, това е Вегас. Всеки момент може да ти излезе късметът.

— Може и да си права — Дарси се предаде и затвори очи.

Тя и новата ѝ неустойима кожа току-що се бяха прибрали в апартамента, когато се позвъни. Дарси отвори вратата, видя Мак и езикът ѝ на часа се върза.

— Имаш ли една минутка? — попита той и влезе, като я видя, че само кимна. — Нямам много време, но исках да ти съобщя, че пресата е по следата. Историята за загадъчната жена ги е подпалила. Ще въртят това още няколко дни, ала няма да свърши дотам. Рано или късно ще се разчуе. Трябва да си подготвена.

— Няма да се върна в Канзас — избухна тя с гняв, който изненада и двамата.

Мак вдигна вежди:

— Каза ми го вече.

— Няма да се върна — повтори Дарси. — Имам достатъчно пари от аванса, който ми даде, за да си наема стая в някой хотел.

— И би го направила, защото...

— Ти каза, че не трябва да съм тук.

— Не вярвам да съм казал такова нещо — но си припомни колко бе ядосан снощи и помисли, че може да е споменал нещо в този дух. — Определено не съм имал това предвид — раздразнен от себе си, прокара ръка през косата си. — Дарси...

— Знам, че ти отнемам много време. Ти се чувстваш отговорен за мен, ала няма нужда. Няма да ти се мотая в краката. Мога просто да си стоя тук и да пиша, както снощи, след като... Е, след.

Той вдигна ръка, правилно предположил, че това щеше да спре потока от думи.

— Извинявай. Бях нервен. Позволих на онзи идиот да ме вбеси и си го изкарах на теб — пхна ръце в джобовете си. — Но това наистина ме накара да разбера, че не трябваше да си там и че определено не бива да ходиш в казиното сама.

Тя бе на път да отстъпи, ала последните му думи отново я сепнаха.

— Мислиш, че съм глупава и наивна.

— Не мисля, че си глупава.

Очите ѝ светнаха и го очароваха с внезапния си и неочакван златист пламък.

— Значи само наивна. Може би малко некадърна и със сигурност прекалено... — съзнанието ѝ трескаво търсеше думата. — Прекалено провинциална, за да се грижа за себе си в големия, лош град.

Мак вдигна вежди по начин, който ѝ се стори и чаровен, и вбесяващ.

— Нали дойде с по-малко от десет долара, без портмоне и без нищо, освен дрехите на гърба си?

— Е, и какво? Това ме доведе дотук, нали?

— Натри ми носа — измърмори той.

— И снощи не беше първия път, когато виждам злобен пияница. Аз съм от Канзас, не от Града на приказките. В Канзас си имаме достатъчно пияници.

— Продължавам да се съгласявам — Мак с всички сили се мъчеше да не се засмее.

— И няма нужда да ме наглеждаш, сякаш съм някакво изгубено кученце, което може да се втурне под колите. Нямах абсолютно

никаква причина да се тревожиш за мен.

— Не съм казал, че се тревожа за теб. Казах, че ти ме тревожиш.

— То е едно и също.

— Напълно е различно.

— Как?

Той се вгледа в нея. Лицето ѝ бе пламнало. Очите ѝ бяха тъмни и блестящи. Това не бе само обида, разбра Мак, а и накърнена гордост. И не можеше да отрече, че вината бе негова. Въздъхна:

— Наистина не ми оставяш избор. Ти ме тревожиш — повтори и сложи ръце на раменете ѝ, — защото... — спусна ги надолу и обгърна кръста ѝ. Видя как устните ѝ се разтварят от изненада, точно преди да ги покрие със своите.

Светът се преобърна. Всяка свързана мисъл в главата ѝ се разпиля, изгуби се безнадеждно. Устните му бяха точно каквито си ги бе представяла. Горещи, твърди и умели. Ала сега бяха върху нейните и я подмамваха в някакво вълнуващо безвъздушно пространство, където всичко блещукаше и трептеше. Цветовете станаха по-ясни, размазаха се по краищата и се смесиха, омекнали като коленете ѝ.

Езикът му се плъзна върху нейния, възбуждащ, канещ, смесвайки тъмния си интимен вкус с нейния. Плавно, толкова плавно бе това плъзгане на устните, че сякаш в нея се спускаше течна жарава.

Вкопчи се в раменете му да запази равновесие и той почувства през сакото си късите ѝ нокти — сигнал за тревога, въпреки че устните ѝ се разтвориха гостоприемно. Безпокойство и отстъпление, опасна комбинация, примесена с безпомощните стонове от удоволствие, които го караха да отиде по-далеч, отколкото бе възнамерявал, да иска повече, много повече, отколкото бе очаквал.

Това, което бе започнал, кипеше в него и настояваше да стигне докрай. Тук и сега, и всичко. Дарси бе възбудена, Мак също. Колкото и да бе невинна, тя не беше дете. А той я желаше. Господи, колко я желаше!

Когато я отдръпна от себе си, очите ѝ останаха затворени. Мак видя как върхът на езика ѝ облиза устните, преди тези устни да се стиснат здраво, сякаш искаха да опитат още за малко някакъв особено приятен вкус. Миглите ѝ трепнаха и страстта се сви в стомаха му като горещ юмрук.

Очите ѝ бяха тъмни и замъглени и го гледаха. Бузите ѝ бяха поруменели. Дарси преглътна треперливо.

— Защо... — дишането ѝ бе прекалено бързо, за да говори нормално. — Защо направи това?

Внимавай с нея, напомни си той. Много внимавай.

— Защото исках. Имаш ли нещо против?

Тя дълго се взира в него.

— Не — отвърна накрая с такава обмислена сериозност, че Мак едва не се усмихна. — Не мисля.

— Добре. Защото още не съм свършил.

— О... — ръцете му я привлякоха. Телата отново се срещнаха. — Ами... — затвори очи. — Недей да бързаш.

Невинността ѝ бе ярка като маяк и невъзможно възбуждаща. Не, не е дете, помисли Мак отново, ала шансът бе против нея. И той нямаше право да се възползва от превъзходството си. С мъка се овладя и опря чело на нейното. По-бавно, заповяда си Мак. А още по-добре спри.

— Дарси, ти си опасна жена.

Очите ѝ изненадано се отвориха.

— Аз ли?

Смайването, изписано на лицето ѝ, с нищо не облекчаваше напрежението в стомаха му. Напрежението бе лош знак, реши той, сигнал не само за желание, а за желание за нея. Много конкретно, много точно и напълно неуместно.

— Смъртоносна — промърмори и отстъпи назад. Ала не свали ръце от раменете ѝ. Още не можеше да прекъсне контакта. Сега тя търсеше лицето му. Големите ѝ златисти очи все още бяха замъглени от първата целувка, устните ѝ тръпнеха в очакване на следващата. Би могъл да я изпие на един дъх. — Имала ли си някога любовник?

Дарси премигна, после сведе очи към копчетата на ризата му. Тази риза бе черна и копринена. Под ръцете си я бе усетила като топла и гладка. Искаше отново да я докосне. Да докосне него.

— Не съвсем.

Мак вдигна вежди:

— Въпреки безкрайното си и забавно разнообразие, сексът си остава една точно определена игра.

Дарси имаше определеното чувство, че той в края на краищата нямаше намерение отново да я целуне. Сексуалната безпомощност бе ново и не много приятно чувство. Намръщи му се, смътно обидена:

— Знам какво е сексът.

Не, помисли Мак, не знаеше. Представа си нямаше какво му се искаше да направи с нея. Ако можеше да си представи, щеше да избяга надалеч и колкото бързо можеха прекрасните ѝ крака на фея.

— Ти не ме познаваш, Дарси. Не знаеш правилата тук, нито клопките.

— Аз умея да се уча — възрази тя сприхаво. — Не съм слабоумна.

— Някои неща е по-добре да не научаваш — телефонът иззвъня и той леко стисна раменете ѝ. — Обади се.

Дарси се обърна, изтича до бюрото и грабна слушалката.

— Да? Ало?

— И кой е това?

Резкият въпрос в плътния дрезгав глас бе толкова заповеднически, че тя автоматично отговори:

— Дарси Уолис.

— Уолис? Уолис, така ли? Ти да не си потомка на Уилям Уолис, големия герой на Шотландия?

— Всъщност... — от смущение прокара ръка през косата си. — Той ми е праядо по бащина линия.

— Добра кръв. Силна порода. Можеш да се гордееш с рода си, момиче. Дарси, така ли? И омъжена ли си, Дарси Уолис?

— Не, не съм... — запъна се и веждите ѝ се склчиха. — Извинявайте, кой се обажда?

— Аз съм Дениъл Макгрегър и се радвам да се запозная с теб.

Тя успя да затвори уста и да поеме въздух.

— Много ми е приятно, господин Макгрегър.

— Чудесно, чудесно, Дарси Уолис. Казаха ми, че моят внук ти е дошъл на гости.

— Да, тук е — не тръпнеха ли още устните ѝ от неговите? — Във... Искате ли да говорите с него?

— Ще говоря. Имаш хубав, ясен глас. На колко си години?

— На двайсет и три.

— Обзалагам се, че освен това си здрава.

Дарси кимна, напълно объркана.

— Да, здрава съм — премигна, когато Мак изруга под носа си и измъкна слушалката от ръката ѝ.

— Да ѝ проверя ли зъбите, дядо?

— Ето те и теб — в доволния глас на Дениъл не звучеше никакво разкаяние. — Секретарката ти ме препрати. Разбира се, нямаше да се налага да ме разкарват напред-назад, за да поговоря с най-големия си внук, ако ти някога си правеше труда да се обадиш на баба си. Тя се чувства пренебрегната.

Това бе стар номер и Мак въздъхна:

— Обадох ви се преди по-малко от седмица.

— На нашата възраст, момче, една седмица е цяла вечност.

— Глупости — той не успя да сдържи усмивката си. — Вие и двамата ще живеете вечно.

— Това ни е планът. И така, чувам от майка ти — която се сеца да се обади от време на време — че си загубил милион и осемстотин хиляди и още някакви дребни.

Мак облиза устни и се загледа след Дарси, която тръгна към прозореца.

— Един път печелиш, друг път губиш.

— Съвсем вярно. И това ли момиче, с което току-що говорих, те оскуба?

— Да.

— Уолис. Хубав, чист глас, добри обноски. Красива ли е?

Мак се опря на ръба на бюрото. Добре познаваше дядо си.

— Не е лоша, ако не обръщаш внимание, че е гърбава и кривогледа — разсеяно прелистваше тетрадката на бюрото, докато в ушите му гърмеше буйният смях на Дениъл.

— Значи е красива. Хвърлил си ѝ око, а?

Мак вдигна очи от гъсто изписаните страници и се вгледа в застаналата до прозореца Дарси. Слънцето сияеше като ореол около косите ѝ, ръцете ѝ бяха сключени пред нея. Изглеждаше нежна като диво цвете в безмилостната жегна на пустинята.

— Не — каза го решително, окончателно, като се мъчеше да си повярва. — Не съм.

— И защо не? Цял живот ли ще си останеш ерген? Един мъж на твоята възраст има нужда от жена. Трябва да създадеш семейство.

Докато Дениъл нареждаше за отговорности, задължения и продължаване на рода, Мак наклони глава и прочете една страница. Разказваше се за жена, която седи сама в тъмното и гледа през прозореца светлините на града. Чувството на самота бе мъчително.

Замислено затвори тетрадката и сложи ръка върху нея. Гледаше как Дарси гледа града.

— Обаче толкова се забавлявам, дядо — обади се той, когато Дениъл най-накрая замълча, за да си поеме въздух. — С всичките тези танцьорки.

Настъпи моментно мълчание, после дядо му избухна в смях.

— Винаги си бил цапнат в устата. Липсваш ми, Роби.

Дениъл бе единственият, който наричаше Мак с детското му име, а и той го използваше рядко. От обичта не може да се избяга, помисли Мак.

— И ти ми липсваш. Всички вие.

— Е, ако успееш да се откъснеш от твоите танцьорки, можеш да дойдеш да посетиш бедната си стара баба.

Очевидно Ана Макгрегър не бе наблизко. Мак си представяше какво наказание щеше да последва, ако чуеше, че съпругът ѝ я нарича „бедна“ или „стара“.

— Предай ѝ много поздрави.

— Ще ѝ предам, макар че тя предпочита да ѝ ги предадеш лично. Дай ми пак момичето.

— Няма.

— Никакво уважение — изсумтя Дениъл. — Трябваше да те напердаша, когато беше малък.

— Сега е твърде късно — засмя се Мак. — Дръж се прилично, дядо. Скоро ще ти се обадя.

— Ще видим.

След като затвори, Мак остана, където си беше.

— Извинявам се за разпита, на който те подложи самият Макгрегър.

— Няма нищо — тя продължаваше да стои с гръб към него и да гледа как слънцето осветява извисяващите се сгради. — Той изглежда много страховит.

— Твърда черупка, меко сърце.

— Хм — не бе имала намерение да подслушва, ала как можеше да не чуе разговора? Обичта и раздразнението в тона на Мак я затрогваха. А думите му разсеяха заблудата ѝ.

Танцьорки. Разбира се, че ще му харесват дълги бедра, красиви тела, екзотични лица. Към нея сигурно изпитваше само любопитство. Затова я целуна. Но да го вземат дяволите, да го вземат дяволите, задето разбуди всички тези желания, без които досега бе успявала така спокойно да си живее.

— Изглежда се отклоних от причината за моето посещение — Мак я изчака да се обърне към него. При бегъл поглед Дарси изглеждаше съвсем овладяна. Ала той не я гледаше бегло. Нещо го караше да се взира, а взирането в тези очи му показва бури и рани. — Сега се сърдиш.

— Не, раздразнена съм, но не се сърдя. Каква беше причината... — тя замълча многозначително. — За твоето посещение?

Тази склонност към сарказъм го изненада. Жегна го достатъчно, за да го накара да се отблъсне от бюрото и да пхне ръце в джобовете си.

— Причината беше пресата. Знам, че искаш името ти да не се появява. Затрупани сме с настоявания за цялата история. Засега успявам да ги задържа, ала няма как да не се разбере. В хотела работят стотици хора, а няколко души вече знаят името ти. По-скоро рано, отколкото късно някой от тях ще се разприказва пред журналистите.

— Сигурна съм, че си прав — сигурно трябваше да му бъде благодарна, задето ѝ предоставяше нещо друго, за което да се тревожи. — Положително мислиш, че съм страхлива, защото не искам Джералд да разбере къде съм.

— Мисля, че това си е твоя работа.

— Страхлива съм — каза го предизвикателно и вдигна дръзко глава, което никак не съответстваше на думите ѝ. — По-скоро бих се съгласявала, отколкото да споря, по-скоро бих избягала, отколкото да се боря. Но затова стигнах тук, нали? Тук с теб и на път да стана богата. Страхливостта работи за мен.

— Той не може да те нарани, Дарси.

— Разбира се, че може — тя вдигна ръце и въздъхна измъчено. — Думите нараняват. Те късат сърцето и разбиват душата. Бих предпочела да ме зашлевят, вместо да ме ударят с думи — поклати

глава. — Е, каквото има да става, ще стане. Колко време мислиш, че имам, преди името ми да се появи?

— Един или два дни.

— Значи трябва да ги използвам по най-добрия начин. Благодаря ти, че ми събщи. Сигурно си зает. Не искам да те задържам.

— Изритваш ли ме?

Дарси успя да се усмихне слабо:

— И двамата знаем, че си имаш друга работа. Аз нямам нужда да ме отглеждат.

— Добре — Мак тръгна към вратата, после спря с ръка върху дръжката. — Искаше ми се отново да те целуна — видя как погледът ѝ подозрително прескочи към лицето му. — Малко прекалено като за твое добро, а може би и за мое.

Сърцето ѝ спря.

— А може би съм уморена да правя това, което е за мое добро, и ми се иска да поиграя хазарт.

В очите му проблесна нещо, от което тя потрепери.

— Високи залози, тежки загуби. Прекалено рисковано като за новак, Дарси от Канзас. Първото правило е никога да не залагаш това, което не можеш да си позволиш да загубиш.

Когато той затвори тихо вратата зад себе си, Дарси изпусна дъха, който бе задържала.

— А защо трябва да губя?

До края на деня остана в стаята, трескаво пишейки в тетрадката си. От сервиза, който бе прибрал колата ѝ, се обадиха, за да ѝ кажат, че вече са я поправили. Без много да се замисля, тя попита монтьора дали не познава някого, който би я купил. В края на краищата, вече бе приключила с нея, както и с всичко друго — освен тетрадките — което бе донесла от Трейдърс Корнърс. Той ѝ предложи хиляда долара, Дарси се съгласи, без да се пазари и веднага хукна да подпише документите.

Когато се върна, на бюрото я чакаше красив преносим компютър, с бележка, че любезно ѝ е предоставен от „Команч“ за времето на нейния престой. Тя развълнувано го включи, опита го, после се зае да преписва записките си.

Работи до късно, докато очите ѝ се замъглиха, а пръстите ѝ се схванаха. Бе пропуснала времето за вечеря и стомахът ѝ се свиваше от

глад. Изкушаваше се да посегне към телефона, да поръча да ѝ донесат нещо в стаята. Да остане скрита.

Вместо това взе чантата си и изправи рамене. Щеше да излезе, реши Дарси. Да вечеря, да пийне вино, ако поиска. И после, за бога, щеше да поиграе.

Когато влезе в казиното, масите бяха препълнени, а въздухът пареше от цигарен дим и парфюми. Искаше да гледа, да се учи. Почувствай шанса, бе казал Мак. Научи правилата. Тя имаше намерение да направи точно това. Харесваше ѝ тукашният свят, напрегнатата му яркост, вълнението на риска.

Повъртя се наоколо. Задържа се до една маса за блекджек достатъчно дълго, за да види как един мъж по риза, захапал между зъбите си тънка черна пура, загуби пет хиляди долара, без дори да трепне.

Забавно.

Гледаше как се върти колелото на рулетката, гледаше подлудяващото подскачане на малкото сребърно топче. Видя как купчини чипове идват и си отиват. Четно или нечетно. Червено или черно.

Интересно.

Зад всичко това бе неспирното свирене и щракане на игралните автомати. Светлините примигваха. Джакпот. Дарси наблюдаваше как играе една възрастна жена, която се подпираше на бастун и мърмореше на въртящото се лице на автомата. И нададе победоносен вик, когато в металната паничка се изсипа порой от монети.

— Петдесетачка — обяви жената и хвърли на Дарси една ледена усмивка. — Време беше този обирджия да си плати.

— Моите поздравления. Това е покер, нали?

— Точно така. Вече два часа минава метър, ала вече се загоря — тя приятелски тупна автомата с бастуна си и отново натисна червеното копче. — Хайде, миличък.

Изглеждаше забавно, реши Дарси. Лесно, просто и отлично място като за начало. Тръгна по редицата, докато стигна до един свободен автомат и седна пред него. Прочете инструкциите, пусна в процепа двайсет долара и зачака да светне лампата. После натисна бутона и се усмихна, когато получи първото раздаване.

В своя кабинет Мак я наблюдаваше на екрана. Можеше само да поклати глава. Първо, тя играеше като първия човек — с по една сума. Ако искаше да спечели, трябваше да играе с четири, по долар на всяко раздаване. Сега задържаше два попа, вместо да тръгне на флош.

Бе съвсем ясно, че никога през живота си не бе играла покер.

Е, щеше да я държи под око и да внимава да не загуби повече от няколкостотин долара.

На вратата се почука и той погледна през рамо.

— Здравей, хубавецо! — в стаята надникна майка му.

На лицето му се разля радостна усмивка.

— Здравей, красавице — прегърна я силно през кръста и притисна устни към меката ѝ блестяща златиста коса. — Чаках ви чак след един-два дни.

— Свършихме по-рано — тя хвана с две ръце лицето му и му се усмихна. — Освен това исках да видя моето момче.

— Къде е татко?

— Сега ще дойде. Хванаха го долу във фойето и аз го изоставих.

Мак се засмя и отново я целуна. Тя бе толкова красива, с мека кожа, екзотични очи с неповторим теменужен цвят и силни черти, които обещаваха изящество и красота за цял живот.

— Така му се пада. Ела да седнеш. Да ти предложи нещо за пийване?

— С удоволствие бих изпила чаша вино. Беше тежък ден — Серина с въздишка се разположи на един от кожените фотьойли и протегна дългите си крака. — Тази сутрин говорих с Кейн. Той ми каза, че довършва документите за онази жена, която е ударила голямата печалба. Пресата е пълна с „Мадам Хикс“ — добави тя.

Мак се изсмя и наля една чаша от любимото бяло вино на майка си.

— Не мога да се сетя за прозвище, което да ѝ подхожда по-малко.

— Така ли? На какво прилича?

— Виж сама — той посочи към екрана. — Дребната блондинка със синята блуза до покеравтомата.

Серина се премести, отпи от виното и се вгледа в монитора. Вдигна вежди, когато Дарси запази две осмици и изчисти по-голямата

част от един възможен флош.

— Не е кой знае какъв играч, а?

— Съвсем зелена.

Комарджийското сърце на Серина се стопли, като видя, че Дарси изтегли още две осмици.

— Обаче има късмет. И е хубавичка. Вярно ли е, че когато дошла тук, била напълно разорена?

— Оставали й десет долара.

— Е, радвам се за нея — Серина вдигна чашата си в наздравица към екрана. — Нямам търпение да се запознаем. А, добре, някой малко ще й помогне.

— Какво? — Мак разтревожено погледна към екрана и видя как един мъж сядна на стола до нея. Забеляза бързата флиртуваща усмивка, небрежното потупване по рамото на Дарси. И нейните широко отворени очи, любезната й усмивка. — Кучият син!

Бе почти излетял през вратата, преди Серина да успее да скочи на крака.

— Мак?

— Трябва да сляза долу.

— Но защо...

Когато синът й изфуча навън, Серина реши, че има само един начин да разбере защо. Остави виното и се забърза след него.

ПЕТА ГЛАВА

Хората са толкова симпатични, толкова дружелюбни, мислеше Дарси. И толкова услужливи, реши тя и се усмихна на приятния мъж с каубойска шапка, който се бе настанил до нея.

Името му бе Джек и беше от Далас, което, забеляза той, означаваше, че са почти земляци.

— Наистина съм новачка — довери му Дарси и слънчевите му сини очи се засмяха.

— Веднага разбрах, сладурче. Сега, както още отначало ти казах, трябва да сложиш максималния кредит за всяко раздаване, иначе няма да получиш пълно заплащане, ако спечелиш.

— Добре — Дарси послушно натисна бутона за кредита и после копчето за раздаване. Замислено огледа картите си. — Имам две тройки, ще ги задържа.

— Е, би могла — Джек хвана ръката ѝ, преди да бе успяла да натисне за запазване на картите. — Обаче нали гониш флош роял? Това е джакпотът. Имаш поп, дама и вале от купи. Две тройки няма да ти донесат нищо. Дори три тройки едва ще те задържат в играта.

Тя прехапа устни.

— Трябва да изчистя тройките?

— Ако ще играеш хазарт... — намигна ѝ той, — трябва да рискуваш.

— Правилно — Дарси се намръщи и изчисти тройките. Изтегли асо и петица. — О, това не беше хубаво — още помнеше какво ѝ бе казал дилърът на блекджека и се обърна с усмивка към Джек: — Обаче загубих коректно.

— Така е — тя бе хубава като картинка, помисли той, сладка като кокиче, което изглеждаше толкова лесно да се откъсне. Очарован, Джек се наведе по-близо: — Какво ще кажеш да ти взема нещо за пиене и да обсъдим стратегията на покера?

— Дамата не е свободна — Мак сложи собственически и не съвсем нежно ръка на рамото ѝ.

Дарси рязко обърна глава.

— Мак! — в очите му отново бе онзи леден поглед, забеляза тя. Не че изобщо поглеждаше към нея. Всичкият лед бе за новия ѝ приятел от Далас. — А, това е Джек. Той ми показваше как да играя на покеравтомата.

— Виждам. Дамата е с мен.

Джек прокара език по зъбите си и след кратък вътрешен спор реши, че иска да запази тези зъби, където са си.

— Извинявай, приятел. Не знаех, че съм навлязъл в чужда територия — изправи се и вдигна шапка към Дарси: — Играй сега за този флош роял.

— Благодаря — тя протегна ръка и се смути, когато очите на Джек се насочиха към Мак, преди да я приеме.

— За мен беше удоволствие — след кратък и безмълвен мъжки разговор Джек се оттегли.

— Не го правех както трябва — започна Дарси и това бе всичко, което успя да каже.

— Не ти ли казах да не идваш тук сама през нощта? — фактът, че говореше тихо, не намаляваше силата и яростта в думите му. Дори ги засилваше.

— Това е смешно — ужасно ѝ се искаше да се свие и трябваше да се насили, за да не го направи. — Не можеш да очакваш от мен цяла вечер да си седя в стаята. Аз само...

— Точно затова. Десет минути пред автомата и започват да те свалят.

— Той не ме сваляше. Помагаше ми.

Мнението на Мак по този въпрос бе кратко и съдържателно. Дарси малко се поокопити.

— Не ме псувай.

— Аз псувам по принцип — прихвана я за лакътя и я издърпа да стане. — Каубоят нямаше да ти купи нещо за пиене, за да ти помогне. Просто искаше да те понапие, а теб, повярвай ми, лесно те хваща.

Тя се разтрепери и осъзна, че бе не само от страх, а и от гняв.

— Е, и така да е, това си е моя работа.

— Това е моето казино и е моя работа.

Дарси рязко издиша, опита се да се освободи и не успя.

— Пусни ме. Не съм длъжна да стоя тук. Ако исках някакъв арогантен мъжкар да ми нарежда какво да правя, и досега щях да съм си в Канзас.

Той се усмихна остро:

— Вече не си в Канзас.

— Това е и очевидно, и банално. Сега ме пусни. Отивам си. Има достатъчно други места, където мога да играя комар и да общувам, без управата да ме притеснява.

— Ти искаш да играеш комар? — за неин ужас и, Господ да ѝ е на помощ, възбуда, Мак я притисна до автомата с убийствен поглед. — Искаш да общуваш?

— Мак? — Серина, решила, че достатъчно бе мълчала, пристъпи напред с лъчезарна дружелюбна усмивка. — Няма ли да ме запознаеш?

Мак се обърна и зяпна. Напълно бе забравил за майка си. Зад усмивката лесно прозираше заповедта в очите ѝ. Почувства се отново дванайсетгодишен.

— Разбира се — с любезност, която прикриваше и смущението, и сдържания му гняв, пусна ръката на Дарси. — Серина Макгрегър Блейд, Дарси Уолис. Дарси, това е майка ми.

— О! — Дарси съвсем не бе толкова опитна и не успя да скрие нито объркването, нито обидата си. — Здравейте, госпожо Блейд. Много ми е приятно.

— Толкова се радвам да се запознаем. Току-що пристигнах в града и се гласях да разпитам Мак за теб — все още усмихвайки се, тя обви ръка около раменете на Дарси. — Сега мога да те питам лично. Ела да си вземем нещо за пиене. Мак — добави тя, като му хвърли през рамо един самодоволен поглед, — ние ще сме в Сребърния салон. Кажи на баща си къде да ме намери.

— Разбира се — измърмори Мак. — Прекрасно — едва се сдържа да не изрита автомата и прилежно приключи сметките на Дарси.

В един сравнително тих ъгъл на коктейл-бара с блестящи сребърни масички и дълбоки черни възглавници, Дарси плъзгаше пръсти нагоре-надолу по столчето на високата винена чаша. Бе отпила една глътка, за да си прочисти гърлото, но се страхуваше да опита повече.

Мак вероятно бе прав за едно. Тя не носеше на пиене.

— Госпожо Блейд, ужасно съжалявам.

— Наистина ли? — Серина се облегна на възглавниците и огледа младата жена срещу себе си. Отблизо бе още по-хубава, по един деликатен, почти ефирен начин. Големи невинни очи, красива уста, нервни ръце.

Не бе типа, към който синът ѝ би проявил интерес. Тя много добре знаеше, че Мак обикновено харесваше високи, стройни и според нея някак чупливи жени. Познаваше го достатъчно добре и за да знае, че той рядко, много рядко избухваше заради някоя жена.

— Мак наистина ме беше помолил да не идвам вечер сама в казиното.

Серина вдигна вежди:

— Не виждам какво право има.

— Не, но... Той е толкова мил с мен.

— Радвам се да го чуя.

— Искам да кажа, той наистина ме помоли само за едно нещо. Може да се разбере, че се сърди, задето не го послушах.

— Може да се разбере, че се сърди, защото той е свикнал да става на неговото — Серина се вгледа в Дарси над ръба на чашата си. — Това не е твой проблем.

— Той се чувства отговорен за мен.

Това бе казано с такъв тъжен и потиснат тон, че Серина едва се съдържа да не прихне. Имаше подозрения, че синът ѝ чувстваше нещо повече от отговорност.

— Той винаги е приемал сериозно своите отговорности. Ала това отново не е твой проблем. А сега, разкажи ми всичко — тя се наведе доверително напред. — Всичко съм чувала само от втора ръка, или от онова, което Мак е разказвал на мъжа ми, или от вестниците. Искам цялата история, и то от извора.

— Не знам откъде да започна.

— О, започни от началото.

— Ами... — Дарси опита виното, после рискува да пийне още една глътка. — Всичко стана, защото не исках да се омъжа за Джералд.

— Наистина ли? — Серина с удоволствие се намести по-близо. — И кой е Джералд?

Един час по-късно Серина бе пленена, очарована и преизпълнена с майчински чувства към Дарси. Вече бе решила да продължи краткото

си посещение с няколко дни. Хвана ръката на Дарси.

— Мисля, че си постъпила невероятно смело.

— Аз не се чувствам смела. Никой не е бил толкова добър с мен, както Мак, а аз толкова го ядосах. Госпожо Блейд...

— Надявам се да ми викаш Серина — прекъсна я тя. — Особено след като се глася да ти дам един спонтанен съвет.

— Много бих била благодарна.

— Не променяй нищо — стисна ръката ѝ. — Мак ще го преглътне, обещавам ти. Бъди точно каквато си и се наслаждавай.

— Той ми харесва — Дарси трепна и се намръщи към празната си чаша. — Не трябваше да пия това вино. Не трябваше да казвам това. Вие сте му майка.

— Да, майка съм му и като такава бих се обидила, ако не го харесваше. Аз най-случайно мисля, че той е един много хубав млад мъж.

— Разбира се. Искях да кажа... — гласът ѝ угасна и очите ѝ се разшириха. — О! — едва дишаше, взряна в мъжа, който се приближи към масата. — Вие наистина сте бойният вожд!

Джъстин Блейд ѝ се усмихна ослепително и седна до жена си.

— А ти трябва да си Дарси.

— Той толкова прилича на вас... Извинявайте, не исках така да ви зяпна.

— В деня, в който ще имам нещо против да ме зяпне една красива млада жена, животът няма да си струва да се живее — Джъстин обвини ръка около раменете на жена си. Той бе висок, строен мъж с черна коса, прошарена с блестящи като масата сребърни нишки, а очите му бяха зелени, остри и ярко контрастираха на загорялото обветрено лице. Те се плъзнаха по Дарси с интерес и одобрение. — Сега разбирам какво имаше предвид Мак, като говореше за крилца на фея. Поздравления за късмета, Дарси.

— Благодаря. Още не ми се струва истина — тя обгърна с поглед блестящия салон. — Нищо не ми изглежда истинско.

— Имаш ли някакви планове за новото си богатство? Освен да ни дадеш шанс да си спечелим част от него обратно.

Тя се усмихна широко:

— О, той прилича на вас. Всъщност, май всеки път, когато играя, печеля по малко — опита се да го каже като извинение, ала прихна и

развали всичко. — Но съм вложила нещичко в магазините и салоните.

— Ето такива жени харесвам — оповести Серина. — Тук наистина имаме чудесни магазини.

— Които коленичат, като те видят да идваш — пръстите на Джъстин се заровиха в косите на жена му и започнаха да си играят с един кичур.

Това накара Дарси да си спомни, че никога не бе виждала своите родители да се докосват така — толкова естествено, толкова интимно. Нито пред хора, нито насаме. И от тази мисъл ѝ стана непоносимо тъжно.

— Още по едно питие, дами? — още докато питаше, той направи знак на сервитьорката.

— За мен не, благодаря. Трябва да се качвам. Мислех утре да си търся нова кола.

— Искаш ли компания?

Дарси се заплете в чантичката си, докато ставаше и се усмихна нерешително на Серина:

— Да, ако ще ви бъде приятно.

— Много ще ми бъде приятно. Когато решиш по кое време искаш да излезеш, обади се в моята стая. Някой ще ме намери.

— Добре. Радвам се, че се запознах с вас. Лека нощ.

Джъстин изчака Дарси да се отдалечи и се обърна към жена си:

— Какво се върти в главата ти?

— Всякакви интересни мисли — обърна глава да докосне устните му със своите.

— Като например?

— Нашият първороден едва не наби един каубой, задето се опита да пофлиртува с нашата канзаска фея.

— Още едно вино за жена ми, Керъл, а за мен една наливна бира — поръча той и отново се обърна към нея. — Сигурно преувеличаваш. Ако някой обича да се бие заради хубави жени, това е Дънкан, не Мак.

— Ни най-малко не преувеличавам. Беше си показал зъбите, Блейд, а във въздуха витаеше убийство. Вярвам, че сериозно е хлътнал.

— Хлътнал? — тази дума го накара да се разсмее, но след малко смехът му угасна, потушен от неочаквана тревога. — Какво значи „сериозно“?

— Джъстин... — тя го потупа по бузата. — Та той е почти трийсетгодишен. Все някога трябва да се случи.

— Тя не е негов тип.

— Точно така — Серина усети, че в очите ѝ запари и подсмръкна. — Няма нищо общо с неговия тип. Идеална е за него — решително премигна да преглътне сълзите. — О, скоро ще разбере дали е идеална.

— Серина, неприятно заприличваш на баща си.

— Не ставай смешен — от обида сантименталните ѝ сълзи пресъхнаха. — Нямам никакво намерение да правя заговори или да го сватосвам — отметна глава. — Само ще...

— Ще помогнеш.

— Дискретно — довърши тя и засия срещу него. — Много си хубав — плъзна пръсти в посребрената му коса. — Защо не вземем тези питиета горе в леглото, бойни вожде?

— Опитваш се да ме разсееш.

— Разбира се — усмивката ѝ беше бавна, прелъстителна и самоуверена. — Успявам ли?

Той я хвана за ръка и я издърпа да стане.

— Винаги си успявала — целуна пръстите ѝ. — Винаги ще успяваш.

Обикновено Мак спеше от три през нощта до девет сутринта, като застъпваше смените и си тръгваше след края на върховото натоварване. Когато всичко бе спокойно, можеше да остави пълната отговорност за казиното през това време на началниците на смени и отдели и салонните управители. Утринните часове по правило бяха посветени на обширната документация, свързана с казиното — банковите дела, счетоводството, срещите с персонала, назначенията и уволненията.

Бе поел управлението на казино „Команч“ във Вегас, когато бе на двадесет и четири години и бе дал тона на заведението. На повърхността всичко бе дружелюбно, шумно, пълно с движение и действие. Ала под тази повърхност казиното бе организирано безпощадно и в основата на всичко стоеше печалбата.

Той самият можеше за пет минути да види как се движат картите в салона за блекджек. Знаеше кога да ги остави и кога да ги раздвижи. От служителите се очакваше да са представителни и честни. Тези, които отговаряха на изискванията, биваха награждавани. Които не отговаряха, бяха уволнявани.

Друг избор нямаше.

Баща му бе издигнал „Команч“ от нищото и го бе превърнал в добре шлифован брилянт на пустинята. Мак имаше отговорността да поддържа блясъка, а той приемаше отговорностите си сериозно.

— Първото полугодие изглежда добре — Джъстин се облегна назад на стола, свали очилата, които тайно мразеше, и върна на Мак компютърната разпечатка. — Около пет процента повече от миналата година.

— Шест — поусмихна се Мак. — И двайсет и пет стотни.

— Оправяш се с математиката като майка си.

— Аз живея заради цифрите. Къде е мама? Мислех, че ще иска да присъства на тази среща.

— Излезе с Дарси.

Мак остави папката за персонала, която току-що бе взел.

— С Дарси?

— На пазар. Свежа млада жена — лицето на Джъстин бе също толкова безизразно, както ако държеше тройка аса. — Трудно е човек да съжалява, че ѝ дава седемцифрена сума.

— Даа — Мак се улови, че барабани с пръсти по папката и спря.

— Пресата ме натиска за името ѝ. Шест души отговарят на телефоните.

— Дори без нейното име се вдига много шум. Това не може да навреди на бизнеса.

— Хотелският управител докладва рязко нарастване на резервациите през последните два дни. Игрите на автомата, на който тя спечели, са скочили с трийсет процента.

— Когато историята ѝ излезе на бял свят и това красиво лице се появи по първите страници, тук ще стане стълпотворение.

— Назначавам още трима салонни управители и смятам да повиша Дженис Хоубър.

— Ти си познаваш персонала — Джъстин извади една тънка пура. — Възможно е ефектът да се разпространи и върху другите

заведения — замахна с пурата, като видя, че Мак отваря папката. — Засега да спрем дотук. Какво стана с онази дългокрака брюнетка, която обичаше бакара и бренди „Александър“?

— Памела — баща му нищо не пропускаше, помисли Мак. — Струва ми се, че напоследък играе бакара и пие бренди „Александър“ в „Мираж“.

— Много лошо. Тя даваше един хубав... Блясък на масите.

— Тя си търсеше богат съпруг. Реших да се измъкна, преди нещата да са станали прекалено дебели.

— Хм. Ходиш ли с някоя друга? — Мак вдигна вежди и той се засмя: — Просто се опитвам да следя движението, приятел. Дънкан сменя партньорките си за танци толкова често, че трябва да им слагам номера.

— Дънкан сменя жените като носни кърпички — съгласи се Мак. — Според мен, ако са една по една, усложненията са по-малко. И в момента не танцувам. Можеш да докладваш на дядо, че най-големият му внук продължава да загърбва задълженията си за продължаване на рода.

Джъстин се засмя и издуха дима от пурата.

— Човек би помислил, че и правнуците няма да са му достатъчни задълго.

— Нищо няма да е достатъчно за самия Макгрегър, докато последният от нас не е задомен и не води подире си цяла орда дечурлига — Мак неспокойно размърда рамене. — Би могъл поне за малко да произтормози някой от другите. Да се заеме с Д.К.

— Заел се е с Д.К. — засмя се Джъстин. — Алън ми каза, че толкова е измъчил момчето, та Д.К. се е затворил в своята мансарда, рисува и се кълне, че ще си умре стар ерген, само и само да направи напук на Дениъл. Така че Дениъл се е насочил към Иън, който само се усмихва чаровно, съгласява се с всичко, което Дениъл казва, и весело не му обръща внимание.

— Може би ще спомена някой от тях в следващия ни разговор — само като самоотбрана — и ще успея за малко да пренасоча вниманието му.

Вратата рязко се отвори.

— За вълка говорим... — измърмори Мак и се изправи.

На прага, широко усмихнат, стоеше самият Макгрегър. Широкото му набраздено лице с яркосини искрящи очи бе обрамчено от бяла коса и буйна снежнобяла брада. Раменете му бяха широки, а ръката, с която ентусиазирано плесна Джъстин по гърба, бе голяма като чук.

— Дай ми едно от тези жалки подобия на пура — избоботи той и грабна Мак в яка прегръдка, която би могла да повали мечка. — Налей ми едно уиски, момче. Човек, като прелети цялата страна, ожаднява.

— В самолета си пил уиски — забеляза от вратата Кейн Макгрегър. — Измоли си от стюардесата, докато не те гледах. Ако мама разбере, ще ме скалпира.

— Няма да ти навреди нещо, което тя не знае — Дениъл се стовари в един фотьойл, въздъхна дълбоко и се огледа с голямо удоволствие. — Е, какво стана с пурата?

Джъстин, който познаваше и правилата, и гнева на Ана Макгрегър, се обърна към зет си:

— Ана на теб ли го стовари?

— Ха! — Дениъл тропна с бастуна, който носеше колкото заради удобството, толкова и за авторитет.

— Не искаше да си остане вкъщи. Тя изпраща много поздрави и съчувствия. Радвам се да ви видя — и Кейн прегърна здраво и Джъстин, и Мак. — Къде е Рина?

— На пазар — отговори Джъстин. — Скоро ще се върне.

— Дай ми проклетата пура — намръщи се Дениъл и отново тропна с бастуна. — И къде е момичето, което ви е съдрало повече от един милион? Искам да се запозная с нея.

Мак се обърна към дядо си. Страховит, бе казала Дарси. Изглежда тя щеше да разбере от първа ръка точно колко бе страховит.

Дарси, замаяна и зачервена, довлече пликовете и кутиите до своя апартамент. Зад нея идваше Серина, също толкова натоварена.

— О, много беше забавно — Серина с въздишка стовари всичко на пода и се отпусна на един стол. — Краката не ме държат. Това винаги е добър знак за успешно пазаруване.

— Дори не помня какво съм купила. Не знам какво ми стана.

— Моят пример е ужасно заразителен.

— Вие бяхте чудесна — това бе един от най-паметните дни в живота на Дарси. Да я водят от магазин в магазин, да ѝ обличат блузи и рокли, да ги пробва пред оценяващия поглед на Серина... — Вие знаете всичко за дрехите.

— Любов за цял живот. Дарси, изтичай горе и облечи онази жълта лятна рокля. Пробвай я с белите сандали и с малките кръгли златни обици — стана да побутне Дарси към стълбите. — Направи ми това удоволствие, а, миличка? А аз ще поръчам заслужените студени напитки.

— Добре — по средата на пътя Дарси се обърна и я погледна. — Чудесно си прекарах времето. Но не мисля, че ще успея да купя онази спортна кола. Толкова е непрактична.

— По-късно ще се тревожим за това — тананикайки си, Серина тръгна към телефона да поръча лимонада.

Това дете умираше за внимание, помисли тя. Бе толкова лесно да се види, толкова лесно да се разчете между редовете, когато Дарси говореше за детството си. Съмняваше се, че някой някога я бе водил на такова лудо пазаруване, смял се е с нея на глупавото бельо или ѝ е казал колко добре изглежда с жълта рокля.

Сърцето я заболя, като си спомни колко потресена бе Дарси, когато тя се засмя и я прегърна, докато обсъждаха обичите. И замечтания поглед, който хвърли на ярката синя спортна кола, преди да насочи вниманието си към строгата и практична лимузина, която според нея бе по-подходяща.

Според Серина в младия живот на Дарси бе имало прекалено много подходящи неща и прекалено малко удоволствия.

Това, реши тя, щеше да се промени.

Когато телефонът иззвъня, Дарси извика от горния етаж:

— Бихте ли... Аз не съм...

— Аз ще вдигна — Серина взе слушалката. — Апартаментът на госпожица Уолис — като чу гласа, очите ѝ светнаха и усмивката ѝ стана още по-широка. — Да, върнахме се — умът ѝ пресмяташе със скорост и в посока, които биха накарали Дениъл да се запъхти от гордост. — Защо да не го направим тук? Сигурна съм, че тя ще се чувства по-удобно. Да, сега може. Ще се видим след малко.

Серина отново затананика и извика към стълбите:

— Имаш ли нужда от помощ?

— Не. Толкова много кутии... Току-що намерих роклята.

— Спокойно. Джъстин се обади. Нали нямаш нищо против да свършим малко работа?

— Не.

— Добре, ще поръчам още напитки — шампанско, реши тя.

Десет минути по-късно Дарси взе първия завой по стълбите в момента, в който се отваряше вратата на асансьора. Замръзна където беше, зашеметена от смесения хор от мъжки гласове, от внезапния поток на енергия, който изригна от асансьора заедно с тях. После можеше да вижда само Мак. Серина наблюдаваше как очите на сина ѝ се приковаха към Дарси, как потъмняха, спряха се. И бе сигурна.

— Ето го моето момиче! — Дениъл грабна дъщеря си във вихрена прегръдка. — Не се обаждаш достатъчно често на майка си — сгълча я той. — Тя така се тормози.

— Много съм заета да се карам на децата — Серина го целуна и по двете бузи, после се обърна да прегърне брат си. — Как си? Как е Даяна? Как са децата?

— Всички са добре. Даяна довършва едно дело и не може да се измъкне. Много ще съжалява, че не сте се срещнали. Е, а сега... — Дениъл се обърна към жената, замръзнала като статуя на стълбите. — Я, какво малко момиченце! Слез долу да те огледам по-добре.

— Той рядко хапе — обади се Мак, приближи се към стълбите и протегна ръка на Дарси.

Коленете ѝ бяха омекнали, а тя знаеше, че и пръстите ѝ не бяха достатъчно стабилни, така че се престори, че не го вижда. Той обаче все едно хвана ръката ѝ и окуражително я стисна, от което сърцето ѝ се сви.

— Дарси Уолис, самият Макгрегър.

Дарси се страхуваше, че си е загубила гласа. Той изглеждаше толкова голям и толкова свиреп с белите си вежди, заключени над острите сини очи.

— Много ми е приятно да се запозная с вас, господин Макгрегър.

Лицето му остана намръщено още за миг, после се разля в усмивка, толкова широка и толкова ослепителна, че тя премигна.

— Хубава като слънце — потупа я по бузата с голямата си ръка. — Мъничка като фея.

В отговор и нейните устни трепнаха:

— Така ви се струва само защото вие сте толкова голям. Ако Уилям от Шотландия беше като вас, щеше да победи.

Дениъл се разсмя със своя гръмогласен смях и ѝ намигна.

— Ето това се казва момиче. Ела седни тук да си поприказваме.

— Можеш да я разпиташ и по-късно. Аз съм Кейн Макгрегър.

Дарси насочи поглед към високия мъж със сребристо златиста коса и твърди сини очи.

— Да, знам. Толкова съм нервна — тя сплете ръце. Колко легенди можеше да срещне човек за един ден? — Учила съм за вас в училище. Всички мислеха, че ще се кандидатира за президент.

— Оставих политиката на Алън. Аз съм просто адвокат. Вашият адвокат — добави той, хвана я под ръка и я заведе до блестящата холна масичка. — Искате ли да разгоня тази тълпа, докато се консултираме?

— О, не, моля ви — Дарси огледа лицата наоколо и се спря по-дълго на Мак. — Всички тук имат нещо общо с това.

— Добре. Нещата са достатъчно ясни — Кейн седна и отвори куфарчето си. — Получих свидетелството ви за раждане, картата ви за социална осигуровка, копие от полицейския доклад за кражбата на чантата ви миналата седмица. Едва ли ще си възстановите нещо от това.

Тя се взря в документите, които ѝ подаваше.

— Няма значение. Много бързо ги получихте.

— Въпрос на връзки — обясни той с вълча усмивка. — Имам копия от данъчните ви декларации за последните две години. Трябва да попълните и подпишете някои формуляри. Доста формуляри.

— Добре — Дарси едва се сдържа да не ахне, като го видя каква купчина извади. — Откъде да започна?

— Ще ви ги обяснявам, докато ги отмятаме — Кейн вдигна глава и се намръщи на роднините си: — Вие всичките нямате ли си друга работа?

— Не — Дениъл се разположи на един фотьойл. — Не може ли тук човек да получи нещо за пиене, докато свършат всички тези юридически глупости?

— Поръчала съм напитки — за да го разсее, Серина седна на облегалката на фотьойла му и започна да му разказва за последните постижения на внучето си.

Дарси слушаше внимателно и попълваше формулярите. Поколеба се за адреса, после написа името на хотела. Кейн не я поправи и тя се поуспокои.

— Паспортът ви е в ред. Ще можете да подадете молба да ви се издадат отново шофьорска книжка, кредитни карти и така нататък. Не сте посочили банка.

— Каква банка?

— Прехвърлянето на сумата ще стане по електронен път, от сметка в сметка. Големият чек, който Мак ще ви връчи, е само за пред публиката — снимки, реклама за „Команч“. Истинската работа се върши бързо и безотказно, като се прехвърля вашата печалба от сметката на „Команч“ във вашата сметка. Искате ли парите да бъдат преведени във вашата банка в Канзас?

— Не — отсече тя бързо и потъна в мълчание.

— Къде искате да бъдат преведени, Дарси? — попита Кейн внимателно.

— Не знам. Може би могат просто да си останат в същата банка, тук?

— Това не е проблем. Трябва да ви е ясно, че данъчната служба ще отхапе първата хапка.

Тя кимна и подписа последната бланка. Изпод спуснатите си ресници видя как Мак отиде до вратата да отвори на сервитъора от рум-сървиса.

Мак бе облечен с черни панталони и бяла риза. И двете изглеждаха меки и гладки и Дарси се зачуди каква ли бе материята, прииска й се да може да плъзне пръсти по тях. По него.

— Ще ви трябва финансов съветник.

— Какво? — тя се изчерви, засрамена, че не бе внимавала, и погледна отново към Кейн. — Извинявайте.

— Утре сутринта вие ще имате много пари. Ще ви трябва финансов съветник.

— Вие не можете ли?

— Аз мога да ви дам някои първоначални и основни напътствия. След това ще имате нужда от специалист. Мога да ви предложа няколко имена.

— Много ще ви бъда благодарна.

— Е, това е всичко — той се облегна назад. — Ще ви открием сметка, парите ще бъдат преведени. И сте готова.

— Просто така?

— Просто така.

О! — тя притисна ръка към стомаха си, които внезапно се бе свил. — Господи — отново потърси лицето на Мак с надеждата, че той ще ѝ подскаже какво да направи, какво да каже. Ала той само я гледаше. Очите му бяха спокойни и неразгадаеми.

Серина нетърпеливо се намръщи на сина си и се изправи.

— Бих казала, че това трябва да се отпразнува. Мак, скъпи, отвори шампанското. Дарси, ти вземи първата чаша.

— Много сте мили, всички вие, но... — тя се стресна от звука на тапата.

— Никога не съм губил милион от по-хубав човек — Джъстин пое от сина си една чаша и я занесе на Дарси. — Наздраве — наведе се да я целуне по бузата.

По тялото ѝ се разля топлина, върху гърдите ѝ натежа товар.

— Благодаря.

— Моите поздравления — Кейн хвана с две ръце дланта ѝ. После всички надигаха чаши, говореха, прегръщаха я и я целуваха — всички, освен Мак. Той само вдигна ръка и я погали по бузата.

Разнасяха се смехове и спорове за времето и мястото на семейната вечеря, която, осъзна тя с ужас, включваше и нея. Серина праметна небрежно ръка през рамото ѝ, докато говореше на Кейн, че е идиот, ако си мисли, че за такъв повод ще се задоволи с някаква си пица.

В нея се надигнаха чувства, които впиха нокти в сърцето ѝ, стиснаха гърлото ѝ, запариха в очите ѝ. Дарси чу собственото си накъсано дишане и мъчително преглътна.

— Извинете ме — успя да промълви и бързо се запъти към стълбите. С ужас чу, че смеховете стихнаха, втурна се нагоре и се заключи в банята. Успя да се сдържи, докато пусна докрай водата, за да заглуши хлипането си. Седна на пода, сви се и заплака като дете.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато излезе, апартаментът бе празен. Дарси не знаеше дали да изпитва облекчение или огорчение, че я бяха оставили сама. Налагаше се да измисли как да се извини и да обясни. Но засега трябваше да успокои нервите и чувствата си.

Огледа се в спалнята и видя пликовете и кутиите. Това, което трябваше да направи, каза си тя, бе да ги разопакова и подреди, да сложи ред поне в една част от живота си.

Тъкмо вадеше една нова блуза, и чу стъпки по стълбата. Стисна здраво блузата и се обърна към Мак, който изкачи стълбите и спря.

— Добре ли си?

— Да. Мислех, че всички са си отишли.

— Аз останах — той се приближи към нея и погледна блузата, която Дарси продължаваше да стиска в побелелите си от напрежение пръсти. — Хубав цвят.

— О... Да. Майка ти я избра — Дарси отпусна ръце и се обърна да закачи блузата в гардероба. Чувстваше се глупаво. — Постъпих много грубо, като излязох така. Ще се извиня на всички.

— Не е нужно.

— Разбира се, че е нужно — няколко секунди наглася ръкавите на блузата върху закачалката, сякаш това бе от жизненоважно значение. — Просто сякаш всичко ми се стовари изведнъж — върна се да разопакова чифт панталони, после повтори процедурата, като внимателно ги подравни на закачалката.

— Това е разбираемо, Дарси. Парите са много. Те ще променят живота ти.

— Парите ли? — тя объркано погледна назад и сплете ръце. — Е, да, сигурно парите са част от проблема.

— Какво друго?

Дарси взе една кутия, после я остави обратно на леглото и се приближи до прозореца. Все още ѝ се струваше странно да стои така

пред стъклото, а светът, който едва бе започнала да докосва, да се простира в краката ѝ.

— Твоето семейство е толкова... Красиво. Нямах представа какво имаш. Не би могъл. Те винаги са си били твои, така че откъде можеш да разбереш?

Гледаше надписите на казиното отсреща — подмамващи, предизвикателни, подканящи: „Спечели, спечели, спечели“.

Не бе толкова трудно да се спечели, помисли тя. Бе много, много по-трудно да се запази печалбата.

— Обичам да наблюдавам хората — продължи Дарси. — Бива ме. Затова искам да пиша. Искам да пиша за нещата, които виждам или които искам да видя. Нещата, които бих искала да почувствам или преживея — вдигна ръце да обгърне раменете си и се застави да се обърне към него. — Наблюдавах твоето семейство.

Бе толкова прекрасна, помисли Мак. И изглеждаше толкова объркана.

— И какво видя?

— Видях как баща ти си играе с косата на майка ти, когато снощи бяха в бара — забеляза объркването в очите му и се усмихна: — Ти си свикнал да ги виждаш да се докосват, нежно, естествено, затова не ти прави впечатление. Защо би ти направило впечатление? — промълви, обзета от завист. — Той я прегърна, а тя се облегна на него, сякаш... — Дарси притвори очи и се размърда, сякаш тялото ѝ копнееше за друго тяло. — Намести се в извивката, защото знаеше колко точно ще пасне там — Дарси сложи ръка на сърцето си, като отново си представи сцената. — И докато говореше с мен, той си играеше с краищата на косата ѝ. Разрошваше ги, навиваше един кичур около пръста си. Беше прекрасно. Тя знаеше, че той го прави, защото очите ѝ светнаха. Чудя се дали трябва да има друга жена, за да го осъзнае — отвори очи и се усмихна. — Никога не съм виждала моите родители да се докосват така. Мисля, че те се обичаха, ала никога не съм ги виждала да се докосват по този начин, така естествено и чудесно. Някои хора не го правят. Или не могат — въздъхна и тръсна глава: — Не можеш да ме разбереш.

Самият Мак го виждаше сега, след като тя му го бе обрисувала. Бе права, това дотолкова бе част от неговия живот, от семейството му, че не го забелязваше.

— Разбирам те.

— Става дума и за нещо повече... За всичко. Както преди малко всички се струпаха тук. Ти отново го гледаше отвътре, така че не си могъл истински да го видиш. Как дядо ти прегърна майка ти, толкова здраво и силно. В този миг тя бе центърът на неговия свят, а той на нейния. И още, когато тя седна на облегалката на фотьойла му. Той опря ръка на коляното ѝ. Просто я сложи там, за да я докосва. Беше толкова прекрасно — промълви Дарси. — Как тя и чичо ти спореха къде да вечерят и се шегуваха един с друг. Всички тези бързи погледи и потупвания, цялото това държание на хора, които се познават и се обичат.

— Те наистина се обичат — Мак видя, че очите ѝ отново овлажняват и протегна ръка да докосне косите ѝ. — Какво има, Дарси?

— Те бяха толкова мили с мен. Аз вземам от тях пари, много пари, а всички пият шампанско, смеят се и ме поздравяват. Майка ти ме прегърна през рамо — гласът ѝ прекъсна и тя едва се овладя. — Звучи смешно, знам, но ако тогава не се бях качила, щях да се вкопча в нея. Просто да се вкопча и да се притисна към нея. Щеше да помисли, че съм луда.

Самотна? Бе ли мислил, че е самотна? Едва сега разбираше колко слаба бе тази дума.

— Щеше да помисли, че искаш да те прегърне — той обви ръце около нея и почувства, че Дарси леко трепери. — Давай, вкопчи се в мен.

Привлече я по-близо към себе си и опря буза на косата ѝ. Долавяше колебанието ѝ, борецките се в нея чувства. За момент тя не помръдна, после вдигна ръце и силно го прегърна. Дишаше накъсано и неравномерно.

— В нашето семейство сме страхотни по вкопчването. Никой от нас няма да се шокира, ако го прегърнеш.

Бе толкова приятно да се притиска към твърдите му гърди, да чува силните удари на сърцето му, да вдъхва топлотата на кожата му. Дарси затвори очи и се отдаде на удоволствието от ръката му, която нежно галеше косите ѝ.

— Просто това за мен е толкова непознато. Всичко това. Всички те. Ти. Особено ти.

Гласът ѝ бе тих и дрезгав. Косата ѝ под дланта му бе мека и уханна като ливада. Обич, напомни си Мак, не желание. Приятелство, не страст.

После тя обърна глава, сякаш за да подуши врата му, в желанието неспокойно се надигна в него.

— По-добре ли си сега? — понечи да се отдръпне, ала Дарси не го пускаше. Устните му докоснаха слепоочието ѝ, задържаха се там. Той я прегръщаше, оставяше я да го прегръща и си казваше, че това бе само защото тя имаше нужда.

— Мммм...

Роклята ѝ бе с тънки презрамки, кръстосани върху гладкия ѝ гръб. Пръстите му започнаха да се плъзгат по тях, под тях. Дарси се размърда бавно като котка под ласката му и съзнанието му се замая.

Това бе единственото извинение, задето устните му се спуснаха надолу по лицето ѝ, намериха нейните и ги уловиха.

Мак забрави, че трябва да бъде нежен. Тя бе притисната към него в струящите слънчеви лъчи, цялата златна, мека и желаеща. Целувката изискваше отстъпление и Дарси му го даде, разля се в ръцете му като топло вино, устните ѝ поддадоха пред нападението на неговите, сякаш само това бяха чакали. Винаги са го чакали.

Съзнанието ѝ се въртеше в бавни, разширяващи се кръгове, доближаващи се към нещо отчаяно желано. Силата му, властта на тези ръце, обвити собственически около нея, бяха неустойимо възбуждащи. Тя се разтрепери от съзнанието, че бе безпомощна пред него, но разцъфна в неговата сила.

Това бе желанието, помисли Дарси бясно. Това, най-после това. Необуздало избухване на светлина, енергия и нови усещания. Блъскащото се сърце, литналия пулс, експлозията от топлина. Разтреперена, тя се отдаде на усещането. На него. С едно силно движение ръцете му се спуснаха надолу по гърба ѝ, прихванаха я, повдигнаха я и силно я притиснаха. Устните му ненаситно погълнаха ахването ѝ. Той си представяше как я изпълва, как потъва в нея, как я взема още тук и прониква в нея, докато горещото кълбо от безпомощност се освободи и му даде покой.

Овладея се, когато ръцете му сграбчиха нежните презрамки на гърба ѝ и едва не ги съдраха. Вгледа се в очите ѝ, големи, неவிждащи и все още подпухнали от сълзите.

Откъсна я от себе си толкова рязко, че Дарси залитна, опари я с поглед, когато тя кръстоса ръце пред сърцето си, сякаш за да го задържи на мястото му.

— Прекалено си доверчива — думите изсвистяха като камшик към нея, ала ударът бе за него. — Цяло чудо е, че си оживяла и един ден сама.

Господи, Боже мой! Това бе всичко, което Дарси успя да помисли. Можеше ли кръвта да пламти така? Невероятно бе, че кожата ѝ не бе избухнала в пламъци. Тя вдигна пръсти към устните си, които продължаваха да тръпнат болезнено.

— Аз знам, че ти няма да ме нараниш.

Малко, прекалено малко му бе оставало да разкъса дрехите ѝ, да я блъсне срещу стената и да я вземе, без да разсъждава и без да го е грижа. А сега, мислеше Мак, Дарси стоеше срещу него и го гледаше с очи, пълни с възбуда и — което бе по-лошо, много по-лошо — с доверие.

— Ами, няма! — каза го грубо, с надеждата да спаси и двамата. — Ти не ме познаваш и не знаеш правилата на играта, затова ти казвам да не залагаш срещу банката. Банката накрая винаги печели. Винаги.

Тя не можеше да си поеме дъх.

— Аз спечелих.

Очите му проблеснаха.

— Остани тук — предизвика я той. — Ще си взема всичко обратно. И отгоре. Повече, отколкото ще искаш да загубиш. Така че бъди разумна — ръцете му силно се впиха във врата ѝ. Искаше Дарси да се стресне, да се свие. Тогава щеше да може да устои на всичко, което искаше да направи. — Бягай. Вземи парите и бягай, колкото ти държат краката. Купи си къща с бяла ограда, с кола в гаража и с големи дървета с дебела сянка в двора. Защото моят свят не е твой свят.

Тя едва не трепна от думите му. Но ако го бе направила, щеше да докаже, че всичко, което Мак ѝ говореше, бе истина.

— На мен тук ми харесва.

Устните му се изкривиха в нещо между усмивка и подигравка.

— Миличка, ти дори не знаеш къде си.

— Аз съм с теб — и това, осъзна Дарси с ново и все по-нарастващо въннение, бе единственото, което наистина искаше.

— Мислиш, че искаш да играеш с мен? — стисна по-здраво врата ѝ и я повдигна на пръсти. — Малката Дарси от Канзас? При първото наддаване ще си събереш картите и ще побързаш да се махнеш.

— Не ме плашиш.

— Така ли? — а трябваше, помисли той. И щеше, за нейно добро. — Дори не ти стиска да рискуваш някакъв тип там, у дома ти, да разбере къде си. Предпочиташ да се измъкнеш от родния си град като крадец, вместо да му се опънеш. И сега си мислиш, че можеш да играеш с големите играчи? — изсмя се, пусна я и тръгна да си върви. — Как ли пък не!

Думите му бяха като плесница на позора. Дарси трепна от удара, ала се овладя.

— Прав си.

Мак спря пред стълбите и се обърна. Тя все още стоеше до прозореца, обвиняла ръце около тялото си, а в очите ѝ гореше страст, която рязко контрастираше с отбранителната ѝ поза.

Искаше му се, отчаяно му се искаше да се върне, отново да я прегърне и просто да я подържи притисната до себе си. Не просто защото Дарси имаше нужда от това, осъзна с нещо близо до паника. Защото той имаше нужда. Нетърпимо.

Тя изпусна дълго задържания си дъх.

— Абсолютно си прав. Как ще го направим?

Образите, които се въртяха бясно в съзнанието му, го принудиха да се хване предпазливо за парапета.

— Моля?

— Как ще информираме пресата? Просто ще им дадеш моето име или ще направим нещо като съобщение или пресконференция?

Съчетанието от срам и раздразнение, което изпита Мак, бе убийствено. Той замълча за миг и потърка лицето си с ръка, като се мъчеше да се овладее.

— Дарси, няма смисъл да бързаш.

— Защо да чакаме? — тя се поизправи. — Ти каза, че рано или късно ще се разчуе. Бих предпочела нещата донякъде да зависят от мен. А и едва ли мога да очаквам да изпитваш някакво уважение към мен, ако продължавам да се крия по този начин.

— Не става дума за мен. Крайно време е ти да започнеш не само да мислиш за себе си, а и да се грижиш за себе си.

— Грижа се. И става дума за мен — странно, помисли Дарси, как се почувства толкова спокойна, с лед като го каза, след като го осъзна. — Става дума да държа на своето, да не ме притискат до стената, да не ме насилват, да не ме манипулират. Може да не съм голям играч, Мак, но съм готова да изиграя картите си — обърна се бързо, преда да бе успяла да размисли, отиде до телефона и вдигна слушалката. — Ти ли ще се обадиш на пресата, или аз да се обадя?

Мак я гледаше, като очакваше тя да се огъне. Ала очите ѝ оставаха спокойни, главата ѝ вдигната. Без да каже нищо, той се приближи до нея, взе слушалката от ръката ѝ и набра номера.

— Блейд се обажда. Искам да организирате пресконференция. Ще използваме зала „Невада“. Един час.

— Аз я подтикнах — зад служебния вход на зала „Невада“ Мак, пъхнал ръце в джобовете си, гледаше как Кейн инструктира Дарси за пресконференцията.

— Ти ѝ даде време — поправи го Серина. — Ако не се беше намесил, още преди няколко дни журналистите щяха да се нахвърлят върху нея. Без да е имала време да се подготви — окуражително потупа сина си по рамото. — И без до нея да е един от най-добрите адвокати в страната.

— Тя не е готова за това.

— Мисля, че я подценяваш.

— Ти не я видя преди един час.

— Вярно е — и макар да се чудеше какво се бе случило между Дарси и сина ѝ в този един час, сдържаше любопитството си. — Но я виждам сега. И ти казвам, че е готова.

Хвана Мак под мишница и огледа жената, която внимателно слушаше наставленията на Кейн. Дарси бе облякла късо бяло сако върху жълтата лятна рокля. Добро съчетание, помисли Серина. Семпло и слънчево.

Момичето бе малко бледо, ала запазваше самообладание.

— Ще изненада сама себе си — промълви тя. И теб, добави наум. — Кейн ще бъде до нея, а и всички ние сме тук, за да я подкрепяме.

Джъстин мина през тежката врата, кимна на сина си и леко сложи ръка на рамото на жена си.

— Готови сме. Хората са малко неспокойни. Искаш ли аз да направя съобщението?

— Аз ще го направя — Мак гледаше как ръката на майка му се вдигна и легна върху ръката на баща му, как телата им се докоснаха. Как станаха едно цяло. Това бе нещо толкова естествено и за двамата, че не би го забелязал или би го приел за нещо разбиращо се от само себе си. Преди Дарси. — Не съм ви оценявал достатъчно — той хвана съединените им длани. — Съвсем не.

Джъстин се намръщи замислено след Мак, който се насочи към Дарси.

— Това пък какво беше?

— Не съм сигурна — усмихна се Серина с малко насълзени очи. — Но ми харесва. Ела да поразсеем самия Макгрегър, та да може Дарси по-леко да преживее това.

Дарси бе ужасена. Всичко, което Кейн ѝ бе казал, вече се бе объркало в главата ѝ. Само гордостта я задържаше, докато въображението ѝ рисуваше картини на паническо бягство.

Когато Мак се приближи до нея, сърцето ѝ се блъскаше бясно в гърдите.

— Готова ли си?

Време бе да престане да бяга, каза си тя.

— Да.

— Аз ще вляза, ще направя едно кратко съобщение, после ти ще дойдеш и ще отговориш на някои въпроси. Това е всичко.

Все едно, че ѝ бе казал да танцува върху въже, жонглирайки със саби. Ала Дарси кимна:

— Чичо ти ми обясни как се прави.

— Момичето не е глупаво — избоботи Дениъл. — Тя знае как да говори за себе си. Нали, моме?

Яркосините му очи внушаваха увереност.

— Сега ще видим — Дарси изправи рамене и отиде да надзърне през страничната врата. — Толкова са много! — като видя десетките лица в залата, стомахът ѝ се преобърна. — Е... — отстъпи крачка назад. — Един или сто, все едно.

— Не отговаряй на никакви въпроси, които не са ти удобни — посъветва я Мак и влезе.

Докато изкачваше няколкото стъпала към дългия подиум, шумът от разлиствани бележници и приглушени разговори се усили.

Това значи самоувереност, каза си Дарси, като го гледаше как се движи, как спокойно застава на подиума и говори в микрофоните. Гласът му бе ясен, усмивката му естествена. Разнесе се смях и тя премигна. Не бе чула думите, само тона — непринуден и приятелски.

Лесно му беше на него да се изправи пред непознати, да съобразява в момента, да се владее. Морето от лица не му късаше нервите, валящите от всички страни въпроси поне външно не го поклащаха.

— Е? — Кейн сложи ръка на кръста ѝ.

Дарси пое въздух, задържа го и издиша.

— Добре.

В момента, в който влезе, вниманието веднага се насочи към нея. Щракаха фотоапарати, фотографите се бореха за по-изгодна позиция, жужах телевизийните камери. Още щом пристъпи към микрофона, върху нея се стовари порой от въпроси. Мак се протегна да наведе микрофона към нея и тя стреснато отскочи.

— Аз... — гласът ѝ изгърмя в ушите ѝ. Едва се сдържа да не избухне в нервен смях. — Аз съм Дарси Уолис. Аз, тъъ... — прокашля се, като се мъчеше да измъкне нещо свързано от кашата в главата си. — Аз ударих джакпота.

Чу се смях и одобрителни ръкопляскания. И въпросите полетяха толкова бързо, че бе невъзможно да ги отдели:

— Откъде сте?

— Как се чувствате?

— Какво правите във Вегас?

— Какво стана, когато... Защо? Как? Къде?

— Извинявайте — гласът ѝ изтъня, но когато Мак се приближи, тя яростно тръсна глава. Щеше да се справи сама, така си бе обещала. И то без да се прави на глупачка. — Извинявайте — повтори. — Никога досега не съм говорила пред журналисти и направо не знам как се прави. Може би ще е по-добре, ако просто ви разкажа какво се случи.

Така бе по-лесно, сякаш разказваше приказка. Докато говореше, гласът ѝ укрепна и пръстите, които стискаха ръба на масата като спасителен пояс, се отпуснаха.

— Кое беше първото нещо, което направихте, когато разбрахте, че сте спечелила?

— След като припаднах ли? — избухна смях и устните ѝ трепнаха в усмивка. — Господин Блейд ми даде стая... Апартамент. Тук имат много красиви стаи, като от книжка с приказки. Има камина и пиано, и страхотни цветя. Струва ми се, че чак на следващия ден започнах да се осъзнавам. Тогава първото нещо, което направих, беше да си купя нова рокля.

— Момичето си го бива — оповести Дениъл.

— Тя ги плени — Серина сияеше от удоволствие. — Няма си и представа колко е чаровна.

— Нашето момче е влюбено в нея — Дениъл размърда вежди и обясни на дъщеря си: — Виж го как се въртя около нея, сякаш е готов да я грабне и да я отнесе, ако някой се приближи прекалено много. Хлътнал е.

Серина още не бе готова да му направи удоволствието да се съгласи.

— Те се познават едва от няколко дни.

Баща ѝ само изсумтя, после се наведе да прошепне в ухото ѝ:

— А на теб колко време ти трябваше да привлечеш погледа на онзи там? — посочи с рамо към Джъстин.

— Съвсем малко по-малко, отколкото ми трябваше, за да разбера, че ти си уредил да ни събереш на едно място.

— Женени сте вече трийсет години, нали? — ухили се Дениъл без капка разкаяние. — Не, не ми благодари — потупа я по бузата. — В края на краищата, човек трябва да се грижи за семейството си. Те двамата ще направят много хубави бебета, не мислиш ли?

Тя само въздъхна:

— Поне се опитай да си по-дискретен.

— Второто ми име е „Дискретен“.

— Добре свършена работа — поздрави я Кейн и я прегърна в момента, в който вратата се затвори зад тях.

— Не беше толкова страшно, колкото си представях — от нея струеше чувство на облекчение. — И вече свърши.

— Едва сега започва — поправи я Кейн със съжаление, че връща в очите ѝ погледа на подплашена кошута. — Мак засега ще ги позанимава — кимна към племенника си, който отиде да довърши пресконференцията.

— Но аз им казах всичко.

— Винаги ще искат още. А ти можеш да очакваш десетки обаждания с молби за интервюта, снимки, предложения за историята на твоя живот.

— Историята на моя живот... — това поне я разсмя. — Едва ли съм имала някакъв живот допреди няколко дни.

— Контрастът само ще налее масло в огъня. Ключкарските вестници ще се заловят за това, така че бъди готова за предположения, че извънземните са те насочили към Вегас.

Дарси се засмя и Кейн я поведе бързо към служебния асансьор. Не искаше да я плаши или да помрачава радостта от успеха, ала знаеше, че трябва да я подготви.

— Ще започнат и обаждания с предложения за огромни възможности за инвестиции. Пред вратата ти ще се струпат финансови съветници, законни или не. Доведената сестра на братовчедата на детето, което е седяло на чина зад теб в първи клас, ще ти се обади да те моли за заем.

— Това трябва да е Пати Андерсън — измисли напосоки Дарси и слабо се усмихна. — И без това никога не съм я харесвала.

— Умно момиче. Направи си една услуга. Два дни не вдигай телефона. А още по-добре е да кажем на Мак да поръча обажданията за теб да се приемат на рецепцията, докато нещата се поуспокоят.

— Това означава отново да бягам, нали?

— Не, това означава да се предпазиш и да владееш положението. Ако искаш да даваш интервюта, можеш да ги уредиш. Когато решиш какво искаш да предприемеш, ще се свържеш с финансов съветник. Каквото и да правиш, прави го когато и както ти искаш.

— Аз решавам — заключи тя. Бяха стигнали пред вратата на апартамента ѝ.

— Точно така. Ако имаш някакви въпроси или притеснения, можеш да ми се обадиш. Утре съм тук, след това можеш да ми се

обадиш в Бостън.

— Не знам как да започна да ви благодаря.

— Радвай се на живота — стисна ръката, която Дарси му подаваше. — И не забравяй колко е приятно да си купиш нова рокля.

— Не усложнявай нещата — разбра тя.

— Браво! — той се наведе да я целуне по бузата. — Ще се видим по-късно.

Дарси влезе в апартамента си. Да не усложнява нещата не бе толкова лесно, колкото изглеждаше. Тя бе богата жена със своите петнайсет минути слава в първите секунди на този свой нов живот. Сигналната лампичка на телефонния ѝ секретар мигаше, а и самият телефон започна да звъни. По съвета на Кейн Дарси го изчака да спре, после вдигна слушалката.

Проблемът бе решен. Засега.

Но имаше много по-дълбоки, много по-сложни проблеми, които нямаха нищо общо с неочакваното богатство.

Беше влюбена и знаеше, че няма смисъл да си задава въпроси, да се съмнява или да го отрича. Винаги се бе доверявала на сърцето си.

Често си бе представяла какво би било да го загуби, вълнението и тревогата на влюбването. Винаги се бе чудила кой ще е този, който ще накара всичко в нея да гори от желание. Как ще бъдат заедно — защото в мечтите ѝ той също щеше да я обича.

Ала това не бе нито мечта, нито въображение. Любовта ѝ към Мак бе просто и жестоко реална, с физически желания, много по-остри и по-живи, от колкото някога си бе представяла, че може да изпитва.

Искаше го, искаше да го докосва, да го вкусва, да изпълни обещанието на онази трескава целувка. Искаше да трепери от съзнанието, че е желана и, о, искаше да разбере какво е да се загуби в усещанията.

Също толкова много искаше да се сгуши в него и да знае, че е добре дошла там. Дори очаквана. Искаше да си разменя с него онези безмълвни погледи, които за истински близките хора са не по-малко красноречиви от думите.

Да бъде обичана в отговор.

Това не бе проста работа.

Но нещо в нея го вълнуваше и това само по себе си бе чудо. Ако той можеше да я желае, може би имаше шанс за нещо повече. Сигурно

не бе по-невъзможно от това, да спечелиш повече от един милион с едно-единствено дръпване на ръчката.

Успокоена от това, тя се сви в ъгъла на дивана, облегна глава на меката възглавница и се отдаде на фантазии.

Присъниха ѝ се танцьорки, десетки танцьорки с безкрайни бедра и едри гърди, издокарани в къси, блестящи костюми с разноцветни пера.

Дарси стоеше между тях, дребна и невзрачна, облечена с нещо прекалено просто, за да бъде забелязано. Вrabче между екзотични птици.

Дългите им крака блестяха, пищните им тела се въртяха и извиваха, докато тя се препъваше в сложните стъпки на танца. Не можеше да влезе в такт, не можеше да довърши стъпките. Колкото и да се мъчеше, винаги бе един такт назад.

Мак стоеше и гледаше с лека усмивка. Красивите жени с дълги, изваяни тела се въртяха грациозно и изкусително около него, сякаш го подканяха. „Избери си“. Когато Дарси спря пред него, погледът му прескочи за миг към нея.

„Откъде си се взела? Не ти е тук мястото.“

„Но аз искам да остана.“

Той само я потупа по бузата и внимателно я избута настрани.

„Това място не е за теб, Дарси от Канзас. Ти дори не знаеш къде си.“

„Знам. Знам. И това място може да бъде за мен. Искам да бъде.“

Появи се Джералд, хвана я за ръката и я издърпа. В очите му се четеше раздражение, веждите му бяха смръщени нетърпеливо.

„Крайно време е да престанеш с тези глупости. Ако продължаваш да се правиш, на каквото не си доникъде няма да стигнеш. Омръзна ми да те чакам да се осъзнаеш. Отиваме си у дома.“

— Няма да се върна — прошепна Дарси и се отърси от съня. — Няма да се върна — повтори по-ясно и отвори очи.

В стаята вече бе тъмно. Тя полежа още малко, като си заповяда да се освободи и от съня, и от депресията.

— Оставам тук — обви ръце около възглавницата — Каквото и да става.

СЕДМА ГЛАВА

Дарси бе прекарала в „Команч“ вече почти една седмица и не преставаше да се изненадва колко голяма част от хотела още не познаваше.

Успя да види изумителния филм за ездата с красиви бързи коне и смели ездачи в автентични индиански костюми, който се пускаше два пъти дневно в залата.

Разходи се край голямото блестящо изкуствено езеро и натопи пръсти в по-малкия басейн между палмите, пълнен от игрив водопад.

Бе ходила в козметичния салон и в спортния център, бе обиколила почти половината магазини, ала още не бе влязла в никой от трите театрални салона, в многобройните бални салони и зали за конференции, нито бе намерила повод да посети бизнес центъра.

Колкото по-дълго живееше в „Команч“, толкова по-голям ѝ изглеждаше хотелът.

Когато асансьорът я изкачи до покрива, тя се озова в пищен оазис от палми и преплетени лозови храсти. Утринното слънце светеше в басейна и тъмносинята вода хвърляше диамантени отблясъци. Край него бяха подредени шезлонги и столове в сапфиреносиньо и изумруденозелено — цветовете на „Команч“.

До една от стъклените масички под чадърче с тези цветове седеше Дениъл Макгрегър.

Като я видя, той се изправи и Дарси отново бе потресена от първичната сила на този човек, който бе живял почти цял век, бе изградил империя, издигнал президент и стоял начело на прекрасно семейство.

— Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнете с мен, господин Макгрегър.

Той ѝ намигна и галантно ѝ подаде стола.

— Когато една хубава жена се обажда и казва, че иска да ме види насаме, ще съм пълен глупак да откажа — разположи се срещу нея.

Веднага се появи един сервитър с каничка кафе. — Искаш ли закуска, момиче?

— Не — усмихна се тя слабо. — Прекалено съм нервна, за да ям.

— Значи точно това ти трябва. Донеси на момичето бекон с яйца. Трябва ти малко месце — обърна се той към Дарси. — Яйцата да са разбъркани и добре запържени. И донеси и на мен същото.

— Веднага, господин Макгрегър.

А това, помисли тя, когато сервитърът се отдалечи на бегом, вероятно бе типичният отговор на всеки, който попадеше в орбитата на Дениъл Макгрегър. Веднага, господин Макгрегър, и всички тичат да изпълняват заповедите му.

— Добре — той взе чашата си. — Хапни и ще видим дали няма да се почувстваш по-спокойна. Много неща ти се случиха за малко време. Всеки на твое място ще е малко нервен. Внук ми добре ли се грижи за теб?

— Да. Той е много мил. Всички вие сте много мили.

— Обаче земята под краката ти е малко нестабилна.

— Да — Дарси въздъхна от облекчение, че той я разбира. — Всичко е толкова... Непознато. Вълнуващо — добави тя и обгърна с поглед разкошната градина върху покрива. — Имам чувството, че съм попаднала в средата на книгата, не съм прелистила последните глави и нямам никаква представа какво ще стане.

— Няма нищо лошо в това, да се наслаждаваш на страницата, на която си попаднала.

— Да, и наистина се наслаждавам — смутено вдигна ръка да намести сребърно-златната си обица. — Но трябва да мисля какво ще стане, когато отгърна тази страница. Не мога непрекъснато да си купувам нови дрехи и обици и да живея само за момента. Парите са и отговорност, нали?

Дениъл се облегна назад, сви устни и се вгледа в нея. Може и да изглеждаше крехка, ала в ума ѝ нямаше нищо крехко. Имаше чувството, че това момиче бе и силно, и гъвкаво. Още по-добре, реши той. Съпругата на неговия внук трябваше да притежава пъргав, а не плитък ум.

— Така е — съгласи се Дениъл и ѝ се усмихна.

Усмивката му я смути. Бе толкова... Предпазлива. А в тези яркосини очи танцуваха тайни. Малко объркана, Дарси взе кафето си,

забравяйки да му добави обичайната сметана.

— Когато тази сутрин проверих телефонния си секретар, се оказа, че има десетки обаждания.

— Това трябваше да се очаква.

— Да, знам. Мак ми каза, че ще стане така, но не предполагах, че ще са толкова много. Журналисти... — тя се позасмя. — Хора от списания, които съм чела, телевизионни предавания, които съм гледала, изведнъж искат да говорят с мен. А аз не съм направила нищо. Не съм спасила нечий живот, не съм измислила лечение за най-обикновена настинка, не съм родила пет близначета.

— В семейството ти има ли близнаци?

— Не.

— Жалко — щеше да му е приятно да се родят две бебета наведнъж, обаче Дарси го погледна неразбиращо и той изостави тази мисъл. — При теб се е сбъднала всеобщата мечта — неочаквано богатство. Освен това си млада и хубава, от малко градче в Средния Запад и си била останала почти без пукната пара. Това е една хубава история. Хората, които я прочетат, ще се въодушевят, ще си представят, че може да се случи и на тях.

— Да, сигурно е така. Няма да е честно да не поговоря с някои от тях — сервитьорът се върна с две препълнени чинии, тя замълча и унило се загледа в своята, а Дениъл започна да се храни с апетит.

— Яж, момиче. Трябват ти малко силици.

Дарси взе вилцата си.

— Не знаех, че тук сервират храна.

Дениъл се засмя:

— Не сервират. Като правило само напитки. Обаче е толкова приятно от време на време да нарушиш правилата. Ти искаше да говорим насаме — напомни ѝ той. — А тук малко хора идват толкова рано сутрин. Ресторантите вътре сигурно са препълнени с хора, които искат да опитат шведската маса.

— Има шест ресторанта — спомни си тя. — Прочетох в указателя на хотела. Шест. И четири плувни басейна.

— Хората трябва да ядат, а понякога искат и да ги видят край басейна, когато не играят.

— Не мога да си представя колко е... Огромен този хотел. Театри и салони, открити зали... Истински лабиринт.

— Ала всички пътища водят към казиното. Не е направено случайно — намигна й Дениъл. — Каквото и друго да има за правене в хотела, сърцето му е хазартът.

— Той е красив и вълнуващ. После човек идва тук и може да погледне отвъд всичко това и да види пустинята. Обичам да гледам пустинята.

— Това е една от причините в казиното да няма прозорци. За да не се разсейват играчите — хвърли й един войнствен поглед. — Изяж си закуската и след това иди да поплуваш. Аз плувам почти всеки ден. Това ме поддържа млад.

И не само то, помисли Дарси. Поддържаха го жизнен и енергията, и ненаситният интерес към живота, и удоволствието от предизвикателството. Тя разчиташе на този интерес и предизвикателство.

— Ъъъ... Господин Макгрегър, Кейн... Той ми даде списък с имена. Финансови съветници, брокери, такива работи.

Дениъл изсумтя и тъй като наблизо нямаше кой да го види, посоли обилно картофите си.

— Трябва да запазиш капитала си.

— Разбирам това, особено след като голям процент от обажданията на телефонния секретар бяха от хора, които искат да обсъждат моите финанси. Един ми предлагаше да ме закара до Лос Анджелис и да ме заведе в Бевърли, за да мога да срещна някоя звезда — намръщи се и започна да маже една препечена филия с масло. — Повечето имат желание да говорят с мен за ценни книжа и инвестиции, но никой от тях не е в списъка, който синът ви ми даде.

— Това не ме изненадва.

— Записах си ги. Нося и двата списъка. Ще имате ли нещо против да ги погледнете? Знам, че синът ви предпочита да ми дава възможност за избор, ала ми се струва, че ще се справя по-добре, ако някой ме насочи в правилната посока.

— Дай да видя — Дениъл извади очилата от джоба си и ги закрепил на носа си. — Ха! Хищници, изобщо не може да им се вярва. Мошеници — почти без да го погледне, обърна листа на масата. — Стой по-далеч от тях, момиче.

— И аз така си помислих — кимна Дарси. — Това беше списъкът на тези, които са се обадили. А това е списъкът, който синът ви ми

даде.

Докато четеше втория списък, Дениъл потрепваше с пръсти по масата.

— Научило се е момчето, а? — почеса се по брадата, доволен от имената, които бе предложил Кейн. — Всеки от тези би ти свършил работа. Най-доброто за теб ще е да поговориш с шефовете на всяка от фирмите, да добиеш представа. Остави ги те да те ухажват, а после се довери на усета си.

Тя вече се бе доверила на усета си, но още не бе съвсем готова да му каже какво иска.

— Никога не съм имала пари, никога не се е налагало да се занимавам със сума, по-голяма от месечната ми заплата. Снощи се опитах да си представя на какво ще приличат един милион долара. Не можах. А сега, дори след данъците, имам малко повече, отколкото някога съм можела да си представя.

Дениъл си сипа втора чаша кафе. Ана щеше да го скалпира, помисли той с удоволствие, ако знаеше, че се тъпче с толкова кофеин.

— Кажи ми какво искаш от твоите пари.

От тях, забеляза Дарси. Не какво искаше да направи с тях, а какво искаше от тях.

— Време — отвърна тя веднага. — Достатъчно време, за да мога да правя това, което винаги съм искала да правя. Винаги съм искала да пиша и винаги ми се е налагало да открадвам време да го правя. На първо място искам това, време да довърша новата си книга, после време да започна следващата — усмихна се. — Защото аз искам да бъда писателка, а единственият начин да го постигна, е като пиша.

— Бива ли те?

— Да. Това е единственото нещо, в което някога съм била истински добра, чувствала съм се истински уверена. Трябват ми още само няколко седмици, за да довърша книгата, върху която работя в момента.

— Парите ти ще ти купят повече от няколко седмици.

— Знам. Освен това искам и да се забавлявам — очите ѝ светнаха и Дарси се наведе напред. — Започвам да разбирам, че в живота ми не е имало много забавления. Смятам да променя това. Който и да беше казал, че парите не могат да ти купят щастие, като начало трябва да е бил щастлив. Защото ако не могат да ти купят

щастие, поне могат да ти купят възможността да откриеш какво е да си щастлив — засмя се и се облегна назад. — Имам намерение да откроя какво е да съм щастлива, господин Макгрегър.

— Това е разумно.

— Да, и аз мисля така. Да бъда щастлива не е нещо, което ще приема като даденост — добави тя тихо, — нито е нещо, което смятам да пропиляя.

Дениъл сложи голямата си ръка върху нейната.

— Толкова ли си била нещастна?

— Предполагам, че по някакъв начин съм била — неспокойно размърда рамене. — Ала сега имам шанса сама да направя избор. Няма нищо по-важно от това. Затова искам да направя добър избор.

— Мисля, че ще го направиш — той стисна ръката ѝ и я потупа. — Вече си започнала.

— Искам да използвам добре парите си. И искам да върна част от тях.

— На моя внук?

— О! — Дарси отново се засмя и опря лакти на масата. — В казиното. Да, наистина. Това е част от удоволствието, нали? Но имах предвид да върна част от тези пари, това време и тази възможност да откроя щастие. Искам да направя дарение за ограмотяването. Струва си, нали?

— Да — Дениъл я потупа по бузата. — Струва си и ти се справяш добре.

— Обаче не знам как се прави това. Мислех си, че вие сигурно знаете.

— С удоволствие ще ти помогна — сервитьорът дойде да отнесе чиниите и Дениъл махна с ръка: — Остави нейната — нареди той. — Тя не е яла достатъчно. А сега... — продължи Дениъл, след като Дарси и сервитьорът се спогледаха примирено, — ще имаш своето време, своите възможности и ще си върнала нещо. Ако нямаш намерение да хвърляш наоколо парите като конфети, а ти не ми приличаш на идиот, ще ти остане доста нещо. Какво искаш от това?

Дарси прехапа устни и се наведе напред.

— Повече — каза тя и премигна, когато Дениъл отметна глава и избухна в смях.

— Това се казва момиче с глава на раменете. Знаех си.

— Звучи алчно, обаче...

— Звучи разумно — поправи я той. — Защо трябва да искаш по-малко? В края на краищата, повече е по-добре. Ако искаше нещо друго, щях да кажа, че си глупачка.

— Господин Макгрегър... — тя пое дълбоко въздух и хвърли заровете. — Искам вие да вземете моите пари и да ги накарате да работят за мен.

Сините му очи се присвиха:

— Това ли искаш? И защо?

— Защото ми се струва, че ще съм глупачка да се задоволя с нещо по-малко от най-доброто.

Очите му оставаха присвити и приковани толкова настойчиво към лицето ѝ, че Дарси почувства как бузите ѝ пламват. Сигурна, че бе стигнала прекалено далеч, започна да срича някакво извинение.

В този момент устните, обградени от тази бяла брада, трепнаха.

— Никой от нас не е глупак, нали?

— Не, господине.

— Добре тогава — Дениъл се усмихна и с предизвикателно блеснали очи завъртя златната дръжка на бастуна си и измъкна отвътре тънка пура. Извади от джоба си запалка, благоговейно докосна с пламъка върха на пурата и затвори очи от удоволствие при първото вдъхване.

— Знам, че искам прекалено много, господин Макгрегър, но...

— Дениъл — поправи я той и се засмя. — Ние сме съдружници, нали? Яж — заповяда Дениъл, като видя, че тя само го гледа. — Имам една-две идеи как да ти дам това „повече“, което искаш. Комарджийка ли си, момиченце?

С литнало сърце и замаяна от щастие глава Дарси захапа парче бекон.

— Така изглежда.

Мак имаше много грижи на главата си. Пресата го притискаше отвсякъде. Журналистите бяха полудели за интервюта и лични данни. Сутрешните издания, и местни, и национални, се впускаха във вариации върху темата.

„Малката Дарси от Канзас удря златото.“

„От Канзас в Страната на вълшебствата със залог от три долара.“

„Над дъгата с един милион за библиотекарката от Канзас.“

При нормални обстоятелства щеше да му е смешно и определено приятно заради рекламата за „Команч“ — Вегас. Отвсякъде валяха резервации за хотела и той не се съмняваше, че докато историята не отшуми, печалбите на масите и игралните автомати в казиното щяха да са тройни.

Можеше да се справи с изискванията, свързани с неговата работа, с непрестанните заявки за интервюта и снимки. Можеше да назначи допълнителни хора във всяка смяна и имаше намерение самият той да работи в салона във върховите часове. Всъщност родителите му вече се бяха съгласили да останат още няколко дни и да се включат в работата. А в момента Мак предпочиташе да не може да си вдигне главата от работа.

Господ му бе свидетел, че имаше нужда от нещо, което да отвлече вниманието му от тези желания, които неочаквано и настойчиво бяха настръхнали заради една дребничка жена с големи очи и срамежлива усмивка.

Не бе настроен за сериозна връзка и определено нямаше намерение да се връзва с някаква невинна, наивна жена, която не знаеше каква е разликата между кент и флош.

Смяташе се за дисциплиниран човек, който може да владее по-първичните си инстинкти и да устоява на изкушения. Не си играеше на любов като брат си Дънкан, нито приемаше любовта като досадна муха, както сестра си Амелия. И определено на този етап от живота си нямаше намерение да се укроти и да създаде семейство като сестра си Гуен.

За Мак любовта бе нещо, с което трябваше да се справи някога, когато имаше време, когато шансовете бяха благоприятни и когато имаше вероятност да обере всички чипове.

Той искаше това, което имаха неговите родители. Може би не го бе осъзнавал достатъчно ясно, преди Дарси да му бе показала какво точно имаха те двамата. Ала можеше да признае, че когато ставаше дума за взаимоотношения, те винаги са били неговият еталон.

Без съмнение това бе причината досега да избягва всякакви подълготрайни или сериозни връзки.

Обичаше жените, но едно обвързване отвъд определена граница водеше до усложнения, а усложненията неизбежно нараняваха едната или другата страна. Мак много внимаваше да не нарани никоя от жените, с които се срещаше и разминаваше в живота.

Нямаше никакво намерение да нарушава това правило и в момента.

Колкото до Дарси Уолис, той бе решил, че откъдето и да го погледнеш, това бе лош залог. Тя бе прекалено неопитна, прекалено уязвима.

Нея напълно я отписваше. Приятелство, заповяда си Мак. Една подкрепяща ръка, докато стъпи здраво на краката си, и нищо повече.

Излезе в градината на покрива и я видя. Дарси седеше на една от масите и големите ѝ като на фея очи бяха приковани върху лицето на дядо му. Бяха свели един към друг глави като конспиратори, помисли той и се зачуди какво, по дяволите, ставаше между тях.

Тя изглеждаше толкова... Крехка, толкова тъничка, сплела като ученичка хубавите си ръце без никакви гривни. Бе измъкнала крака си от сандала и го размахваше, а сандалът се крепеше на една-единствена каишка, прикрепена към палеца с лакиран в мек розов цвят нокът.

Представи си как захапва тези прекрасни пръсти и продължава нагоре по стройните бедра, и изруга под носа си.

Страстта, нещо, което обикновено приемаше и му се наслаждаваше, в момента го докарваше до лудост.

Когато се приближи до масата и опря ръце на нея, в очите му още кипеше раздразнение. Дениъл се облегна назад, усмихна се лъчезарно и размърда вежди:

— Ето го моето хубаво момче. Искаш ли кафе, момчето ми?

— Бих изпил една чаша — понеже добре познаваше дядо си, Мак ни най-малко не му вярваше. Той измъкна един стол, разположи се и срещна веселия му поглед. — Какво става тук?

— Ами закусвам с това хубаво момиче, което и ти самият щеше да правиш, ако не беше такъв балама.

— Имам да управлявам казино — отсече Мак и насочи острия си поглед към Дарси. — Почина ли си?

— Да, благодаря.

Дениъл стовари тежкия си юмрук върху масата и Дарси подскочи.

— Боже всемогъщи, така ли се поздравява една жена сутрин? Защо не ѝ кажеш колко е красива, защо не ѝ предложиш вечерта да се разходите с колата извън града?

— Вечерта съм на работа.

— Денят, в който един Макгрегър не може да намери време за хубава жена, е нещастен ден. Наистина нещастен ден. Ти би искала да се разходиш с кола по хълмовете под лунната светлина, нали, момиче?

— Аз... Да, но...

— Ето! — Дениъл отново тропна с юмрук. — Ще направиш ли нещо, момче, или да се обеса от срам?

Мак взе димящата в пепелника пура, замислено я огледа и я завъртя в ръцете си.

— Това пък какво е? — вдигна вежди и се усмихна хитро на дядо си. — Не може да е твоя, нали?

Дениъл се вторачи във върховете на пръстите си.

— Не разбирам за какво говориш. Сега...

— Баба ще е много недоволна, ако си помисли, че отново крадеш пури зад гърба ѝ — Мак небрежно изтръска пепелта. — Много недоволна.

— Моя е — изтърси Дарси.

И двамата мъже я зяпнаха.

— Твоя? — попита Мак с глас, от който капеше мед.

— Да — тя размърда рамене в самонадеян според нея жест. — Е, и какво от това?

— Ами... — Мак се усмихна широко. — Заповядай — протегна ѝ пурата. Предизвикателството в очите му не ѝ оставяше избор.

Дарси си дръпна. Главата ѝ се завъртя, гърлото ѝ се задръсти, ала почти успя да сподави кашлицата си.

— Много е мека — изхриптя и се задави от дима. С насълзени очи дръпна отново.

Мак едва се сдържа да не я гушне в скута си.

— Виждам. Искаш ли към нея и едно бренди?

— Не преди обед — тя отново се закашля и почувства как стомахът ѝ се разкъсва. — Ние с дядо ти... — задави се и премигна от сълзите. — Ние с дядо ти говорехме по работа.

— Няма да ви преча. Свърши ли с това? — взе си парче от бекона ѝ, отхапа го и се засмя. Дарси бе добила един много интересен оттенък

на зеленото. — Остави я, миличка, преди да си припаднала.

— Много съм си добре.

— Няма друга като теб, Дарси — заяви с обожание Дениъл и стана, вдигна брадичката ѝ и я целуна по устата. — Ще задвижа работата, за която говорехме — погледна намръщено към внука си. — Не ме посрамвай, Роби.

— Кой е Роби? — попита Дарси замаяно, когато Дениъл се отдалечи.

— Аз, само за него, и то от време на време.

— О! — тя се усмихна. — Много е сладко.

— Ще ти стане лошо — измърмори Мак и издърпа пурата от пръстите ѝ. — Не мислех, че ще го направиш.

Дарси отпусна глава назад. Олюляваше се.

— Не разбирам за какво говориш.

Мак с въздишка взе чашата ѝ с вода и я поднесе към устните ѝ.

— Наистина ли помисли, че ще го натопя? Хайде, пийни. Оглупяла си от дима.

— Не е толкова лошо. Дори ми харесва — обърна се с усмивка към него: — Значи нямаше да кажеш за пурата, а?

— Нямаше да има значение. Баба ми знае, че той измъква по някоя пура всеки път, когато има възможност.

— Бих искала да е мой дядо. Мисля, че това е най-прекрасният мъж на света.

— Той също те харесва. Сега оправи ли се?

— Много съм добре — тя се вгледа какво бе останало от пурата, димяща в пепелника. — Може пък и да пропуша — но отново пийна вода да охлади гърлото си. — Той не биваше да те дразни така, да ти говори как трябва да ме заведеш на разходка с кола.

Мак демонстративно загаси пурата.

— Дядо е решил, че ти ми подхождаш.

— О! — тази идея се завъртя в главата ѝ и стопли сърцето ѝ. — Наистина ли?

— Най-съкровено желанието на самия Макгрегър е да види всичките си внуци оженени и създаващи нови бебета. И колкото повече трябва да се труди за това, толкова по-добре. Той наистина успя да уреди сестра ми и две от моите братовчедки да се запознаят с мъжете, които им беше избрал.

— И какво стана?

— В тези случаи се получи, след което човек изобщо не може да се справи с него. Развихрил се е. А в момента... — наклони глава и плъзна очи по лицето ѝ. — Решил е, че ти си за мен.

— Разбирам — сигурно бързо обзелият я трепет и чувството за ликуване бяха съвсем неуместни, ала не успя да сдържи усмивката си. — Поласкана съм.

— И трябва да бъдеш. Аз, в края на краищата, съм най-големият му внук, а когато става дума за семейството, Дениъл е много придирчив.

— Обаче това те дразни.

— Малко — призна Мак. — Колкото и да го обичам, нямам намерение да изпълнявам благородните му замисли. Извинявам се, ако те е докарал тук тази сутрин, за да ти набива разни идеи в главата, но аз нямам намерение да се женя.

Очите ѝ потъмняха и се разшириха:

— Моля?

— Когато ви видях двамата тук заедно, реших, че хвърля семената.

Топлината, която се бе настанила в нея, се превърна в ледена буца.

— И, разбира се, някоя като мен би била подходяща почва за такива семена.

Гласът ѝ бе толкова тих, толкова приятен, че той не долови искрата на гнева.

— Това е по-силно от него. А след като името ти е Уолис, това само налива масло в огъня. Силна шотландска кръв — обясни Мак с усмивка, наблягайки на „р“-то. — Решил е, че си предопределена да родиш моите деца.

— А след като ти не си търсиш нито съпруга, нито деца, реши, че ще е най-честно да убиеш в зародиш всякакви илюзии в тази област, които дядо ти може да е посял в податливата ми глава.

Сега той усети ледените нотки в тона ѝ.

— Повече или по-малко — съгласи се предпазливо. — Дарси...

— Ти, нагъл, самомнителен, груб кучи син! — тя скочи на крака толкова рязко, че масичката се разтресе. Чашата с вода се прекатури и с трясък се разби на плочките. Дарси трепереше от гняв, стиснала

юмруци и с пламтящи очи. — Аз не съм ти някаква празноглава, тъпа, нещастна глупачка, за каквато очевидно ме мислиш.

— Нямах това предвид... — Мак предпазливо се изправи. — Изобщо нямах това предвид.

— Не ми обяснявай какво не си имал предвид. Разбирам кога ме смятат за плиткоумна идиотка. Ти не си първият, който прави тази грешка, ала, кълна се в Бога, ще бъдеш последният. Много добре знам, че не ме искаш.

— Никога не съм казвал...

— Да не мислиш, че не знам, че не съм твой тип? — вбесена, блъсна стола към масата и още една чаша полетя към земята. — Ти предпочиташ едрогърди танцьорки с двуметрови бедра и коси до кръста.

— Какво? Това пък откъде ти дойде наум?

Направо от съня ѝ предишната вечер, но за нищо на света не би му го казала.

— Аз нямам никакви илюзии. Само защото бих спала с теб, не означава, че очаквам да ме отнесеш до олтара. Ако всичко, което исках, беше да се омъжа, можех да си остана, където си бях.

Дори и сега приличаше на фея, забеляза той, фея, която от злоба би могла да превърне непредпазливия мъж в ревящо магаре. И би го направила.

— Докато не си счупила още нещо, нека ти се извиня... — хвана облегалката на стола, преди да бе успяла отново да го удари в масата. — Не исках дядо ми да те постави в неудобно положение.

— Ти успя да направиш това съвсем сам — страните ѝ пламтяха от обида, примесена с гняв. — Може и да се изненадаш, но аз поканих Дениъл да се срещнем тук тази сутрин. И макар че това може да нарани безобразното ти самомнение, това нямаше нищо общо с теб. Срещата ни беше делова — добави тя надутото.

— Делова ли? — Мак примижа срещу слънцето. — И каква работа имате двамата?

— Мисля, че не е твоя работа — заяви Дарси студено, — ала тъй като без съмнение няма да оставиш Дениъл на мира, ще ти кажа. Той се съгласи да бъде мой финансов съветник.

Заинтригуван, Мак пхна ръце в джобовете си и се залюля на пети.

— Помолила си го да управлява парите ти?

— Има ли някаква причина да не го направя?

— Не — той се усмихна и наклони глава с надеждата да я поохлади. — Не можеше да направиш нищо по-добро.

— Точно така.

А той, помисли Мак, не можеше да направи нищо по-лошо.

— Дарси...

— Не ми трябва твоето извинение — гласът ѝ бе леденостуден. — Сигурна съм, че и двамата много разбираме какви са нашите отношения — грабна чантата си. — Ще ти платя чашите — излетя навън, като си проправяше път между палмите.

Мак трепна. Голяма каша бе надробил, реши той и се намръщи към блестящите парчета стъкло по плочките.

Да я изсърба ще е първият му проблем.

Вторият щеше да е по сложен.

Как щеше да се справи с факта, че жената, която току-що му беше съдрала кожата, безкрайно го очароваше.

ОСМА ГЛАВА

Пред следващите два дни Дарси се съсредоточи върху писането. За пръв път през живота си, реши тя, щеше да прави това, което искаше, и тогава, когато искаше. Ако имаше настроение да работи до три през нощта и после да спи до обед, нямаше кой да критикува навиците ѝ. Вечеря в полунощ? Защо не?

Това сега бе неин живот и някъде през първите трескави часове Дарси осъзна, че най-накрая го живее.

Дениъл щеше да ѝ липсва. Предишният ден той бе отпътувал на изток с обещанието непрекъснато да я държи в течение за инвестициите, които прави. Бе я поканил винаги, когато пожелае, да идва в дома му в Хайанис Порт.

Тя имаше намерение да се възползва от поканата. Много бе заобичала Макгрегърови. Това бяха сърдечни, щедри и приятни хора — дори ако един определен член на този клан бе нагъл, оскърбителен и вбесяващ.

Той наистина си мислеше, че като ѝ изпраща цветя, ще си изкупи вината. Изсумтя и погледна към великолепия букет от три дузини сребристобели рози, които бе помолила разносвача да остави на масичката в хола. Това бяха най-красивите цветя, които някога бе виждала — Мак без съмнение го знаеше, напомни си Дарси, за да не се размекне сърцето ѝ, и седна пред бюрото.

Не му бе благодарила за тях, нито за сладката кошничка с маргаритки, която стоеше весело на лавичката в банята, нито за вазата с очарователни екзотични цветове, която красеше бюрото ѝ в спалнята.

Първи пристигнаха розите, спомни си тя, като барабанеше с пръсти по бюрото. Не бе минал и час, откак влетя в стаята си след разговора с Мак, и разносвачът почука на вратата. Бележката в букета съдържаше любезно извинение, на което Дарси без труд не обърна внимание.

И си бе лично нейна работа, че прибра картичката в чекмеджето с бельото си.

Следващия ден дойдоха маргаритките, с молба да му се обади, когато има време. Пъхна в чекмеджето и тази картичка и не обърна внимание на молбата... Както и на настойчивото чукане на вратата предишната вечер.

Тази сутрин бяха орхидеи и хибискус с много по-рязка заповед:
„По дяволите, Дарси! Отвори вратата.“

С кратък и безрадостен смях включи компютъра. Нямаше да отвори вратата, не и на него. Нито в пряк, нито в преносен смисъл — нито вратата на стаята си, нито на сърцето си. Бе не просто унижително, че се бе влюбила в него, бе... Типично, помисли тя и стисна зъби.

Жалка, самотна жена среща изискан, красив мъж и се просва в краката му.

Е, сега се бе изправила, нали? Можеше да ѝ изпраща цели градини с цветя, топове бележки, ала това нямаше да промени нищо.

Сега Дарси имаше цел. Щом довършеше ръкописа на книгата си, щеше да отиде в някоя агенция за недвижими имоти. Имаше намерение да си купи къща — голяма, с пясъчен цвят, обърната към безкрайната мистерия на пустинята и величествените планини.

Това, че се установяваше тук, нямаше нищо общо с Мак, каза си тя. Тук ѝ харесваше. Обичаше горещите ветрове, безкрайната пустиня, пулса на живота и обещанията, туптящи във въздуха. Лас Вегас бе най-бързо растящият град в САЩ, нали? И се смяташе, че бе един от най-приятните за живеене.

Така пишеше в лъскавия хотелски справочник на тоалетната ѝ масичка.

Защо да не живее тук?

Когато телефонът иззвъня, Дарси само се намръщи. Ако Мак мислеше, че има и най-малкото желание да говори с него, трябваше да помисли отново. Обърна гръб на телефона, раздвижи рамене и потъна в книгата.

Мак неспокойно крачеше из кабинета си, докато майка му преглеждаше разпечатката на резервациите за следващите шест месеца.

— Чудесен списък.

— Мммм... — не можеше да се съсредоточи и това го вбесяваше.

Бе искал само да я предупреди за склонността на дядо си да прави заговори и планове. За нейно добро, помисли той, като обикаляше от прозорец към прозорец, сякаш търсеше по-добър изглед. И нееднократно ѝ се извини. А тя не прояви дори любезността да приеме извиненията му.

Малко, много малко му оставаше да използва своята кодова карта и да заобиколи контрола на личния ѝ асансьор. Но това, напомни си Мак, би било непростимо смущаване на нейното спокойствие и нарушаване на отговорностите му в „Команч“.

Ала какво, по дяволите, правеше Дарси в този апартамент? След онази закуска нито веднъж не бе яла навън, не бе стъпила нито в казиното, нито в някой от салоните.

Мусеше се. Това бе толкова некрасиво, реши Мак и самият той малко се намуси.

— Така ми се полага, задето се опитах да се погрижа за нея.

— Какво? — вдигна поглед Серина и поклати глава. Много добре знаеше, че през последния един час синът ѝ почти не я забелязваше. — Мак, какво има?

— Нищо. Искаш ли да видиш графика на развлекателните програми?

Тя вдигна вежди и размаха разпечатката:

— Гледам го.

— А... Добре — той отново се обърна да се мръщи на прозореца. Серина с въздишка остави листите.

— Можеш да ми кажеш какво те безпокои. Все едно, няма да те оставя на мира, докато не науча.

— Кой би помислил, че може да е такъв инат? — избухна той и се извъртя към нея. — Ако е толкова опърничава, как така са я командвали?

— Хм... — Серина се облегна назад и кръстоса крака. Жените рядко изкарваха Мак от нерви, помисли тя и го прие за много добър знак. — Доколкото разбирам, говориш за Дарси.

— Разбира се, че говоря за Дарси! — в очите му се надигна безсилен гняв. — Не знам какво, по дяволите, прави, заключена ден и нощ в този апартамент.

— Пише.

— Какво пише?

— Книгата си — обясни Серина търпеливо. — Опитва се да довърши първата чернова на своята книга. Исква да го е направила, преди да започне да си търси издател.

— Откъде знаеш?

— Тя ми каза. Вчера пихме чай в нейния апартамент.

Мак трябваше да извика на помощ цялата си воля, за да не зяпне.

— И тя те пусна?

— Разбира се, пусна ме. Уговорих я малко да си почине. Дарси е много дисциплинирана млада жена и твърдо е решила да го направи. Освен това е талантлива.

— Талантлива ли?

— Убедих я да ми позволи да прочета няколко страници от книгата, която е завършила миналата година — устните ѝ се разтеглиха в доволна усмивка. — Много впечатляващо. И занимателно. Това изненадва ли те?

— Не — той осъзна, че не го изненадва, ни най-малко. — Значи работи.

— Точно така.

— Това не е извинение да бъде груба.

— Груба? Дарси?

— Омръзна ми да не ми говори.

— Тя не ти говори? Какво си направил?

Мак стисна зъби и хвърли на майка си един изпепеляващ поглед.

— Защо реши, че съм направил нещо?

— Скъпи... — тя стана и се приближи до него, за да го погали по бузата. — Колкото и да те обичам, ти си мъж. И така, какво си направил, че толкова си я разстроил?

— Просто се опитвах да ѝ обясня самия Макгрегър. Заварих ги да си шушукат и дядо започна да ми опява защо не съм заведея това прекрасно младо момиче на разходка с кола на лунна светлина. Нали го познаваш.

— Да, познавам го — Дениъл Макгрегър, „Дискретният“, помисли Серина с лека въздишка. — И как точно се опитваше да ѝ го обясниш?

— Казах ѝ, че той иска внуците му да се изпоженият, да се укротят и да започнат да произвеждат малки Макгрегъровчета. Извиних се

заради него и ѝ обясних, че аз не съм тръгнал да се женя и тя не бива да го приема много на сериозно.

Серина отстъпи крачка назад, за да погледне по-добре своя първороден син.

— А беше такова умно дете...

— Само мислех за нея — оправда се той. — Предположих, че се опитва да я улови в капана си. Откъде можех да знам, че Дарси го е помолила да се срещнат по работа? Признавам, че оплесках нещата — пхна ръце в джобовете си. — Извиних ѝ се, няколко пъти. Изпращах ѝ цветя, звънях ѝ... Обаче тя не вдига проклетия телефон. Какво, по дяволите, трябва да правя? Да пълзя в краката ѝ ли?

— Може и да ти се отрази добре — забеляза Серина и избухна в смях, като го чу как изсъска. — Мак... — нежно хвана с две ръце лицето му. — Защо толкова се тревожиш за това? Имаш ли чувства към Дарси?

— Не ми е безразлично какво ще се случи с нея. Та тя се озова тук като беглец, за бога. Има нужда от някой, който да се грижи за нея.

Серина не откъсваше поглед от очите му.

— Значи чувствата ти към нея са... братски?

Мак се поколеба само секунда по-дълго от необходимото.

— Трябва да бъдат.

— А такива ли са?

— Не знам.

Серина с любов вплете пръсти в косата му.

— Може би трябва да разбереш.

— Как? Тя не иска да говори с мен.

— Един мъж, в чиито вени тече кръвта и на Макгрегър, и на Блейд, не може да позволи нещо като заключена врата да го спре задълго — усмихна се и силно го целуна. — Аз залагам на теб.

Дарси затвори очи и се опита да си представи сцената, преди да я облече в думи. Сега, най-последно, въпреки че зад всеки ъгъл дебнеше опасност, двамата ѝ главни герои щяха да се съберат. Нямаше повече да пренебрегват жизненото и първично привличане, нямаше повече да се съпротивляват на желанията, които кипяха в кръвта им и караха сърцата им да тръпнат. Сега бе моментът. Трябваше да бъде сега.

Стаята бе студена и миришеше на влага, която прасящият огън още не бе успял да разсее. През прозореца струеше синкавото сияние на зимната луна.

Той щеше да я докосне. Как щеше да я докосне? Да я погали по бузата? Дъхът ѝ щеше да заседне в гърлото, да затрепти върху устните ѝ. Щеше ли тя да почувства топлината на тялото му, когато той я привлечеше към себе си? Щеше ли това да е последната мисъл, която щеше да мине през ума ѝ, преди устните му да се спуснат и да уловят нейните?

Безумие, помисли Дарси. И тя щеше да го приеме с радост.

Все още със затворени очи, остави думите да се изливат върху страницата. Внезапният звън на телефона бе толкова рязък и не на място в нейната студена хижа в планината, че Дарси грабна слушалката, без да се замисля.

— Да, да, ало?

— Здравей, Дарси — гласът бе строг, безспорно раздразнен и прекалено познат.

— Джералд... — страстта и обещанието на сцената изчезнаха и се смениха с нервност. — Тъъ... как си?

— Как очакваш да бъда? Ти ми причини големи неприятности.

— Извинявай... — извинението бе машинално и я накара да трепне в момента, в който се отрони от устните ѝ.

— Не мога да си представя какво си мислиш. Ще поговорим за това. Дай ми номера на стаята си.

— Номера на стаята ми ли? — нервността ѝ моментално премина в паника. — Къде си ти?

— Във фоайето на това нелепо място, в което си решила да отседнеш. Повече от неудачно... Кое би трябвало да очаквам, като се има предвид поведението ти напоследък. Но веднага ще оправим това. Номерът на стаята ти, Дарси?

Нейната стая? Нейното убежище. Не, не, нямаше да му разреши да нахлуе тук.

— Аз... Аз ще сляза — отговори тя бързо. — Долу има места за сядане. Вляво от рецепцията, в главното фоайе. Виждаш ли?

— Трудно бих могъл да не видя. Не се мотай.

— Няма, веднага слизам.

Дарси затвори телефона и се отблъсна от бюрото. В нея се надигна отчаяние, ала тя решително го потисна. Джералд не можеше да я накара да направи нищо, което Дарси не искаше да направи. Тук той нямаше власт, нямаше контрол. Не можеше да има нищо, освен ако тя не му го дадеше.

Но ръката, с която взе чантата, не бе напълно сигурна. По пътя към асансьора краката ѝ се мъчеха да затреперят. През целия път надолу внимаваше коленете ѝ да не се блъснат едно в друго.

Фоайето бе пълно с хора, семейства туристи, които се разхождаха да хвърлят монети в основата на водопада или да видят представлението в открития амфитеатър. Гости на хотела пристигаха и си заминаваха. Други, съблазнени от звъна на игралните автомати, бързаха към казиното.

Джералд седеше на един от фотьойлите близо до бълбукащото езерце. Тъмният му костюм беше безупречно изгладен, строгото му, красиво лице бе сериозно, а очите му подигравателно оглеждаха движението край него.

Изглеждаше преуспял, помисли Дарси. Отделен от хаотичния водовъртеж наоколо. Студен. Всъщност, точно студеният му характер винаги я бе плашил.

Когато се приближи към него, той обърна глава, плъзна очи по нея със смесица от изненада и неодобрение на светлозелените ѝ шорти и оранжевата блуза и се изправи.

Маниери, помисли тя. Винаги бе имал отлични маниери.

— Предполагам, че имаш обяснение за всичко това — посочи към един фотьойл.

Жестът бе просто един от начините да я държи под контрол. „Седни, Дарси.“ А тя винаги безмълвно се бе подчинявала.

Този път остана права.

— Реших да се преместя.

— Не ставай смешна — махна пренебрежително с ръка, хвана я здраво за рамото и безцеремонно я настани на фотьойла. — Имаш ли представа в какво неудобно положение ме постави? Да се измъкнеш посред нощ от града...

— Не съм се измъкнала — разбира се, че беше, помисли Дарси.

Джералд просто вдигна вежди, като възрастен към дете.

— Замина, без да се обадиш на никой. Постъпи безотговорно, което отново би трябвало да очаквам. Да тръгнеш на такова пътешествие без никакъв план. Какво смяташе, че ще постигнеш?

Бягство, помисли тя. Приключение. Живот. Сплете пръсти, отпусна ги в скута си и се опита да говори спокойно.

— Аз не тръгнах на пътешествие. Аз си заминавах. Нищо не ме свързва с Тейдърс Корнърс.

— Това е твой дом.

— Вече не.

— Не бъди по-глупава, отколкото е необходимо. Имаш ли представа в какво положение ме постави? Откривам, че годеницата ми е заминала...

— Аз не съм твоя годеница, Джералд. Преди известно време развалих годежа.

Очите му дори не трепнаха.

— Аз бях повече от търпелив, дадох ти време да се осъзнаеш и да успокоиш нервите си. А ето как се държиш ти. Лас Вегас, за бога! — прилежно облегна ръце на коленете си и се наведе напред. — Хората вече клюкарстват за теб. А това се отразява зле върху мен. Разнасят те по новините на всички национални медии, нещо като чудо за три дни.

— Аз спечелих почти два милиона долара. Това е новина.

— От хазарт — саркастично подметна той и отново се облегна назад. — Аз, разбира се, ще се справя с пресата. Интересът скоро ще отмре, и е проста работа да придадем някакъв положителен нюанс на инцидента, да прикрием мръсотията.

— Мръсотия ли? Аз пуснах пари в един игрален автомат и ударих джакпота. Какво мръсно има в това?

Джералд я удостои с един уморен поглед.

— Не бих очаквал от теб да разбираш идеята, скрита под това. Поне невинността ти прави чест. Ще уредим парите да бъдат прехвърлени...

— Не — сърцето ѝ бе започнало да се блъска в гърлото.

— Не можеш да ги оставиш в Невада. Моят брокер ще ги инвестира както трябва. Ще се погрижим да получаващ хубава ежемесечна сума от лихвите.

Ежемесечна сума, помисли Дарси през глухото бръмчене в главата си. Сякаш бе дете, на което можеше да се отпуснат джобни пари и внимателно да се следи как ги харчи.

— Те вече са инвестирани. Господин Макгрегър, Дениъл Макгрегър ги движи.

В очите му се изписа възмущение. Бързо я хвана за ръката.

— Боже мой, Дарси, да не би да искаш да ми кажеш, че си дала повече от един милион долара на един непознат?

— Той не е непознат. И всъщност засега са малко по-малко от милион. Има данъци, ежедневни разходи.

— Как можеш да бъдеш толкова глупава? — Джералд повиши глас и тя стреснато се сви. В погледа му гореше отвращение. — Помисли само. Всеки глупак може да го види. Макгрегър има финансово участие в този хотел. А сега е прибрал парите, които си получила точно от неговия хотел.

— Не съм глупава — отвърна Дарси тихо. — А Дениъл Макгрегър не е крадец.

— Моят адвокат ще оформи необходимите документи за прехвърляне на средствата... На каквото е останало от тях. Трябва да действаме бързо — той погледна часовника си. — Ще трябва да му се обадя вкъщи. Неудобно е, ала нищо не може да се направи. Иди си събери багажа, докато се оправя с последната каша, която си надробила. Колкото по-бързо се върна у дома си, толкова по-бързо могат да се възстановят пораженията.

— За парите ли дойде, Джералд, или за мен? — тя размърда ръката си в неговата, после я остави да лежи неподвижно. Никога не можеше да спечели с физическо привличане, затова съсредоточи усилията си върху думите. — Струваше ми се, че след като си разбрал къде съм, в твоя стил би било да ми се обадиш и да ме изкомандваш да се върна у дома. Не би си направил труда да разместиш натоварения си график и да пристигнеш лично. Не би изпитал потребност от това. Би бил толкова сигурен, че щом щракнеш с пръсти, аз ще подвия опашка и ще дотичам обратно.

— Сега нямам време за това, Дарси. Върви си събери багажа и се облечи с нещо подходящо за пътуване.

— Никъде няма да отида.

Той ядно заби пръсти в нейните и рязко я издърпа на крака.

— Прави, каквото ти се казва. Веднага. Няма да търпя да ми правиш сцени пред хората.

— Тогава си отивай, иначе ще получиш своята сцена.

Една ръка леко се отпусна на рамото ѝ. Още преди да чуе гласа, тя знаеше, че това бе Мак.

— Някакъв проблем ли има тук?

— Не — не го погледна. Не можеше. — Джералд, това е Мак Блейд. Той е управител на „Команч“. Мак, Джералд тъкмо си тръгваше.

— Довиждане, Джералд — произнесе Мак любезно, с едва доловими остри нотки в гласа. — Струва ми се, че дамата би желала да ѝ пуснете ръката.

— Нито Дарси, нито аз имаме нужда от вашата намеса.

Мак пристъпи напред, докато се оказаха лице в лице.

— Още не съм започнал да се намесвам, но с удоволствие бих го направил — усмивката му бе убийствена. — Всъщност, с нетърпение чаках тази възможност.

— Недей! — Дарси, по-скоро ядосана, отколкото уплашена, се вмъкна между тях. — Аз съм съвсем способна да се справя сама с проблемите си.

— Това ли си намислила, Дарси? — Джералд я погледна с отвращение. — Да се оставиш да бъдеш прелъстена от този... Господин? Да се заблуждаваш, че той би искал от теб нещо повече, освен да ти измъкне парите, които си му взела, и между това някакъв евтин секс?

Тя долови раздвижване зад себе си, усети, че Мак бе готов за атака и бързо хвана ръцете му.

— Моля те, недей. Моля те — мускулите му вибрираха под пръстите ѝ. — Няма да помогне. Моля те.

Не обръщаше внимание на любопитните погледи на околните, които се правеха, че не ги гледат. Може би помагаше, съвсем мъничко, че гърбът ѝ бе притиснат към твърдите гърди на Мак. Ала Дарси знаеше, че сега трябва да се справи сама. Иначе никога нямаше да успее да го стори.

— Джералд, какво правя, къде го правя и с кого, изобщо не те засяга. Извинявам се, че някога се съгласих да се омъжа за теб. Опитах се да поправа грешката си, но ти не искаше дори да ме чуеш. Освен за

това, нямам за какво друго да съжалявам — пое въздух да се успокои и видя как той стисна челюсти.

Разбра, че му се искаше да я удари и откри, че не бе изненадана. Ако не бе намерила смелостта да избяга, щеше да се стигне и до юмруци, не само до думи. Рано или късно сплашването нямаше да бъде достатъчно. Бе толкова сигурна в това, че то ѝ даде волята да довърши:

— Ти ме командваше и манипулираше, защото можеше. Затова и искаше да се ожениш за мен, поне отначало. След това настояваше, защото не можеше да приемеш някаква незначителна дребна женичка да ти откаже... И да трябва да обясняваш на съседите, че е развалила годежа.

Лицето му стана студено като камък.

— Нямам намерение да стоя тук, докато обсъждаш на всеослушание личните ни отношения.

— Свободен си да си отидеш, когато пожелаеш. Ти дойде тук, защото аз изведнъж станах някаква незначителна женичка с много пари. Това вдига залога. Пресата също. Сигурна съм, че някой и друг предприемчив журналист вече е стигнал до Трейдърс Корнърс и няма да му отнеме много време да разбере, че някога сме били сгодени. Ще ти бъде неприятно, ала нищо не може да се направи. Сега ти казвам, и не мога да го кажа по-ясно, че никога няма да сложиш ръка на мен или на моите пари. Че никога няма да се върна. Сега аз живея тук и това ми харесва. Ти не ми харесваш и осъзнавам, че никога не си ми харесвал.

Джералд рязко отстъпи от нея.

— Чак сега разбирам, че ти не си такава, за каквато съм те мислил.

— Не мога да ти кажа колко щастлива ме прави това. Откажи се, Джералд — посъветва го тя тихо. — И си върви.

Той наклони глава и изгледа и нея, и Мак с еднакво презрение.

— Доколкото виждам, вие двамата добре си подходите, и един на друг, и на това място. Ако споменеш името ми пред пресата, ще бъда принуден да взема мерки по съдебен път.

— Не се безпокой — промълви Дарси, докато Джералд се отдалечаваше. — Струва ми се, че вече съм забравила името ти.

— Добре свършено — Мак не се сдържа, наведе глава и я целуна по челото.

Тя само затвори очи.

— Както и да е свършено, вече мина. Благодаря, че ми предложи помощта си.

— Ти май нямаше нужда от нея — но сега започваше да трепери.
— Ела да те заведе горе.

— Знам пътя.

— Дарси... — обърна я към себе си и сложи ръце на раменете ѝ.
— Не ми достави удоволствието да му разбия физиономията. Дължиш ми поне това.

Тя изобрази нещо, което трябваше да мине за усмивка.

— Добре. Аз винаги си плащам дълговете.

Докато я водеше към асансьора, държеше ръката си на рамото ѝ. Инстинктивно плъзна длан нагоре-надолу да успокои треперенето.

— Получи ли цветята ми?

— Да, много са хубави — за негово удоволствие, гласът ѝ стана надутото официален. — Благодаря.

Той използва картата си, за да стигне до нейния етаж.

— Майка ми ми каза, че работиш.

— Така е.

— Значи... Причината да не отговаряш на обажданията ми и да не ме пускаш в стаята си е, че работиш. Не защото си ми сърдита.

Дарси се размърда притеснено.

— Аз не се сърдя. Обикновено.

— Ала за мен правиш изключение.

— Предполагам.

— Добре. Имаме две възможности. Можеш да ми простиш, задето бях... Мисля, че го каза „нагъл“ и „оскърбителен“, или ще съм принуден да настигна Джералд и да си го изкарам на него.

— Не би го направил.

Мак се усмихна мрачно.

— Бих.

Тя се обърна към него и продължи да го гледа, дори след като се отвориха вратите на асансьора.

— Би го направил — реши Дарси с нещо средно между потрес и ужасено удоволствие. — Това не би разрешило нищо.

— Но би ми било толкова приятно. Е, ще ме поканиш ли да вляза, или да ходя да го намеря?

Тя вдигна рамене и се опита да не се радва.

— Влез. И без това сигурно съм прекалено разстроена, за да работя.

— Благодаря — той погледна към бюрото. — Как върви?

— Много добре.

— Майка ми казва, че си й разрешила да прочете две страници.

— Майка ти така ме помоли, че ми беше трудно да й откажа. Искаш ли нещо за пиене? Кафе?

— В момента нищо. Ще ми позволиш ли и на мен да прочета нещо?

— Когато книгата излезе, ще можеш да я прочетеш цялата.

Мак премести поглед от бюрото към лицето ѝ и с облекчение забеляза, че цветът ѝ се бе върнал. Там, долу, му се бе сторила прекалено бледа и прекалено крехка.

— Мога и аз да те помоля така, че да ти е трудно да ми откажеш. Това се предава по наследство. Ала в момента си малко разстроена, така че ще изчакам.

— Това е просто реакция — Дарси обви ръце около себе си. — Когато Джералд позвъни, аз се уплаших.

— Но слезе долу и се срещна с него.

— Това трябваше да бъде направено.

— Можеше да ми се обадиш. Нямаше нужда да го правиш сама.

— Трябваше. Трябваше да знам, че мога. Сега ми изглежда глупаво, че изобщо съм се страхувала от него. Всъщност е толкова жалък — досега не го бе разбирала, помисли тя. Не бе виждала жалкия човек под външността на грубияна. — Но пък ако не се бях страхувала, сега нямаше да съм тук. Можеше да не те срещна. Трябва да съм му благодарна за това — склучи ръце. — Благодаря ти, че не го удари, след като те обиди.

Очите му оставаха приковани към лицето ѝ.

— Нямаше да го ударя заради мен.

Чувствата преливаха в очите ѝ.

— Когато дойде, разбрах, че всичко ще бъде наред. Че аз ще бъда наред. И вече не се страхувах. Той си помисли, че ние сме... Радвам се, че така си помисли, защото никога не съм му позволявала да ме докосне. А Джералд реши, че ти си го правил.

Мак знаеше, че ще е грешка да се приближи до нея. Шансовете бяха неблагоприятни и за двамата.

— Още дълго ще беснее заради това. Почти толкова хубаво е, колкото ако го бях ударил.

Топлината, която се разливаше в гърдите ѝ, бе почти болезнена.

— Доволна съм, че беше там.

— Аз също. Нали пак сме приятели?

Върховете на пръстите му докоснаха бузата ѝ. Дъхът ѝ заседна в гърлото и затрептя върху устните ѝ.

— Това ли искаш да бъдем?

Очите ѝ бяха големи и тъмни. Устните ѝ се разтвориха в очакване, в покана. Неустойими.

— Не съвсем — прошепна той и се наведе към нея.

Сега Дарси знаеше какви мисли се блъскат в главата в последните мигове преди срещата на устните. Диви и отчаяни образи, толкова смели и преплетени, че нямаша име. Повдигна се на пръсти и тялото ѝ се притисна към неговото, ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите му да обхванат раменете. Хвърли се през глава в изумително ярките цветове и форми.

Устните ѝ бяха толкова нетърпеливи, толкова меки, топли и всеотдайни. Мак искаше още от тях. Тялото ѝ бе толкова тъничко, толкова податливо, толкова готово. Искаше го цялото. Желанието бе огромно, неподправено като стон и той с мъка се овладя.

— Дарси... — опита се да я пусне, закле се, че ще го стори, ала ръцете ѝ се обвиха около врата му.

— Моля те — гласът ѝ бе дрезгав и пресекващ от нетърпение. — О, моля те. Докосни ме.

Прошепнатата молба бе прелъстителна като прошумоляване на черна коприна. Страстта нахлу в тялото му, забуча в главата му, запулсира в слабините.

— Докосването няма да е достатъчно.

— Можеш да имаш достатъчно — би могла да се удави в това желание, помисли трескаво тя. Вече бе потънала в него. — Прави любов с мен — гласът ѝ звучеше отчаяно и много отдалеч. Устните ѝ обходиха лицето му и се разтопиха върху неговите. — Отнеси ме в леглото.

Това бе и молба, и предложение. Всичко в него откликна и на двете.

— Искам те — отскубна устни от нейните и ги притисна към шията ѝ. — Ненормално е да те искам толкова.

— Не искам да бъде нормално. Не искам ти да си нормален. Само веднъж... Бъди с мен.

Мак се пусна по нанадолнището. Грабна я на ръце и видя как очите ѝ станаха златисти от предчувствието. Това, че Дарси тежеше малко по-малко от едно пиле, го ужаси.

— Няма да ти причиня болка.

— Не ме интересува.

Но него го интересуваше. Понесе я нагоре по стълбите.

— Първия път, когато те донесох тук, се чудех за теб — коя си, откъде си — положи я на леглото и прокара пръсти по шията ѝ. — Какво да правя с теб... Все още не съм решил.

— Когато се свестих и те видях, помислих, че сънувам — вдигна ръка към бузата му. — Част от мен все още мисли така.

Той притисна устни към дланта ѝ.

— Ако поискаш, ще спра — отново улови устните ѝ и потъна в тях. — За бога, не го искай.

Как би могла? Защо би го направила, когато под кожата ѝ танцуваха нерви, удоволствие и желание? Ръцете му вече разбуждаха малки пламъчета в тялото ѝ. Устните му поглъщаха нейните, сякаш в тях имаше някаква жизнена сила, за която Мак копнееше.

Копнееше.

Никой никога не я бе карал да се чувства така желана.

Пръстите му се плъзгаха по нея, сякаш я намираще нежна, неповторима. И когато ръката му се затвори над гърдта ѝ, в съзнанието ѝ не остана нищо.

Тя бе непоносимо отзивчива, тялото ѝ се извиваше, даваше, подканяше го да направи всичко, което иска. Внимателно, заповяда си той, тук върви внимателно.

Докато отваряше блузата ѝ и търсеше топлата гладка кожа, замая съзнанието ѝ — и своето — с целувки.

Треперенето ѝ го възбуждаше, почти животински. Всяко потрепване на мускулите ѝ бе едно чудо, което трябваше да бъде уловено и после вкусено. Защото Мак откри, че можеше да вкуси тази

кожа, извиваща се неуловимо над сутиена, аромата на шията ѝ, където пулсът биеше толкова силно и бързо.

Повдигна я към себе си, без да престава да целува устните ѝ, и смъкна блузата от раменете ѝ.

Дарси колебливо посегна към копчетата на ризата му. Искаше да го докосне, да го види. Да го познае. Когато белите ѝ ръце се допряха до тъмnozлатистите му гърди, от нея се изтръгна стон на замаяно удоволствие.

Толкова е силен, помисли тя, очарована от играта на мускулите под върховете на пръстите ѝ. Толкова твърд и силен. И мъжествен. Наелектризирана, Дарси се наведе напред да притисне устни към рамото му, да поеме вкуса му.

Мак почувства как в него се надига нещо като ръмжене и едва подтисна внезапното яростно желание да я погълне. Вместо това хвана с две ръце лицето ѝ, като я наблюдаваше и я изпиваше с поглед, докато устните му отново уловиха нейните. Не престана да наблюдава, за да види пламъчетата на изненада и удоволствие, когато свали сутиена ѝ, когато обхвана с длани гърдите ѝ, когато прокара палци по горещите твърди зърна.

После я положи по гръб, за да улови с устни една чувствителна точка.

Ръката ѝ се сви в юмрук и се впи в чаршафа. По тялото ѝ се разля горещо удоволствие. Чу собствения си стон — необуздан, гърлен звук, и се обви около Мак, разкъсвана от мъчителна, жадна страст.

— Спокойно — не бе сигурен нея ли успокояваше, или себе си. Ала неволните ѝ движения под него го караха почти да загуби контрол.

Претърколи се заедно с нея, изрита чаршафа, който се бе заплел около тях и двамата потънаха в морето от възглавници. Смъкна шортите ѝ, хвърли ги настрани и се зае с последната бариера, малкото парченце яркочервена дантела.

— О, боже! — бедрата ѝ конвулсивно подскачаха, зрението ѝ се замъгли. — Не мога...

— Би трябвало да танцуваш в гората по пълнолуние — прошепна Мак, възхитен от нейното тяло, от формата му, от прекрасния начин, по който реагираше на всяко негово докосване. Проследи с пръст разпръснатите по корема ѝ лунички и се оказа, че бе изрисувал звезда. — Нямаше да се сетя — засмя се той.

После плъзна ръка под дантелата.

Върху нея се стовари удоволствие, тежко, задушавашо като кадифе и тя с мъка си пое дъх. Горещината проблесна като метеор. Ослепя, от гърлото ѝ се изтръгна потресен вик и напрежението избухна в пламъка на удоволствието, тъмно като безлунна нощ.

Ръката ѝ, като стискаше рамото му, падна безсилно в изпомачканите чаршафи.

Натежалите ѝ потъмнели златисти очи се отвориха и се спряха върху неговите.

— Аз никога...

— Знам — бе първият и това го караше бясно да я желае. — Отново — прошепна Мак и я докара близо, толкова близо, че бедрата ѝ се надигнаха да го посрещнат.

Срещна и топлина, и съпротивление и мускулите му изкрещяха.

— Чакай още малко... — задъха се и сплете ръцете си в нейните.

Дарси чувстваше как отново се извисява, отново полита към този удивителен връх. Болката я шокира, но бе толкова примесена с удоволствие, че тя не можеше да ги раздели. След това се разтвори за него, прие го и остана само удоволствието.

Движението и магията се съединиха, за да я издигнат на гребена на една висока, разпенена вълна и Дарси сякаш безкрайно трептя на върха ѝ, преди бавно да се спусне надолу, все по-надолу в спокойната блестяща вода.

Отпусна се там, с Мак върху нея, в нея, обви се около него и въздъхна името му.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Дарси усещаше опияняващия екзотичен аромат на тропическите цветя върху шкафчето. Слънцето струеше през прозореца и топло падаше върху лицето ѝ.

Ако лежеше със затворени очи, можеше да си се представи в някаква буйна дива джунгла, сияйно гола и преплела тяло със своя любим.

Своят любим. Каква прекрасна фраза.

Повтори я наум, отново и отново, и се обърна да притисне устни към врата му. Ала когато понечи да се раздвижи, той я прегърна поздраво.

— Трябва ли да мърдаш?

Съзнанието ѝ сякаш не искаше да се проясни. Все още бе във въображението си, както Мак все още бе в нея.

— Толкова си малка.

— Работя по въпроса — искаше ѝ се да продължи да го вкусва, този тъмен аромат на врата му. — Започвам да правя мускули.

Той се усмихна, отдръпна се леко и оципа ръката ѝ. Мъничкият мускул се стопи като восък под пръстите му.

— Уха!

Дарси се засмя:

— Добре де, почти започвам да правя мускули. След месец-два вече никой няма да ми казва, че ръцете ми са като клечки.

— Ръцете ти не са като клечки — измърмори Мак, очарован от гладката кожа край лакътя ѝ. — Те са стройни. Нежни.

Тя се вгледа в лицето му, смаяна от съсредоточеността, с която очите му проследяваха движението на пръста от рамото към китката ѝ. Имаше ли той някаква представа какво прави тази разсеяна ласка с нейното тяло? Не виждаше как би могъл да има представа, нито как би могъл да разбере какво означаваше за нея да гледа великолепно изваяния му профил и да знае, че за малко ѝ принадлежи.

Дали защото го обичаше сексът с него бе толкова бляскав? Дали защото ѝ бе първият, единственият, не можеше да си представи да бъде толкова близка, толкова интимна с който и да е друг?

Каквато и да бе причината, щеше да лелее това, което ѝ бе дал. И щеше да се надява, че и тя му бе дала в замяна нещо, което той да запомни.

— Трябва да те попитам — усмихна се някак извинително. — Знам, че сигурно е ужасно банално, обаче... Е, трябва да знам.

Погледът му се върна към лицето ѝ и в него се четеше подозрение. Страхуваше се, че сега ще го попита какво чувства към нея, какво иска, накъде води всичко това. Докато се бореше с първата част на въпроса, се оказа напълно неподготвен за това, което последва:

— Бях ли аз... Беше ли... — как можеше да го изрази? — Беше ли както трябва?

Напрежението в стомаха му се разсея.

— Дарси! — заля го вълна от нежност и се наведе да я целуне, дълго и дълбоко. — Ти как мислиш?

— По едно време вече не можех да мисля — очите ѝ бавно се отвориха и засияха в неговите. — Всичко ми се обърка. Винаги съм си представяла, че ще запомня всяка подробност, един вид стъпка по стъпка. Обаче не можех да внимавам. Толкова много имаше за чувстване.

— Понякога... — Мак отново искаше устните ѝ и си ги взе. — Понякога мисленето се надценява.

— Като правиш така, мислите просто се изплъзват от главата ми — ръцете ѝ се спуснаха по гърба му, докато тя се понесе по вълните на целувката. — А щом започна да ме докосваш, всичко стана толкова... Горещо.

Той изръмжа в устните ѝ и погълна ахването ѝ, когато започна отново.

— Няма нужда да внимаваш. Просто ми позволи да те имам.

Дъхът ѝ излизаше бързо и тежко, накъсан от всяко бавно докосване, после премина в стонове, които се впираха в него като нокти. Мак хвана бедрата ѝ и ги повдигна към себе си.

— Повече. Дай ми този път повече — и я понесе заедно със себе си към върха.

По-късно, вече сама, Дарси мярна отражението си в огледалото над леглото. Очите ѝ се разшириха, като се видя — с разрошена коса, сияещо лице и голо тяло, проснато върху изпомачканите чаршафи.

Нима това бе Дарси Уолис? Послушната дъщеря, изпълнителната библиотекарка, жалката отрепка от Канзас?

Изглеждаше... Зряла, реши тя. Чувствена. И, о, толкова задоволена. После прехапа устни и се зачуди дали ще има куража да погледне в огледалото следващия път, когато Мак прави любов с нея.

Следващия път.

Обхваната от радост, прегърна една възглавница и се претърколи. Той я желаше. Не я интересуваше какви бяха причините, достатъчно ѝ бе, че я желаше. В целувката, която си размениха, преди Мак да си тръгне, имаше тлеещо обещание. И я покани на късна вечеря в кабинета си.

Той я желаше.

Толкова ли бе невъзможно да вярва, че можеше да намери начин да го накара да продължава да я желае? И да превърне това желание в любов?

Сви се във възглавницата и отпусна глава. Това би било хазарт. Щеше да рискува всичко, което имаше сега, с надеждата за повече. Защото Мак бе прав, призна си Дарси. Онова, което ѝ каза на терасата върху покрива, бе удар право в целта. Тя наистина искаше брак, семейство и сигурност. Искаше деца. Искаше, отчаяно искаше да вземе тази любов, която заплашваше да прелее от сърцето ѝ, и да я даде.

За пръв път през живота си искаше и тя да бъде обичана. Не апатичната симпатия по задължение, не снисходителната любезност на привързаността, а горещата, опасна любов, която разцъфва от страст и сяло желание.

Такава любов, от която може да те заболи, помисли Дарси и стисна очи. Такава, която продължава да расте, издига се и се спуска като увеселително влакче и изтръгва от возещите се писъци от удоволствие и ужас.

Искаше я цялата. И я искаше с Мак Блейд.

Как можеше да спечели, сърцето му? Тя въздъхна и се зарови във възглавницата. Клепачите ѝ започваха да натежават. Щеше да измисли, обеща си, преди да потъне в сън.

В края на краищата, единственият начин да спечелиш, е да играеш. А Дарси имаше късмет.

Облече самото с мъниста, в което се бе влюбила още първия ден в хотела. Под него носеше дръзка яркочервена къса рокля. Самото ѝ придаваше увереност, караше я да се чувства ефектна.

Роклята я караше да се чувства мъничко греховна.

Искаше отново да опита късмета си на блекджек. Реши, че това може да бъде нейната игра. Ако щеше да живее във Вегас — а тя щеше — и имаше връзка с мъж, който управлява казино — а Дарси се надяваше да има — трябваше да научи поне една форма на хазарт.

Игралните автомати не изискваха никакви умения. Тя сама го бе доказала. Рулетката ѝ се струваше малко еднообразна, а заровете... Е, играта изглеждаше вълнуваща и въодушевяваща, но Дарси все не успяваше да я следи.

Картите обаче нямаха нужда от обяснения и винаги идваха в различен и интересен ред.

Повъртя се малко, просто за да се наслади на тълпите от хора, на хрипливите звуци, на пулса на възбудата. Тази вечер масите бяха пълни и картите се движеха бързо. Докато се чудеше дали да не се включи и да рискува този път сто долара, до нея застана Серина.

— Радвам се, че си решила да излезеш за малко — тя наклони глава и огледа блестящото сако. — Празнуваш ли?

— Тъж... — Дарси почувства, че страните ѝ пламват. Не можеше да каже на майката на Мак, че по свой начин празнуваше, че бе правила любов с него. — Просто исках да се облека по-хубаво. Толкова дрехи накупих, а ходя само с шорти и панталони.

— Разбирам те. Нищо не ободрява както една хубава дреха. А тази е страхотна.

— Благодаря. Не мислиш ли, че е прекалено... Червена?

— В никакъв случай. Е, ще си опиташ ли късмета тук?

— Така мисля — прехапа устни. — Не искам да седна на маса, където всички знаят какво правят. Сигурно е много неприятно да имаш някой новак, който те бави.

— Това е част от играта и обикновено новаците носят късмет. Ако седнеш на петдоларова или десетдоларова маса, повечето хора с удоволствие ще ти помагат.

— Ти си била дилър.

— Да, бях. При това добра.
— Ще ме научиш ли?
— Да раздаваш картите ли?
— Да играя. И да печеля.
— Ами... — Серина бавно се усмихна. — Иди запази една маса в бара. Аз ей сега идвам.

— Раздели седмиците.

Дарси със сериозен поглед изпълни съвета и остави една до друга на сребърната масичка в бара двете седмици, които бе получила.

— И това се предполага да е добро, така ли? Няма ли да е притеснително, като сега имам да се тревожа за две ръце?

Серина само се усмихна:

— Покрий залога на втората си ръка — даде ѝ следващите карти.
— Три на десет за първата ти ръка, шест на тринайсет за втората. Дилърът показва осем. Какво ще направиш?

— Добре — Дарси изтри влажните си длани в коленете. — Удвоявам на първата ръка, после тегля карта — спомнила си ритуала, на който я бяха учили, тя отброи лешниците, които използваха вместо чипове и потупа с пръст по картите си. — Три... Тринайсет. Трябва да взема още една.

— Изтегли шест за шестнайсет. Оставаш ли на шестнайсет?

— Да. Сега ще се заемем с това — посочи втората ръка и трепна, като видя стоманените очи на дамата, която изтегли. — Е, поне беше бързо.

— Губиш на двайсет и три — Серина прибра лешниците и картите и обърна своята карта. — Дилърът има единайсет, четиринайсет, и губи на двайсет и четири.

— Значи печеля от първата ръка, обаче удвоих залога, така че все едно съм спечелила два пъти. Това е добре.

— Започваш да схващаш. Сега, ако искаш да разориш банката, оставяш този залог за следващото раздаване.

Дарси погледна своята купчинка от лешници.

— Доста е. Двайсет лешника за едно раздаване.

— Две хиляди — намигна ѝ Серина. — Не ти ли споменах, че лешниците са по сто долара?

— Боже мили, аз изядох поне десетина. Така да е.

— Може ли да се включа, дами?

Серина вдигна лице да приеме целувката на мъжа си.

— Ако ще залагаш, приятел, сядай.

Той отмъкна от една съседна маса купичка със солети.

— Мисля, че мога да си позволя няколко игри.

— Чипът е хиляда долара. Имаме играч от висока класа — Серина потри ръце от удоволствие. — Залагай.

Когато Мак ги намери половин час по-късно, Дарси седеше рамо до рамо с баща му и със смях подреждаше пред себе си купчината от лешници и солети.

— Не се предполага да теглиш на седемнайсет, когато дилърът показва двойка — каза тя и за опит помириша дима от тънката пура на Джъстин. — Защо го направи?

— Той брои картите — обади се Мак, издърпа един стол и седна между родителите си. — Тук не обичаме хора, които броят картите. Любезно ги молим да отидат да играят някъде другаде.

— Научих те да броиш картите, когато още не можеше да се крепиш на велосипед с две колелета.

— Да — усмихна се широко Мак. — Затова усещам такива хора.

— Баща ти още е толкова ловък, колкото беше, когато поиска да заложи една разходка по палубата на кораба на една игра на двайсет и едно. Тогава също изтегли на седемнайсет.

— О! — сърцето на Дарси въздъхна. — Това е толкова романтично.

— Тогава Серина не мислеше така — Джъстин възнагради жена си с една дълга усмивка. — Ала аз я накарах да промени мнението си.

— Тогава мислех, че си нахален, опасен и самонадеян. Още го мисля.

— Вие двамата ще флиртувате ли, или ще играете карти? — поинтересува се Мак.

— Те могат да правят и двете едновременно — успокои го Дарси. — Аз ги наблюдавах.

— Научи ли нещо?

Тя се смути — колкото от думите, толкова и от тона, мек като кадифе. Погледна го с големите си очи, засенчени от тъмни ресници.

— Ако не залагаш, не печелиш.

— Имам два часа свободни — съобщи Мак на масата като цяло, но очите му бяха приковани към Дарси. Изправи се и ѝ протегна ръка. — Ще се видим утре — каза на родителите си и я издърпа да стане. — Ела да излезем.

— Навън ли?

— Вегас не е само „Команч“.

— Лека нощ — извика Дарси през рамо, докато той я теглеше.

Джъстин дръпна от пурата си и лениво изтръска пепелта.

— Момчето е пропаднало — реши той.

В момента, в който излезе навън, Дарси осъзна, че откак бе пристигнала, не бе излизала извън хотела след залез слънце. За миг се спря между подскачащата сапфиреносиня вода на фонтана и огромната позлатена статуя на бойния вожд.

Светлините бяха заслепяващи, движението натоварено. Вегас е жена, помисли тя, донякъде лекомислена, донякъде измамна, дръзка, безсрамна, прелъстителна.

— Толкова е... Много — промълви Дарси.

— И винаги има още. „Стрип“ е през няколко преки, широк е няколко преки, ала всеки сантиметър мирише на пари. Хазартът е сърцевината на всичко, но не е единственото в този град. Филмови звезди, циркови представления, сватбени камбани, детски площадки — Мак обърна поглед назад, към широкия издигащ се двоен свод на „Команч“. — Преди пет години достроихме хиляда стаи. Можем да добавим още хиляда, и пак ще ги напълним.

— Това е огромна отговорност — да ръководиш предприятие от такъв мащаб.

— На мен ми харесва.

— Предизвикателството ли? Или властта? Или вълненията?

— Всичко — обърна се и я хвана за ръка.

В бара не бе стигнал по-далеч от лицето ѝ. Тези нейни очи сякаш винаги първи приковаваха съзнанието му. Сега забеляза блестящото великолепие на сакото и и подканящата червенина на роклята.

— Трябваше да си открадна повече от два часа. Някой трябва да те разведе из града.

— Ще се радвам и на два часа. Къде ще отидем?

— Няма да успея да те разходя с кола в планината под лунна светлина, ала мога да те заведа на разходка в тунел, пълен с фантазии.

Поведе я по „Фримънт“, където улицата бе покрита и пълна със светлини. Над главите им се въртяха и пулсираха цветовете, а неизменно присъстващият звън на игралните автомати създаваше чувство за музика, за карнавал. Дарси се удивляваше на спектакъла на багрите, наслаждаваше се на музиката и вървеше ръка за ръка с него в тази внезапна и неочаквана среща.

Той ѝ купи сладолед и я накара да се засмее.

Тя се качи с него с асансьора до върха на „Стратосфера“, разтреперана от мисълта, че се издига в тази извисяваща се игла на края на „Стрип“. И въпреки че ахна, като видя ролерите на покрива, безмълвното предизвикателство в очите му я накара да влезе с него в една количка.

— Никога през живота си не съм карала ролер.

— Може за начало да се повозиш с шампион.

— Веднъж на един карнавал опитах увеселително влакче, но... — гласът ѝ угасна. — Сигурен ли си, че това е безопасно?

— Почти всички, които се качват, слизат живи. Шансовете са добри — засмя се на ужасеното ѝ изражение и се възползва — както бе възнамерявал — когато количката потегли рязко нагоре и Дарси се вкопчи в него. — Искам да те целуна.

— Добре, обаче можеше да го направиш и на земята — тя вдигна лицето си, което бе заровила във врата му.

— Не още — промълви Мак, ала хвана лицето ѝ в длани. — Не още.

Дарси се усмихна успокоена и сърцето ѝ отново започна да бие нормално.

— Не е толкова страшно. Не си представях, че може да е толкова хубаво и бавно.

После се спуснаха в свободно падане, от което стомахът ѝ се залепи за ребрата, а в гърлото ѝ запари нагорещен до бяло страх.

— Сега — и докато се носеха над края на света, Мак жадно улови устните ѝ.

Тя не можеше да диша. Нямаше дъх дори колкото да изпищи. Те летяха, изстрелваха се нагоре, гмуркаха се надолу, пропадаха в празното пространство и отново изскачаха, а през всичкото това време устните му покоряваха нейните с целенасоченост, от която ѝ се завиваше свят.

Скорост, светлини, писъци. И тази огнена буря, която не можеше да бъде угасена. Дарси се вкопчи в него, замаяна и безпомощна от възбуда и страх.

И му даде това, което той искаше — луда, полуужасена капитулация.

Когато количката рязко спря, главата ѝ все още се въртеше. Пръстите ѝ продължаваха да стискат сакото му, сякаш се бяха сраснали с него.

— Господи! — изтръгна се от устните ѝ. — Никога не съм преживявала нищо такова — потрепери. — Може ли пак?

Мак се усмихна широко:

— Разбира се.

Когато отново излязоха на улицата, тя се чувстваше като пияна.

— О, това беше прекрасно. Свят ми се зави... — той обви ръка около кръста ѝ и Дарси се засмя. — Часове наред няма да мога да вървя по права линия.

— Значи ще трябва да се облягаш на мен... Кое то беше част от моя план.

Тя отново се засмя и отметна глава да види блестящите цветове на фейерверките, които се разсипаха по черното небе.

— Всичко тук е толкова ярко, толкова дръзко. Нищо не е нито прекалено високо, нито прекалено голямо, нито прекалено бързо — обърна се към него. — Тук няма нищо невъзможно — обви ръце около врата му и го целуна със страст, която дълго бе чакала да бъде разбудена. — Искам всичко да направя. Искам да го направя по два пъти, после да избира най-хубавото и да го направя отново.

Мак плъзна ръце под сакото ѝ и за свое удоволствие откри, че гърбът ѝ бе гол.

— Имаме още малко време, преди да трябва да се връщам. Къде искаш да отидем?

— Ами... — очите ѝ светеха с отражението на неона. — Никога не съм виждала екзотична танцорка.

— А какво е второто ти желание?

— Просто се чудех как се чувства човек на някое от онези места, където жените танцуват полуголи и се извиват около пилони.

— Не, определено няма да те заведе на стриптийз.

— Виждала съм голи жени.

— Не.

— Добре — Дарси сви рамене и тръгна до него. — Просто някой друг път ще отида сама.

Той ѝ хвърли един поглед и присви очи, но тя само му се усмихна лъчезарно. Винаги се бе гордял със способността си да разбира кога го блъфират. И кога срещу него има по-силни карти.

— Десет минути — процеди през зъби. — И докато сме вътре, няма да се обаждаш.

— Десет минути стигат — доволна от победата си, Дарси го хвана под ръка.

— Онази патриотична танцьорка беше много гъвкава — очарована от поредното си преживяване, Дарси влетя в кабинета на Мак. — Онази, с малкото знаме, увито около нея...

— Знам за коя говориш — всеки път, когато решише, че я бе хванал натясно, помисли той, тя го объркваше. Ни най-малко не бе смутена или шокирана, по-скоро бе възхитена.

— Как се извиват около онзи пилон, сигурно трябва часове наред да са тренирали. А как владеят мускулите си, направо феноменално.

— Не мога да повярвам, че те оставих да ме убедиш да те заведа на такова място.

— Нямах представа.

— Очевидно.

— Имах предвид за теб — Дарси приседна на облегалката на един стол. Мак вече бе зад бюрото си, вгледан в екраните.

— Какво за мен?

— Че под тази изискана, любезна фасада всъщност в душата си ти си един задръстеняк.

Той я погледна. Не бе сигурен дали да се засмее, или да се обиди.

— Всеки, който използва думата „задръстеняк“, сам е задръстеняк.

— Никога не съм чувала такова нещо.

— Пише го някъде. Гладна ли си?

— Не особено — тя не можеше да седи на едно място и скочи да обиколи стаята. — Толкова хубаво си прекарах. Това е най-невероятният ден в живота ми, а напоследък имах доста невероятни

дни. Всичко в мен кипи — Дарси обвини ръце около себе си, сякаш да го задържи. — Мисля, че няма място за храна.

Докато се движеше, сакото ѝ улавяше светлините; като милиони звезди и му напомняше за фойерверките. Ала лицето ѝ — винаги лицето ѝ — приковаваше вниманието му.

— Шампанско?

Тя се засмя — топъл, приятен звук.

— Винаги има място за шампанско. Представи си, аз да мога да кажа това! Сякаш всяка минута, когато съм тук, е поредното малко чудо.

Мак извади една бутилка от малкия хладилник зад мокрия бар и я отвори, без да сваля очи от нея. Дарси сияеше, помисли той — очите ѝ, страните, устните. Всичко в нея сякаш пулсираше от енергия и свежа, безоблачна радост.

Да я вижда, да я усеща го възбуждаше, объркваше и обезкуражаваше. Бъди с мен, бе го помолила тя. А да бъде с нея, на разходка по пълната с хора улица, насаме в леглото, край осветената от свеци маса започваше да става плашещо жизненоважно.

Но Дарси сияеше. Как можеше да откъсне очи?

— Обичам да те виждам щастлива.

— Значи можеш да прекараш и една приятна нощ. Никога не съм била толкова щастлива — тя пое от него чашата, завъртя я между пръстите си и отпи. — Може ли да поседя с теб за малко тук, да погледам хората?

Наистина ли нямаше представа как му въздействаше?

— Стой колкото искаш.

— Ще ми кажеш ли какво виждаш, когато гледаш екраните? Аз не виждам нищо, освен хора.

— Проблеми, замисли, издайнически признаци.

— Какви са тези издайнически признаци?

— Всеки ги има. Жестове, повтарящи се навици, които показват какво става в главата ти — усмихна ѝ се. — Когато си нервна, ти сплиташ пръсти. Това ти помага да не започнеш да си гризеш ноктите. Когато се съсредоточаваш, накланяш глава надясно.

— Аха. Както ти пъхаш ръце в джобовете си, когато си ядосан, за да не удариш някого.

Мак вдигна вежди:

— Добре.

— Лесно е, когато наблюдаваш шепа хора, обаче ако са толкова много... — посочи към екраните. — Как ги следиш всичките?

— Човек се научава какво да гледа. Това е само за осигуровка. Първата защита срещу майсторите на измамата е дилърът — той застава зад нея и сложи ръка на рамото ѝ, така че и двамата да могат да гледат. — После идват салонният управител, управителят на казиното, отговорникът на смяната. И над всичко е погледът отгоре.

— Това ли?

— Не, това е нещо съвсем дребно. Имаме контролна зала със стотици екрани като тези. Персоналът там наблюдава казиното от всички ъгли и има връзка по радиото със салонните управители, с управителя на казиното и отговорниците на смените. Ако забележат някой фокусник...

— Някой какъв?

— Някой с бързи и ловки пръсти. Получава например шестица и осмица, скрива ги в ръкава си и ги сменя с дама и асо за блекджек. Измамничеството е голям проблем, напоследък повече, отколкото когато се е играело с фалшиви зарове и карти. Вече мислим да включим персонални компютри.

Персонални компютри, помисли Дарси, ловки фокусници. Нямаше ли това да е един прекрасен фон за роман?

— Какво правите, когато хванете някой измамник?

— Показваме му вратата.

— И това е всичко?

— Нали не си отива с нашите пари.

Студенината в гласа му я накара да погледне към лицето му.

— Сигурна съм — промълви тя.

— Ние играем чисто, камерите в казиното и на касите помагат всичко да е честно. Ала банката винаги има предимство. Не е трудно да спечелиш пари в „Команч“, но имаш малък шанс да ги задържиш.

— Защото искаш да продължаваш да играеш — това Дарси го разбираше. Бе толкова трудно да спреш, когато имаш шанс за още.

— И колкото повече играеш, толкова повече връщаш.

— Обаче си струва, нали? Ако ти е приятно. Ако това те прави щастлив.

— Стига да знаеш какво рискуваш — Мак я издърпа да стане и видя, че тя разбираше, че вече не говорят за рулетки и игрални автомати.

— Опасността е част от удоволствието — той взе чашата от ръцете ѝ, остави я настрани и сърцето ѝ започна да се блъска в гърдите. — Както и чувството за грях. Започва да ти се услажда.

— И защо да спреш след първата или втората хапка, когато можеш да имаш всичко, което искаш? — погледът му обходи лицето ѝ, задържа се върху устните, после се спусна по-надолу. — Свали си сакото.

— Ние сме в твоя кабинет.

Очите му отново се върнаха към нейните. Усмивката му беше бавна и опасна.

— Пожелах те тук още първия ден, когато дойде. Сега ще те имам тук. Свали си сакото.

Дарси като хипнотизирана съблече сакото и го пусна да падне като цветно езеро на облегалката на стола. Усети се, че бе сплела пръсти, откъсна ги и се усмихна.

— Нямам нищо против да си нервна. Това ми харесва. Възбуждащо е да знам, че малко се страхуваш, ала когато те докосна, ще дадеш — протегна ръка да си поиграе с яркочервената презрамка на рамото ѝ. Роклята прилепваше към всяка крива на тялото. — Какво имаш отдолу, Дарси?

Дъхът ѝ бе накъсан.

— Почти нищо.

Очите му светнаха като удар на мечове под слънцето.

— Този път не искам да бъда нежен. Ще рискуваш ли?

Тя кимна. Би му отговорила, но Мак вече я привличаше към себе си. Устните му бяха гладни и с вкус на такава неподправена страст, че Дарси можеше само да ѝ се удивлява.

След това той я смъкна на пода и това само по себе си я накара да ахне. Ръцете му я завладяха, и тялото, и съзнанието — спуснаха се върху нея, взеха я, притежаваха я, разпалиха буря от усещания.

Всичко, което тя можа да помисли, бе, че това приличаше на онази количка, на онова бързо и безразсъдно спускане. Отдаде се на ликуването, свали нетърпеливо сакото му, издърпа ризата, а блъскащият се в нея пулс сякаш крещеше: „Бързай, бързай, бързай...“

Мак смъкна надолу роклята ѝ, Дарси простена и звукът се разля в кръвта му. Гърдите ѝ бяха малки и твърди и когато устата му се изпълни с техния вкус, тя впи юмруци в косата му, подканяйки го да вземе още. Отчаяно копнееше за плът, нейната плът и впи зъби докато Дарси се заизвива под него. Накъсаното ѝ дишане отекваше като барабанни удари в ненаситното му желание.

Ала и това не бе достатъчно. Устните му се спуснаха надолу и мускулите ѝ завибрираха под езика му, тялото ѝ трептеше под безмилостните му длани. Той задъхано повдигна бедрата ѝ.

От гърлото ѝ се изтръгна вик. Всичко в нея пламна и я разтърсиха толкова силни усещания, та за момент ѝ се стори, че направо ще я разкъсат на парчета. Надигна се гореща вълна на удоволствие, която я подхвърли нагоре, после я запокити в бездната. Дарси безпомощно закри очите си с ръце и се остави на водовъртежа.

Когато ѝ се струваше, че не може да има повече, Мак безмилостно я понесе към следващия връх.

Тя лежеше безсилно, докато той смъкна останалите ѝ дрехи. Кожата ѝ блестеше под светлините, зачервена и влажна. Устните ѝ бяха подпухнали от целувки. Когато я повдигна, главата ѝ падна назад и не му остави друг избор, освен да се нахвърли върху меките ѝ устни.

— Остани с мен — отрони Мак и се нахвърли върху шията ѝ, върху раменете.

Размърда се, намести я върху себе си и я привлече, докато тази великолепна топлина го обгърна. Дарси простена — дълго, дълбоко и накъсано. Той видя как отблясъците на удоволствието пробягаха по лицето ѝ и осветиха замъглените ѝ очи, които се отвориха и се спряха върху неговите.

— Вземи каквото искаш — дланите му се плъзнаха нагоре по тялото ѝ и покриха гърдите.

Тя вече се движеше. Тялото ѝ не можеше да се спре. Това самообладание, тази власт, тази енергия изискваха движение. Истинско мъчение. Дарси се изви назад и се доведе до лудост.

Всичко в нея бе толкова ярко, толкова блестящо безразсъдно и дръзко, както светът, в който живееше сега. Свят, в който нищо не бе прекалено голямо, нито прекалено бързо, нито прекалено много.

Мак трепереше под нея. Ръцете му грубо сграбчиха бедрата ѝ. Обзе я нова възбуда — от съзнанието, че го взема със себе си към

върха.

Остани с мен, бе помолил той. А тя от всичко най-много искаше да се подчини.

И когато удоволствието я събори, когато Дарси се разтопи върху него, Мак я претърколи, гмурна се и изля сърцето си в нея.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Телефонът събуди Дарси в девет и пет. Тя замаяно помисли, че за нея дните с осемчасов работен ден са свършили. Бе почти четири сутринта, когато се поддаде на изтощението. И дори тогава бе обвиняла ръце около Мак.

След като сега бе сама в голямото легло, трябваше да приеме, че Мак бе намерил начин да кара с толкова малко сън. Щом той можеше да се научи, и тя щеше да може.

Прозя се широко и протегна ръка към телефона, без да отваря очи.

— Ало? — измърмори и зарови главата си заедно със слушалката във възглавницата.

Петнайсет минути по-късно седеше напълно разбудена в леглото и се взираше в празното пространство. Може би още сънуваше, помисли Дарси и погледна към телефона. Наистина ли току-що бе говорила с една издателка от Ню Йорк? Наистина ли тази издателка бе поискала да види нейната творба?

Притисна ръка към сърцето си. Биеше — бързо, но равномерно. Усещаше върху голите си рамене леката хладина от климатичната инсталация. Бе съвсем будна.

Не е сън, каза си тя, сви коленете си и ги обгърна с ръце. Не е никакъв сън.

Нейната история се повтаряше от всички вестници, от радиостанциите и телевизионните канали — това бе споменала и редакторката. Дарси бе казала на журналистите, че пише книга и сега се бе случило поредното чудо. Един издател искаше да я види.

Всичко бе само заради вниманието от страна на пресата, реши тя и облегна чело на коленете си. Дарси бе забележителност, история сама по себе си и издателят би разгледал ръкописа ѝ заради обществения интерес към писателката, не към творбата ѝ.

А това, помисли с въздишка, не я правеше писателка.

Какво значение имаше? Тя отново се изправи и стисна юмруци. Това бе просто един начален тласък, нали? Шанс да види дали... Не, поправи се, не да види, да докаже, че работата ѝ имаше стойност.

Щеше да изпрати първата си книга и началните две глави от втората. Щеше да ги остави сами да оживеят или загинат.

Отметна завивките, скочи от леглото, облече един халат и изтича на долния етаж да превърне тези две глави в едно малко бижу.

Не каза нищо на Мак, на никой — страхуваше се да не се урочаса. Суеверието бе още една нова черта в характера ѝ, или може би черта, която досега просто бе дремала.

Работи цял ден, безмилостно ряза, с любов оглажда думите си, докато накрая бе принудена да признае, че не можеше да направи нищо по-добро.

Когато страниците бяха отпечатани, измъкна списъка на агентите. Ако имаше намерение да става професионалист, каза си, трябваше да има някой, който да я представлява професионално. Време бе да поеме големия риск. Най-после да го поеме.

За нея това бяха само имена, символи на сила без лица. Откъде можеше да знае кого да избере, кой би видял в нея нещо, което си заслужава неговото време и внимание?

На фасадата на автомата имаше само звезди и луни, спомни си Дарси. Веднъж вече бе заложила всичко. Не бе толкова трудно да го стори отново. Следвайки импулса си, затвори очи, завъртя пръст във въздуха и го заби в листа.

— Да видим какъв ти е късметът — измърмори тя и изчисли, че имаше петнайсет минути до затварянето на канторите по Източното крайбрежие.

След двацет минути вече имаше своя представителка, или поне жената ѝ бе обещала да прочете ръкописа ѝ и част от работата ѝ и да преговаря, ако издателят направи предложение.

Повече от доволна, Дарси напечата адреса върху плика и се обади на рецепцията да поръча куриерска услуга, преди да бе успяла да размисли.

Едва не го стори, докато куриерът я чакаше да запечата плика. Малко ѝ оставаше да се поддаде на десетките извинения, които се въртяха в главата ѝ.

Не беше готово. Тя не беше готова. Книгата имаше нужда от доработване. Дарси имаше нужда от повече време. Изпращаше на непознати работата си, над която се бе трудила толкова време. Трябваше да попита някой за съвет, преди да изпрати ръкописа. Трябваше да се обади на агентката и да ѝ каже, че иска да довърши втория ръкопис, преди да изпрати първия.

Страхливка, смъмри се наум, стисна зъби и подаде плика на куриера.

— Това ще замине ли днес?

— Да, госпожо. Ще бъде в... — той погледна адреса. — В Ню Йорк утре сутринта.

— Утре — усети как кръвта се оттегля от лицето ѝ. — Добре. Благодаря ви — даде му няколко смачкани банкноти за бакшиш и в момента, в който той излезе, седна и отпусна глава между коленете си.

Бе сторено. Вече нямаше връщане назад. Бе въпрос на няколко дни да разбере дали бе достатъчно добра. Наистина достатъчно добра. А ако не беше...

Просто не можеше да понесе да се провали в това. Само не в това. Откак се помнеше, не бе искала нищо друго. И всеки път го бе отлагала. Сега нямаше кой да ѝ казва да бъде практична, да приеме собствените си ограничения. Нямаше повече извинения.

Поуспокоена, се облегна назад и вдиша два пъти дълбоко. Бе пуснала монетите в автомата и бе дръпнала ръчката. Сега трябваше да изчака, докато колелото спре да се върти.

Когато телефонът иззвъня, тя ужасена се вторачи в него. Сигурно се обаждаше издателката, помисли трескаво, да ѝ каже, че е станала грешка.

Задържа дъха си, здраво стисна очи и вдигна слушалката.

— Ало?

— Здравей, момиченце.

— Дениъл! — едва не изхлипа Дарси.

— Аха. Нещо случило ли се е?

— Не, не — притисна ръка към лицето си и нервно се засмя. — Всичко е наред. Ти как си?

— Жив и здрав — начинът, по който гласът му избумтя в слушалката, го доказваше. — Реших, че трябва да ти кажа. Загубих всичко, до последното пени.

— Аз... аз... — тя запримигва толкова бързо, че стаята се завъртя пред очите ѝ. — Съвсем всичко ли?

Смехът му така прогърмя, че Дарси трябваше да отдалечи слушалката от ухото си.

— Шегувам се, момиче.

— А... — притисна ръка към разтуптяното си сърце. — Ха-ха.

— Смрази ти се кръвта, а? Обаждам се да ти кажа, че вече сме направили малко пари.

— Направили сме? Вече?

— Дарси, момичето ми, знаеш ли, че с един и същ тон говориш и за добрите, и за лошите новини? Това е признак за стабилни нерви.

— Не се чувствам стабилна — призна тя. — Чувствам обаче много нерви.

— Ще се почувстваш и стабилна. Направихме една хубава сумичка от една бърза сделка. Иди си купи някоя дрънкулка.

Дарси облиза пресъхналите си устни.

— Колко голяма дрънкулка?

Дениъл отново се засмя.

— Това се казва момиче. Измъкнахме една бърза петдесетачка, като само си понамокрихме краката.

— За петдесет долара мога да си купя едни хубави обици.

— Петдесет хиляди.

— Хиляди — повтори тя, макар че езикът ѝ се препъна на тази дума. — Пак ли се шегуваш?

— Купи си дрънкулка — посъветва я той. — Да правиш пари е добър начин да си прекарваш времето, ала да им се наслаждаваш е по-добре. Кажи ми сега кога ще ми дойдеш на гости. Моята Ана иска да се запознае с теб.

— Може би през следващите седмици ще дойда на изток... По работа.

— Много хубаво. Направи си плановете да минеш оттук, да поостанеш, да се запознаеш с останалата част от семейството, или поне с тези, които мога да събера. Децата се разпиляха. Направо е престъпление. Жена ми чезне по тях.

— Ще дойда. Липсваш ми.

— Имаш златно сърце, Дарси.

— Дениъл... Ти... — трябваше да попита внимателно, но не можеше да не попита. — Мак спомена, така де, той май мислеше, че ти може да имаш идеята, че ние двамата си подходдаме. Че ти... Е, че хвърляш семена.

— Хвърлям семена, така ли? Ха! На това момче трябва някой да му отпори ушите. Казал ли съм и една дума? Питам те, казал ли съм?

— Е, не точно, обаче...

— И откъде им идва наум, че правя планове зад гърба им? Не съм те сложил в скута му, нали?

— Не, но...

— Не че тези млади хора не трябва да бъдат посръчкани, за да си изпълнят задълженията. И да видят кое е най-доброто за тях. Жена ми заслужава на стари години да дундурка бебета на коленете си, нали?

— Да, разбира се. Просто...

— Разбира се, че заслужавам... Тя заслужава — поправи се той бързо. — След някой и друг месец момчето ще удари трийсетака, а тръгнал ли е да създава семейство? Не е — нареждаше Дениъл, преди тя да бе успяла да продължи. — И какво лошо има да го побутна малко, бих искал да знам, ако му подходдаш?

— Подходдам ли му? — промълви Дарси.

— Щом аз ти казвам. Кой може да знае по-добре? — обиди се Дениъл, после тонът му се смени, стана лукав и убеждаващ. — Хубав младеж, не мислиш ли?

— Мисля.

— Силна порода, добър ум. Има и меко сърце, и чувство за отговорност. Стабилен мъж, държи на приятелите и на семейството си. Една жена не може да намери по-добър от моя Роби.

— Да, и аз мисля, че не би могла.

— Не говорим за нея — прекъсна я Дениъл нетърпеливо. — За теб говорим. Разпалва в теб искрица, нали, Дарси?

Тя си спомни за фойерверките, които избухваха предишната вечер над града. Искрицата, която Мак разпалваше в нея, бе не по-малко ярка и бурна.

— Дениъл, аз съм лудо влюбена в него.

— Хайде сега...

— Моля ти се! — Дарси трепна от разцъфналата в гласа му радост. — Доверявам ти го, защото трябва да го кажа на някого.

— Защо не го кажеш на него?

— Защото не искам да го изплаша — е, призна си, помисли тя и прехапа устни. Не правеше ли и Дарси планове зад гърба му?

— Значи... Даваш му малко време да те поухажва и да започне да мисли, че идеята е била негова.

Тя трепна:

— Не съм толкова лукава. Просто...

— Че какво, по дяволите, му е лошото на лукавството? Нали върши работа?

— Сигурно — треперещите ѝ устни се отпуснаха в усмивка. Как можеше да не се усмихне? — Не съм му безразлична, знам, ала мисля, че това донякъде е заради чувството му за отговорност. Искam да почакам, докато повече няма да се чувства отговорен.

— Недей много да чакаш.

— Надявам се, че няма да се наложи — усмихна се Дарси. — Имам някои идеи.

Не отиде да си купи дрънкулка, но си взе кола под наем. С купуването щеше да почака, докато решише дали спортната кола или лимузината ще подхождат повече на оформящия ѝ се стил на живот.

Тайно се надяваше да е спортната.

Въоръжена с карти, се зае със задачата да се запознае с града, с това, което бе отвъд „Стрип“. Обиколи центъра и видя там огромните кранове, които се извисяваха като гигантски птици. Навсякъде нещо растеше, от луксозните хотели до комплексите, които изникваха в пустинята.

Паркира и се разходи по алеите, из магазините за хранителни стоки и дрогериите, за да почувства живота, който пулсираше извън казината.

Видя деца, които играеха в дворовете, къщи, сгушени една до друга, видя училища и църкви, тихи улици и шумни улици. Видя домове, обърнати към тайнствения покой на пустинята и планините зад тях.

Видя един живот, който можеше да започне да изгражда.

Върна се обратно, намери една библиотека и влезе да събере повече информация за града, който щеше да направи свой дом.

Прибра се в апартамента си след седем, приятно уморена и копнееща да седне и да вдигне изтръпналите си крака. Сигурно бе изминала поне трийсет километра. И макар да не си бе купила дрънкулка, бе насрочила среща за следващия ден да огледа една къща.

Мислеше, че може съвсем скоро да се окаже собственик на недвижим имот.

— Ето къде си била! — Мак пристъпи към асансьора в момента, в който вратите се отвориха. — Бях започнал да се тревожа.

— Извинявай. Излязох да поразгледам — хвърли настрани чантичката си и понечи да се усмихне, ала устните ѝ скоро бяха заети с неговите.

Мак знаеше, че чувството на облекчение бе несъразмерно голямо, както и раздразнението, което бе изпитал, когато не можа да я намери никъде в хотела.

— Не трябваше да излизаш сама. Не знаеш пътя.

Отговорност, помисли тя и едва сдържа въздишката си.

— Имам карта. Реших, че е време да видя още нещо от този град.

Понечи да му разкаже за къщата, която смяташе да огледа следващия ден, после прехапа език. Това засега бе нейна тайна, както и обаждането от Ню Йорк.

— Била си на слънце... — Мак плъзна пръст по носа ѝ и Дарси го сбръчка.

— Да не забравя да си намеря шапка, преди да съм се превърнала в една голяма луничка. Въздухът е толкова горещ и сух. Сигурно е убийствено за кожата, но ми харесва.

— Човек лесно може да се обезводни.

— Ъъъ. Прав си — отиде до бара да вземе бутилка вода. — Видях хора с шишета вода на колана, като велосипедисти или пътешественици. И толкова много се строи. Мъже с каски, които работят на сто, двеста метра над земята. Игрални автомати в магазините за хранителни стоки.

— Ходила си в магазин за хранителни стоки?

— Искях да видя на какво прилича — обясни тя уклончиво. — Всичкия този шум в центъра, и изведнъж се озоваваш в тихо предградие с деца и кучета на двора. И всичко съжителства толкова уютно.

— Щях да те разходя, ако знаех, че искаш.

— Знам, че си много зает.

— Сега не съм зает. Моите родители ме изритаха и ми казаха тази вечер да си почина.

Устните ѝ трепнаха в усмивка.

— Наистина обичам твоите родители.

— Аз също. Ела с мен на разходка с колата — той ѝ протегна ръка. — Ще намерим малко лунна светлина.

В далечината Вегас блещукаше като мираж. Безбрежната пустиня се простираше във всички посоки, почти ненакърнена от прорязващото я шосе. Небето над нея бе като ясно, тъмно море, осеяно с безброй звезди и украсено от бяла луна.

От далечните хълмове се дочу вик на който и жаловитият звук се понесе като звън по въздуха, захладнял след изгрева на луната.

Мак бе свалил покрива, така че Дарси можеше да облегне глава и да подложи лице под звездния дъжд. Вятърът леко танцуваше в пясъка. Седяха мълчаливо.

— Когато си там, вътре, забравяш, че това съществува — тя погледна към светлините на града. — Западът, див, опасен и красив.

— И на много километри от Канзас — толкова бе лесно да си я представи там, далеч от сухия вятър и ярките светлини. — Липсва ли ти зеленината, полетата?

— Не — нямаше нужда да мисли за това. — Има нещо толкова мощно в червеникавата почва, в изпечения зелен и кафяв цвят на тази земя. Ала и ти не си израснал тук — Дарси обърна глава да го погледне. — И ти си живял на изток, нали?

— Къщата ни беше в Ню Джърси, на края на Атлантик сити. Родителите ми не искаха да отглеждат деца в хотелските стаи над казиното. Но прекарвахме много време и там. Ние с Дънкан често се промъквахме в наблюдателницата над залата с масите, откъдето се следеше казиното, преди да навлезе електрониката. Майка ми щеше жив да ме одере, ако знаеше, че го водя там.

— И с право. Сигурно е било много опасно.

— Това е част от удоволствието, нали? — той се усмихна и за нейна радост започна разсеяно да си играе с косата ѝ. — Разправят как

една нощ един човек паднал оттам и се проснал по лице върху маса за игра на зарове.

— О! Ударил ли се? Какво станало?

— Слуховете твърдят, че някой заложил пет долара върху задника му. Играта никога не спира за дълго.

Тя се засмя и облегна глава на рамото му.

— Било е вълнуващо да се чувстваш част от всичко това. Защо реши да работиш тук, а не на изток?

— Има само един Вегас. Няма смисъл да се задоволявам с нещо по-малко от най-доброто.

Сърцето ѝ се сви от това изказване, изречено с толкова спокойна самоувереност. Ала Дарси не му обърна внимание.

— Другите ти роднини също ли се занимават с хазарт?

— Дънкан управлява плаващо казино. Обикаля с него по Мисисипи и очарова дамите. Много му подхожда.

— Близки ли сте?

— Да. Ние всички сме близки и разстоянието не променя това. Гуен е лекарка и живее в Бостън, както и няколко братовчеди и братовчедки. Тя преди няколко месеца си роди дете.

— Момче или момиче?

— Момиче. Ана, на баба ми. Имам двеста или триста снимки — добави Мак с усмивка. — Ако искаш, можеш да ги видиш.

— Много искам. Имаш още една сестра, нали? Най-малката.

— Мел. Истинска мошеничка. Има очи на ангел и дясно кроше на боксьор средна категория.

— Сигурно са ѝ трябвали и двете — забеляза Дарси. — Предполагам, че безмилостно си я тормозел.

— Не повече, отколкото беше мое право и задължение. Освен това аз я научих да се бие. Никакви слабосилни момичешки шамарчета.

— Обзалагам се, че всички са красиви. Със спираци сърцето лица и убийствени усмивки — обърна се към него и описа с пръст устните му. — И между красотата и възпитанието са доста самоуверени. От тези, които влизат в стаята, бавно се оглеждат и разбират точно къде се намират. Винаги съм завиждала на хората, на които това чувство им е вродено.

— Мислех, че думата е „нахалство“.

— Да, но това не винаги е критика. Вие непрекъснато ли спорехте?

— Колкото беше възможно.

— У нас никой не спореше. У нас се обсъждаше. В един спор имаш поне шанса да победиш.

— Забелязал съм, че в тази област не отстъпваш.

— Късметът на новака. Почакай малко да се тренирам. Ще бъда истински ужас — засмя се. — После ще се науча да се бия, в случаи, че споровете не помагат.

Устните ѝ все още се усмихваха, когато той се наведе към тях. Шеговитата целувка скоро се превърна в сериозна и започна да се разгорещява. И двамата се размърдаха, отдавайки ѝ се, отдавайки се един на друг.

Чувствата нахлуха в него толкова мощно, толкова яростно, че към желанието се примеси гняв.

— Не би трябвало да те искам толкова много — отдръпна назад главата ѝ, за да проясни съзнанието си. Ала всичко, което можеше да види, бяха тези тъмнорозови очи и собствената му сянка, потъваща в тях. — Прекалено много е.

Тя си спомни неговите думи от предишната вечер и му ги върна:

— Вземи, каквото искаш.

— Опитвах се. Но не мога да се спра.

През нея премина дива тръпка. Дарси коленичи дръзко на седалката и наблюдаваше как погледът му проследява нейните пръсти, докато разкопчаваха блузата ѝ.

— Опитай пак — прошепна тя.

Не трябваше изобщо да я докосва. Това бе всичко, което Мак можеше да помисли, защото сега изглежда не успяваше да спре. Караше бързо по дългото право шосе към Вегас, а Дарси спеше до него като дете, опряла глава на рамото му.

Бе я обладал на предната седалка на колата като някой подгонен от хормона хлапак. Бе се потопил в нея с диво отчаяние, сякаш животът му зависеше от това.

И, Господ да му е на помощ, искаше му се да го стори отново.

С нея бе нарушил всички правила. Човек, който си изкарва хляба с играене, знае правилата, знае кога те могат и кога не могат да бъдат нарушени. С нея нямаше право да ги нарушава. Тя бе невинна и самотна и му се бе доверила. Той бе позволил на своите желания, а и на нейните, да излязат на преден план. А сега бе толкова забъркан с нея, с това, което искаше, с това, което бе правилно, че нищо не бе ясно.

Можеше да я задържи, знаеше това. Дарси мислеше, че го обича и Мак можеше да я накара да продължи да го мисли. Докато след време, каза си и се сви вътрешно, тази нейна светлина започне да избледнява пред неона и блясъка, докато очарованата радост в очите ѝ започне да помътнява.

Ако я задържеше, това щеше да я разбие, да я промени и може би да я пречупи. Това бе залог, който той не можеше да приеме.

След като държеше на нея, значи имаше само един отговор. Трябваше да се отдръпне и да я побутне в противоположната посока. В посоката, която бе правилна за нея.

Щеше да го направи бързо — заради нея и, да, и заради себе си.

Тя бе единствената жена, която някога се бе промъквала неканена в мислите му в най-невероятни часове на деня и нощта. Искеше му се да се възмути от това, ала откри, че отсега се страхуваше от времето, когато Дарси щеше да е само спомен.

И вече се вбесяваше, като мислеше за времето, когато той щеше да бъде малко повече от спомен за нея.

Щеше да се сеца от време на време за него, помисли Мак, когато щеше да живее в някоя хубава къща със зелена ливада в предградията. С играещи в краката ѝ деца, с куче, спящо на двора, и съпруг, който по пътя към дома за вечеря нямаше достатъчно да оценява нейната магия.

Точно там ѝ беше мястото, точно там щеше да отиде, след като той събереше кураж да пререже връзките, които я задържаха при него. Връзки на благодарност, вълнения и секс, помисли Мак, мразейки се, задето искаше да я задържи с тях.

Бе изрекъл чистата истина, когато ѝ каза, че мястото ѝ не бе в света, в който живееше той. Безусловно вярваше в това. Тя щеше да стигне до същата истина, след като блясъкът малко потъмнееше.

Добродетелта и грехът не могат да живеят заедно.

Хвърли поглед към нея, докато караше по „Стрил“ и наблюдаваше как карнавалните неонов светлини играеха по лицето ѝ. Трябваше да я остави да си отиде, каза си. Но не още.

Не още.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Къщата изникваше от пясъците като малък замък с вълшебни форми и меки цветове. Още при първия поглед на Дарси към нея я прониза стрелата на любовта и копнежа.

Бе сгушена между палмите, а край широката слънчева тераса бяха разпръснати пустинни растения. Мекото червено на керемидите подчертаваше прохладното млечнобяло и кафяво на къщата. Различните нива придаваха на покрива очарователно разчупена линия и ѝ напомняха за артистично разположени кубчета за игра.

Имаше и малка кула, която караше романтичното ѝ сърце да си представя принцеси и рицари, въпреки че практичната част на нейната личност веднага я избра като идеалното място за писане.

Къщата вече бе нейна, още преди да влезе вътре. Едва чуваше професионалните обяснения на брокерката:

Само на три години... Строена по индивидуален проект... Семейството заминало на изток... Обявата току-що се появи... Скоро ще се продаде...

— Хм — отвърна Дарси, докато вървяха по тухлената алея към стъклената врата, изпъстрена със звезди.

Звездите ѝ носеха късмет, спомни си тя. Влезе в антрето, покрито с плочки в пясъчен цвят и вдигна поглед към високия таван. Прозорец на покрива. Прекрасно. Просторно, със стени в студено жълто. Нямаше да ги пребоядисва, помисли Дарси, заслушана в тракането на токчетата си по пода.

Отзад се простираше още една тераса, подчертана от портал от светло дърво. Никакви тъмни цветове, реши тя. Всичко щеше да бъде светло, свежо. Погледна през терасата и очите ѝ светнаха при вида на проблясващата вода на плувния басейн.

Остави брокерката да се впусне в чудесата на кухнята — фризер, шкафове по поръчка, гранитни плотове. И бе очарована от уютната маса за закуска, сгушена в нишата пред прозореца. Тази къща бе за

семејство, помисли Дарси. За лениви неделни утрини, за забързани училищни дни, за тихи късни вечери на чаша чай.

Щеше да ѝ е приятно да готви тук, реши тя, като оглеждаше печката, двойната фурна, огледалните черни котлони. Винаги бе готвила просто и банално, ала мислеше, че тук би ѝ харесало да експериментира с рецепти, с подправки, със сосове.

Стаята за прислугата и пералнята до кухнята бяха не по-малки от целия ѝ апартамент в Канзас. Дарси не пропусна да долови иронията и чудото от това.

В трапезарията щеше да сложи дървена маса. Тя би подходдала на атмосферата и на малката облицована с плочки камина, която щеше да пали в студените нощи на пустинята. На стената акварели, в меки задушежни тонове.

Щеше да се научи да посреща гости — и на интимни, спокойни вечери, и на блестящи, изискани приеми. Шумни, разюздани барбекюта в задния двор. Да, мислеше, че ще може да бъде добра и — което бе по-важно — интересна домакиня.

Обиколи всяка от четирите спални, провери изгледа, разположението, одобри избраните от архитекта дъсчени подове и ярките контрастни плочки, разхвърляни тук-там сред неутралния цвят на баните.

Засмя се на глас, като видя спалнята на домакините. Апартаментът на две нива имаше своя собствена тераса, камина, огромен гардероб, толкова голям, че в него можеше да се живее, и баня, която съперничеше на банята в „Команч“, с вана с размерите на малък залив в неочакван глинен цвят.

Прозорецът на тавана откриваше заслепяващ изглед към синьото небе на пустинята.

Папрат, представи си Дарси, в медни и месингови саксии, много папрат, буйна и зелена. Щеше да я разположи безразборно по широкия корниз зад ваната и всяко къпане щеше да е като да плуваш в усамотен оазис.

Кулата бе осмоъгълна, с много прозорци. Стените бяха кремави, а плочките по пода с цвят на гранит. Тук щеше да е работното ѝ място, гледащо към пустинята. Не бюро, а дълъг плот, може би в ярък тъмносин цвят за контраст, с десетки чекмеджета и тайници.

Трябваше да купи компютърна система — факс, ксерокс... Топове хартия, помисли тя в изблик на радост.

В другия край на стаята щеше да сложи красиво диванче и да създаде уютен кът за отдых. Искаше там да има лавици от пода до тавана, за книги и малки съкровища.

Щеше да седи там час след час, да пише и да знае, че бе част от всичко около нея.

През последните няколко минути брокерката мълчеше. Тя достатъчно отдавна бе в играта, за да знае кога да продава и кога да се отдръпне. Лицето на потенциалната купувачка не бе толкова безизразно, и жената вече си представяше хубавата комисионна.

— Имотът е прекрасен — обади се тя. — Спокоен, тих квартал, удобен за пазаруване, но в същото време достатъчно отдалечен от града, за да създаде чувство за усамотение — усмихна се лъчезарно на Дарси. — Е, какво мислите?

Дарси се върна в настоящето и погледна към жената.

— Много се извинявам, забравих как се казвахте.

— Мериън. Мериън Бейнс.

— О, да, госпожице Бейнс...

— Мериън.

— Мериън. Много ви благодаря, че отделихте време да ме доведете тук.

— За мен беше удоволствие — ала тя усети как стомахът ѝ се свива, признак за изплъзваща се сделка. — Може би ви се струва малко голямо като за вашите нужди. Споменахте, че сте сама.

— Да, сама съм.

— Може да изглежда малко стряскащо, обаче празните къщи често изглеждат така. Ще се изненадате как всичко ще си дойде на мястото, когато се обзаведе.

Дарси вече бе видяла как всичко си идва на мястото, защото прекрасно можеше да си го представи обзаведено.

— Ще го взема.

— О! — усмивката на Мериън трепна, после широко се разля. — Прекрасно. Толкова се радвам, че искате да направите оферта. Ако желаете, можем да отидем в кухнята да попълним документите и още днес следобед мога да представя вашето предложение на продавачите.

— Казах, че ще го взема. Ще платя исканата цена.

— Вие... Добре — нещо в това свежо лице и младежки очи я караше да се колебае. Въпреки че си заповяда да мълчи, не можа да се сдържи. — Госпожице Уолис, Дарси... Аз съм наета да представлявам продавачите, но разбирам, че вие за пръв път купувате имот. Чувствам се длъжна да ви кажа, че е обичайна практика да направите оферта за... Нещо по-малко от исканата цена. Продавачите могат да я приемат или да възразят.

— Да, знам. Ала защо те да не получат това, което искат? — обърна се да погледне през прозореца. — Аз получавам това, което искам.

Всъщност бе толкова просто, откри тя. Да се попълнят няколко формуляра, да се подпишат документите, да се напише чек. Както казват, сериозни пари.

Дарси бе много сериозна за къщата.

Изслуша обясненията за заеми за жилище, фиксирани лихвени проценти, годишни вноски, застраховка за ипотека. След това реши да не усложнява нещата и да плати в налични. Когато бе уговорена датата за нанасяне, тя изтича към взетата под наем кола, развълнувана от съзнанието, че само след трийсет дни щеше да си има дом.

В момента, в който се върна в апартамента си, грабна телефона. Знаеше, че трябва да се обади на Кейн, да го помоли да представлява нейните интереси или да ѝ препоръча някой местен адвокат, занимаващ се с имуществени въпроси. Трябваше да си избере застрахователна компания. Искаше да си купи мебели, съдове и покривки.

И да, бе забравила да премери прозорците, за да поръча щорите, които си представяше.

Но най-напред искаше да сподели своите новини и вълнения.

— Мак... Господин Блейд там ли е? — попита Дарси, когато секретарката на Мак вдигна телефона. — Обажда се Дарси Уолис.

— Добър ден, госпожице Уолис. Съжалявам, господин Блейд е на съвещание. Мога ли да му предам нещо?

— О... Не, благодаря ви. Бихте ли му казали само, че съм се обаждала?

Дарси затвори и въздъхна. Бе си представяла как го води в къщата и му казва, че е нейна. Сега този образ започна да избледнява. Е, трябваше да почака.

Захвана се за работа. Ако късметът не ѝ изневереше и агентката, с която се бе свързала, поискаше да види още нещо, тя трябваше да е готова.

Минаха два часа, а Мак още не се бе обадил. Дарси едва се пребори с желанието отново да позвъни. Направи си кафе и още един час оглажда една предишна глава.

Когато телефонът иззвъня, се хвърли към него.

— Ало?

— Здравей, Дарси. Деб ми каза, че си ме търсила.

— Да. Искан да те питам дали можеш да отделиш един час. Искан да ти покажа нещо.

Настъпи колебание, едно бучащо мълчание, от което Дарси неспокойно се размърда на стола.

— Извинявай. Вързан съм тук — в кабинета си Мак откри, че първата крачка към отдръпването бе най-трудна. — Няма да имам никакво време за теб.

— О! Сигурно си зает.

— Зает съм. Ако имаш някакви проблеми, мога да ти изпратя управителя на хотела или портиера.

— Не, няма нищо — тя потрепери от студената официалност на тона му. — Съвсем нищо. Мога да почакам. Ако утре имаш време...

— Ще ти съобщя.

— Добре.

— Трябва да вървя. Ще се чуем по-късно.

Дарси няколко секунди се взира в слушалката в ръката си, преди да я остави. Той изглеждаше толкова далечен, толкова различен. Раздразнение ли долови в гласа му, или нетърпение?

Не, въобразяваше си. Усети се, че е сплела ръце, наруга се и ги пусна. Мак просто бе зает, каза си. Тя бе прекъснала работата му. Хората мразят да ги прекъсват. Собственото ѝ чувство на разочарование — което бе глупаво — я караше да реагира прекалено болезнено на една съвсем обикновена случка.

Снощи Мак бе прекарал цялата вечер с нея, спомни си Дарси, и бяха правили дива, почти отчаяна любов под звездите. Никой не можеше вечерта толкова да желае една жена, а на следващия ден да я пъди като досаден комар.

Разбира се, че може, призна тя и притисна пръсти към очите си. Бе наивно, дори глупаво да се преструва, че това не можеше да се случи и не се случваше.

Ала не и с Мак. Той бе толкова мил, толкова честен...

А Дарси го обичаше твърде, твърде много.

Просто бе зает, повтори си. През последните две седмици тя бе отнела огромна част от времето му. Естествено, сега Мак трябваше да навакса, да се съсредоточи върху работата си, да остане за малко на спокойствие.

Нямаше да се муси заради това. Дарси изправи рамене и пъхна стола обратно на мястото му. Щеше да се заеме със собствената си работа и да се възползва от очертаващата се дълга, самотна вечер.

Работи още шест часа. Сети се да запали лампите едва когато осъзна, че работи на тъмно. Пресуши цялата кафеварка и когато стигна до края на книгата си, бе зашеметена.

Готово. Началото, средата и краят. Всичко сега бе там, помисли замаяно, всичко в тази малка умна машина и копирано върху една малка тънка дискета.

За да отпразнува, отвори бутилка шампанско, макар и след кратка вътрешна борба, и изпи цяла чаша. Безразсъдно си сипа втора и я взе на бюрото, за да започне да редактира ръкописа.

Работи дванайсет часа и преполови бутилката, като противодействаше на алкохола с още кафе. И нищо чудно, че когато най-после се стовари в леглото, се унесе в странни и объркани сънища.

Видя се в кулата на новата си къща, сама. Съвсем сама и притисната от планини от хартия и огромен компютър. През прозореца виждаше как прелитат десетки сцени, като на забързан филм. Празненства и хора, играещи деца, прегърнати двойки. Шумът — смях и музика — се заглушаваше от стъклото.

Почука по него, но никой не я чу. Никой не я видя. Никой не го интересува.

Бе в казиното, седнала на една маса за блекджек. Ала не можеше да преброи картите си, не можеше да изчисли сумата. Не знаеше какво да прави.

„Тегли нова карта или ставай.“ Серина, в елегантен мъжки смокинг, я гледаше безстрастно. „Тегли или ставай“, повтори тя. „Трябва да направиш своя избор и после да поемеш последствията.“

„Тя не може да играе.“ Мак застана до нея и братски я потупа по рамото. „Не знаеш правилата, нали?“

Но Дарси ги знаеше, знаеше ги. Само дето не можеше да преброи картите си. Залогът бе толкова голям. Не разбираха ли те колко голям бе залогът?

„Никога не залагай повече, отколкото си готова да изгубиш“, посъветва я Мак със студена усмивка. „Банката винаги печели.“

После отново бе сама, препъваше се по опънатото като конец шосе през пустинята, а светлините и цветовете на Вегас бяха впримчени в трептящия от жегата въздух. Колкото и да вървеше, не можеше да се доближи.

Вдигна се облак прах — Мак пристигна с колата си. Косите му се развяваха от вятъра.

„Тръгнала си в неправилна посока.“

Ала това не бе вярно. Тя си отиваше у дома.

Той протегна ръка и я докосна по бузата с небрежен, доброжелателен жест, от който Дарси се сви.

„Не ти е тук мястото.“

— Тук е!

Събуди се от собствения си яростен вик. Изправи се в леглото, потресена от своя неподправен и искрен гняв. Кипеше от гняв и се насили да поеме няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокои.

Яркото слънце блестеше в лицето ѝ, защото предишната вечер бе забравила да дръпне завесите.

— Повече никакво шампанско преди лягане — закле се тя и потърка лице, сякаш да изтрие остатъка от сънищата.

Забеляза, че бе почти девет, поддаде се на импулса си и грабна телефона. Серина отговори при второто извъняване.

— Дарси се обажда. Надявам се, че не съм те събудила.

— Не. Тъкмо си пием с Джъстин първото кафе.

— Заета ли си днес?

— Няма нужда да съм заета. Какво си намислила?

Дарси стоеше отзад и нервно кършеше пръсти, докато Серина се разхождаше из първия етаж на къщата.

— Знам, че може да изглежда неочаквано — започна Дарси. — Това е единствената къща, която видях. Обаче имах представа какво искам, а това... Това се оказа още по-хубаво.

— Къщата е... — Серина направи един последен кръг и се усмихна. — Красива. Толкова добре ти подхожда. Мисля, че си направила идеалния избор.

— Наистина ли? Наистина? — обзета от радост, Дарси притисна ръце към устата си. — Страхувах се да не помислиш, че съм луда.

— Няма нищо лудо в това, да искаш да имаш собствен дом, нито да вложиш парите си в отличен имот.

— О, толкова ми се искаше да я покажа на някого. Вчера, още щом подписах договора, се втурнах към хотела. Искях да я покажа на Мак, но той беше зает, и...

Тя сви рамене и се обърна, преди да бе видяла разтревожените намръщени очи на Серина. Доколкото Серина знаеше, предния ден синът ѝ не бе по-зает от обичайното.

— Ти му каза, че си купила къща, а той нямаше време да дойде с теб да я погледне?

— Не, казах му само, че искам да му покажа нещо. Сигурно съм глупава, ала исках Мак пръв да я види. Моля ти се, не му го казвай.

— Няма. Дарси, защо реши да купиш къща тук, във Вегас?

— Заради това — отвърна тя веднага, отиде до вратата и погледна към пустинята. — Вълнува ме. За някои хора това е водата, за други планините, за трети големите шумни градове. За мен е пустинята. Нямах представа, преди да дойда тук, а след това разбрах — обърна се, сияеща от радост. — Обичам и „Стрип“, неговата фантазия, вълшебството и енергията във въздуха, които ти казват, че всичко е възможно. Всеки има нужда от място, не мислиш ли, което го кара да вярва, че там може да постигне нещо? Дори ако не е нищо повече, отколкото да бъде щастлив.

— Да, наистина мисля така и се радвам, че ти си го открила — Серина прекоси стаята и погали Дарси по главата. — Но това има нещо общо и с Мак, нали? — Дарси не отговори и тя се усмихна меко. — Мила моя, виждам как се чувстваш.

— Не мога да не го обичам.

— Разбира се, че не можеш. А и защо трябва? Ала тази къща за него ли е?

— Би могла да бъде — отрони Дарси. — Но първо е за мен. Аз имам нужда от дом. Имам нужда от място под слънцето. Това правя тук. Знам, че не мога да очаквам от него да изпитва към мен същите чувства, които аз изпитвам към него. Ала съм готова да рискувам. Ако загубя, поне ще знам, че съм изиграла играта. Няма повече да гледам през прозореца.

— Залагам за теб.

Усмивката на Дарси засия като слънчев лъч.

— Трябва да ти кажа, че се влюбих и в семейството на Мак.

— О, мила моя... — Серина я прегърна, погали я по бузата и си напомни, че не е отгледала идиоти. Мак скоро трябваше да се опомни. — Покажи ми останалата част от къщата.

— Да, и се надявах, че ще можеш да дойдеш с мен да си избира мебели.

— Вече мислех, че никога няма да го предложиш.

Дарси се радваше, че бе заета, че имаше толкова много подробности, които ѝ запълват съзнанието. Цветовете, тъкани, лампи. Дали да превърне най-малката спалня в библиотека, или за тази цел ще е най-подходящ кабинетът на долния етаж?

Фикуси ли искаше от двете страни на вратата на партера, или палми?

Всяко решение за нея бе от първостепенна важност и ѝ доставяше неизказано удоволствие.

Макар че копнееше да сподели тези вълнения с Мак, два дни те нямаха време да останат сами заедно.

Мак полагаше всички усилия да поддържа съзнанието си заето и далеч от Дарси. Това, от което и двамата имаха нужда, реши той, бяха време и разстояние, за да погледнат отстрани на отношенията си и да ги преосмислят. Тя ужасно му липсваше.

Това, което несъмнено ѝ трябваше, бе свобода, каза си Мак. Крачеше из кабинета си, отказал се от идеята да работи. Дарси не му се обади отново, а според информацията, която дискретно измъкваше от персонала, тя прекарваше колкото време в хотела, толкова и извън него.

Сигурно разперваше крилата си на фея.

Не ѝ бе позволявал да го направи, всъщност не. Бе я носил на ръце, като отначало се заблуждаваше, че ѝ помага, а после оправдаваше останалото, защото я желаше.

И все още я желаше.

Дарси се бе появила в неговия живот изгубена, наранена и отчаяно копнееща за внимание. Той се бе възползвал от това. Едва ли имаше значение какви са били мотивите му, важни бяха резултатите.

Сигурно тя вярваше, че е влюбена в него. Неведнъж му бе минавала през главата мисълта да се възползва от това. Да я запази за себе си. Да се погрижи Дарси да продължи да вярва в това колкото бе възможно по-дълго.

В края на краищата, тя нямаше никакъв опит. Никой мъж не я бе докосвал преди него. От своето съществуване като под похлупак изведнъж се бе озовала в зашеметяващия свят на фантазиите. Мак можеше да я понесе в този свят, да я накара да остане замаяна. И негова.

Това би било лесно. И непростимо.

Прекалено много държеше на нея, за да я затвори в клетка, да подреже тези криле и да гледа как невинността ѝ губи блясъка си. Животът ѝ едва започваше, напомни си той. А неговият вече бе установен...

В този момент Дарси се втурна в кабинета му с разширени очи и восьчнобледи страни.

— Извинявай, извинявай, знам, че си зает. Знам, че не трябва да те безпокоя, но... Но...

— Какво има? Да не си ранена? — преди сърцето му да успее да направи един удар, Мак я сграбчи.

— Не, не... — тя трескаво поклати глава и се вкопчи в ризата му. — Аз съм добре. Не, не съм добре. Не знам как съм. Продадох си книгата. Продадох я. О, Господи, толкова съм замаяна!

— Продаде я? Дишай дълбоко, бавно и дълбоко, точно така. Мислех, че книгата ти не е довършена.

— Другата. Онази... От миналата година. Тя каза и новата. И двете — Дарси се предаде и оброни глава на гърдите му. — Трябва ми една минутка. Сега не мога да мисля — рязко отметна глава и дивашки се засмя. — Това е като секса. Може би трябва да изпуша една цигара.

— По-добре седни.

— Не, не мога да седна. Веднага ще изскоча от стола. Купиха моята книга, не, книгите. Договор за две книги. Представяш ли си? Ударих голямата награда. Отново.

— Кой купи книгите, Дарси? И как?

— О, добре... — тя отново конвулсивно пое въздух. — Преди няколко дни ми се обади една издателка от Ню Йорк. „Еминънс Паблишинг“. Гледала ме по новините и поиска да ѝ изпратя част от работата си.

— Преди няколко дни? — прободе го остро и неочаквано разочарование. — Нищо не си споменавала.

— Искях да изчакам, докато получа отговор — притисна пръсти към очите си да спре напирещите сълзи. — Няма да плача, не още. Избрах агент от моя списък. Знаех, че в издателството искат да видят работата ми само заради известността, но имаше шанс да я харесат. Затова си наех представител.

— По телефона?

— Да — въздъхна от очевидното неодобрение в гласа му. — Знаех, че рискувам, ала не исках да чакам. Тази сутрин агентката ми се обади и каза, че са направили предложение, много прилично предложение. После ме посъветва да го отхвърля — сякаш едва сега осъзнаваше какво се бе случило, Дарси притисна ръка към стомаха си. — Не можех да повярвам. Имах такъв шанс, какъвто цял живот съм чакала, а тя каза да отговоря не.

— Защо?

— И аз това я попитах. Тя каза... — Дарси притвори очи, припомняйки си момента. — Каза, че имам голям талант, че съм написала завладяваща история и ще трябва да ми платят повече за нея. Каза, че ако се дръпнат, тя ще обяви книгата на търг. Тя повярва в мен. Така че аз рискувах. Преди десет минути купиха и двете книги. Сега мисля, че мога да седна — едва не се стовари на стола.

— Толкова съм щастлив за теб, Дарси — той клекна пред нея. — Толкова се гордея с теб.

— Цял живот съм искала това. Никой никога не е вярвал в мен — сега тя даде воля на сълзите си. — „Бъди разумна, Дарси. Стой на земята.“ И аз винаги ги слушах, защото и аз не вярвах, че съм достатъчно добра за нещо повече.

— Ти си достатъчно добра за всичко — промълви Мак. — Повече от достатъчно.

Тя поклати глава.

— Винаги съм искала да бъда. Когато бях ученичка толкова се стараех. И майка ми, и баща ми бяха учители и знаех колко е важно това за тях. Но колкото и усилия да влагах, винаги получавах петици вместо шестисици. Те поглеждаха бележника ми и тихо въздишаха. Казваха ми, че съм се справила, ала че бих се справила по-добре, ако просто работех по-упорито. А аз не можех по-добре. Просто не можех. Това бе най-доброто, което можех да постигна, но то никога не беше достатъчно добро.

— Не са били прави.

— Те нямаха намерение да проявяват такова неодобрение. Просто не разбираха — нужна ѝ бе опора и хвана здраво ръцете му. — Аз понякога им показвах историите, които пишех, исках поне веднъж да ги впечатля, да ги зарадвам. Ала това просто не ги вълнуваше, така че спрях да им показвам. И престанах да търся тяхното одобрение, поне външно — въздъхна и избърса сълзите си. — Така и не изпратих никъде първата си книга. Не можах да намеря смелост. Предполагам, че вътрешно все съм се надявала, чакала съм някой да ми каже, че съм достатъчно добра. Сега го направих и ми го казаха.

— Вземи — Мак извади от джоба си една носна кърпа и я пхна в ръцете ѝ.

— Не съм тъжна — подсмръкна Дарси и изтри лицето си. — Просто толкова неща се случиха. Трябваше да ти кажа.

— Радвам се, че ми каза. Такива новини не могат да чакат — той хвана лицето ѝ в длани и след кратка вътрешна борба притисна устни към челото ѝ, вместо към устата. — Трябва да го отпразнуваме — за момент задържа ръце на лицето ѝ, после ги отпусна и се изправи. — Ще се срещнем да изпием по едно питие и ще ми разкажеш какви са твоите планове.

— Какви планове?

— Предполагам, че ще трябва да заминеш за няколко дни до Ню Йорк. Да се срещнеш с издателя си, с агентката.

— Да, може би следващата седмица.

Толкова скоро, помисли Мак. Сведе поглед към обляното ѝ в сълзи лице и почувства как сърцето му се къса.

— Ще ни липсваш тук. Надявам се, че се обадиш, ще кажеш къде си се установила — добави весело.

— Къде съм се установила... Но... Аз ще се върна.

— Тук ли? — той вдигна вежди, после се усмихна. — Дарси, колкото и да ни е приятно да си сред нас, не можеш да продължиш да живееш в апартамент за играч от висока класа. Ами че ти не си играч от висока класа. Разбира се, можеш да останеш, докато уточниш планове си за пътуването.

Мак си вършеше работата, помисли тя трескаво. Бе злоупотребила с неговата щедрост, като вече две седмици заемаше скъп апартамент.

— Не бях помислила. Извинявай. Когато се върна, ще наема друга стая, докато...

— Дарси, няма за какво да се връщаш тук.

— Разбира се, че има — сърцето ѝ болезнено се заблъска в гърлото. — Аз живея тук.

— „Команч“ не е твоя дом. Това е моя дом — той сега не се усмихваше, очите му бяха станали студени и твърди. Това бе единственият начин да понесе потресената болка, изписана на лицето ѝ. — Време ти е да започнеш свой собствен живот, а не можеш да направиш това тук. Ти си постигнала нещо наистина изключително. Сега му се наслаждавай.

— Ти вече не ме искаш. Не просто ме изритваш от хотела. Изритваш ме от живота си.

— Никой от никъде не те изрита.

— Така ли? — тя успя да се изсмее и стисна кърпичката в юмрука си. — Колко глупава ме мислиш? Дни наред ме избягваш. Откак влязох в кабинета ти, почти не си ме докоснал. Сега ме потупваш по главата, казваш ми да бягам и ми пожелаваш хубав живот.

— Наистина ти желая хубав живот — подзе Мак.

— Стига да е някъде другаде — прекъсна го Дарси. — Е, много лошо, защото моят живот е тук. Аз си купих къща.

Мак се бе подготвил за ужасна сцена, за сълзи, за обвинения. Ала сега занемя.

— Какво? Какво си купила?

— Купих си къща.

— Да не си си загубила ума? Къща? Тук? За какво си мислиш?

— За себе си. Това за мен е нещо ново и ми харесва.

— Не можеш да си купиш къща, както си купуваш нова рокля, по дяволите!

— Аз не съм такава празноглава, за каквато очевидно ме мислиш. Знам как се купува къща и го направих.

— Не ти е работа да купуваш къща във Вегас.

— О, наистина ли? — чувствата я връхлитаха така стремително, че не виждаше как думите могат да ги догонят. — Да не би вече да притежаваш целия град и неговите околности? Е, изглежда съм намерила единственото местенце, върху което нямаш власт. Тук ми харесва и аз оставам.

— Животът не е безкрайна разходка по „Стрип“.

— А Вегас не е само „Стрип“. Това е най-бързо развиващия се град в страната и един от най-удобните за живеене. Тук има отлична училищна система, много възможности за работа и жилища на поносими цени. Проблем е водата и в близко бъдеще върху това сериозно трябва да се работи. Обаче престъпността е забележимо ниска в сравнение с другите големи градове, а непрекъснатата способност на областта да преосмисля себе си ѝ дава големи възможности за развитие през следващия век — замълча и понеже той не отговори, продължи с пламнали от гняв очи: — Аз съм писателка. Бях библиотекарка. Много добре знам как се прави проучване.

— А казва ли твоето проучване колко зложни къщи има на квадратен километър във Вегас? Споменава ли се в него проституцията, корупцията, прането на пари, пристрастеността към хазарта?

— Да — отвърна тя вече по-спокойно. — Непочтеността съществува. Може би ще бъдеш шокиран, но ще ти кажа, че знаех за нея още преди да дойда тук.

— Ти просто не си го обмислила.

— Не си прав. Абсолютно не си прав. Аз не купих тази къща сляпо, и не я купих, за да продължавам да се търкалям в краката ти. Купих я за себе си! — извика Дарси разпалено. — Защото намерих нещо, което винаги съм искала и никога не съм очаквала да имам. Ала не се безпокой, Вегас е достатъчно голям и няма да ти се пречкам.

— Чакай малко. По дяволите... — измърмори Мак и сложи ръка на рамото ѝ да я обърне към себе си. Но тя рязко се извъртя и вдигна

ръце с поглед, който го предупреждаваше да не се приближава.

— Недей. Няма нужда да ме укротяваш и нямам намерение да ти правя сцена. Благодарна съм ти и не искам да забравя това. Смятам да поддържам отношения с твоите родители, със семейството ти и не искам да поставям нито тях, нито теб в положение, което ще направи това трудно. Ала ти ме оскърби — добави тихо. — А нямаше нужда да го правиш.

Тръгна към вратата и решително я затвори зад себе си.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Значи сме съгласни да опростим два милиона от загубите на Харисуки и Танака на бакара — Джъстин се бе изтегнал в широкия кожен фотьойл, като се преструваше, че не забелязва, че синът му не му обръщаше внимание. — По този начин ще са вложили в казиното съответно десет и дванайсет милиона. Поемаме стаите, храната, сметките в бара и парите, които жените им пилеят в бутиците. Те ще се върнат — обясни той и дръпна лениво от пурата си. — И ще оставят следващите няколко милиона тук, вместо от другата страна на улицата. Уреди ли лимузината им за утре? — изчака малко. — Мак?

— Какво? Да. Погрижих се.

— Добре. А сега, като свършихме с това, можеш да ми кажеш за какво мислиш.

— Нищо особено. Искаш ли една бира?

Джъстин махна с ръка в знак на съгласие.

— Винаги трябва с ченгел да ти вадим думите от устата. Желанието ти да се справяш сам с всичко е похвално, но дразни — усмихна се весело на сина си и пое запотената бутилка. — Както и да е, в този случай всичко е ясно — имаш проблеми с Дарси.

— Не. Да. Не — повтори Мак и издиша. — Продала е книгата си. Всъщност е продала две книги.

— Това е чудесно. Сигурно много се радва. А ти защо не се радваш?

— Радвам се. Щастлив съм за нея. Тя винаги е искала това. Мисля, че не бях разбрал колко много го е искала. Това ще ѝ даде съвсем нов път в живота.

— Това ли те безпокои? Че вече няма да има нужда от теб?

— Не. Целият въпрос е Дарси да тръгне по собствения си път. Аз просто ѝ дадох възможност да си поеме дъх.

— Така ли? Мак, ти влюбен ли си в нея?

— Не е това въпросът.

— Това е единственият въпрос, който има значение.

— Аз не съм за нея. Това място не е за нея — той неспокойно се приближи до прозореца и се вгледа в карнавалните светлини на неона и цветните фонтани. — Като ѝ се отворят очите, ще го види.

— Защо да не си за нея? На мен ми се струваше, че много добре се допълвате.

— Аз ръководя казино. Най-натоварените ми часове са когато нормалните хора отдавна са си легнали — пъхна ръце в джобовете си. — Тя е живяла спокойно. Нещо повече, била е възпирана, потискана. Едва сега започва да осъзнава какво може да прави, да бъде и да има. Аз нямам никакво право да се намесвам в това.

— Ти изкарваш всичко черно и бяло, дявол и ангел. Мисля, че никой от вас не е нито дявол, нито ангел. Ти си бизнесмен, при това добър. Дарси е интересна, свежа, възторжена млада жена.

— Която се озова тук преди няколко седмици — напомни му Мак. — Преди няколко седмици настъпи повратна точка в живота ѝ. Тя още не може да осмисли чувствата си.

— Подценяваш я. Ала независимо от това, твоите чувства нямат ли значение?

— Вече неведнъж съм позволявал моите чувства да излязат на преден план. Когато Дарси дойде тук, никой не я беше докосвал — обърна се с потъмнели очи. — Аз промених това. Трябваше да държа ръцете си далеч от нея, но не го сторих. Не можах.

— Сега ще се самонаказваш, задето си човек — заключи Джъстин. — Ще отречеш една връзка, която те прави щастлив, и съображенията ти са, че така е по-добре за нея.

— Тя е зашеметена — настоя Мак и се зачуди защо като го казва на глас звучи толкова глупаво. — И вижда само това, което иска да види. Купила си е къща, за бога!

— Да, знам.

— И... Ти знаеш? — зяпна той.

— В деня, след като подписа договора, Дарси заведе майка ти да я види. Аз самият отидох да я разгледам. Прекрасен имот, интересен, уютен дом.

— Абсурдно е да купуваш къща в град, в който си бил само няколко седмици, при това ако си прекарал повечето време в хотелско казино. Тя живее в света на фантазиите.

— Не, Дарси знае точно какво иска и съм изненадан, че ти не разбираш това. Ако не я желаеш, това е друга работа.

— Не мога да престана да я желая — това бе като болка, която не преминава. — Бях сигурен, че ще мога.

— Да желаеш е лесно. Първия път, когато видях майка ти, я пожелах. Това бе толкова естествено, колкото да дишам. Ала да я обичам ме ужасяваше. Понякога още ме ужасява.

Изненадан, Мак се отпусна на един стол.

— Отстрани при вас и това изглежда лесно. Винаги ми е изглеждало лесно. Вие толкова си пасвате... — реши той.

— Това ли е проблемът? — Джъстин се наведе напред и хвана ръката му.

— Не, не е проблем. Просто в нашето семейство браковете се получават. Шансовете са неблагоприятни, но въпреки това се получават — вгледа се в златната халка на пръста на баща си. Трийсет години, помисли, и още си подхождат. — Сигурно се получават, защото много внимателно си подбирате половинката — в буквалния смисъл на думата. Половинка.

— Ти виждаш майка си и мен като едно цяло, като нещо, което се е получило от само себе си. Не е така. Ние бяхме един бивш затворник със смесена кръв и любимата глезена дъщеря на богати родители. Големи шансове за такава двойка, нали, Мак?

— Но сте вървели по един и същ път.

Джъстин се облегна назад. Очите му бяха остри.

— Ами! Това, което направихме, бе да прокараме нов път, и той никак не беше равен.

— Искаш да ми кажеш, че съм направил грешка — измърмори Мак. — И може би си прав — прокара ръка през лицето си. — Вече не съм сигурен.

— Гаранции ли искаш? Няма гаранции. Да обичаш една жена е най-рискованата игра. Или залагаш, или се махаш от масата. Ала ако се махнеш, никога няма да спечелиш. Дарси ли е жената, която искаш?

— Да.

— Пак те питам. Влюбен ли си в нея?

— Да — от признанието болката стана още по-силна. — И е вярно, че се ужасявам от това.

Джъстин се усмихна съчувствено.

— Какво искаш?

— Искам да си я върна — въздъхна тежко. — Трябва да си я върна.

— Колко си оплескал нещата?

— Доста — зави му се свят, като си спомни колко лошо бе изиграл картите си. — Само дето не я изхвърлих през вратата.

— Ще трябва много бързо да говориш, за да я накараш да отвори вратата от своята страна.

— Значи ще говоря бързо — нещастieto потъна, заляно от приток на енергия. Това бе ново раздаване, помисли той, нови карти. И залагаше всичко, което имаше. — По-добре да сляза и да се опитам да се оправя с нея. Тя сигурно седи в стаята си и страда, когато би трябвало да празнува.

— Мисля, че тук грешиш — забеляза Джъстин, загледан в екраните.

— В бижутерийния магазин долу има едни обици във формата на звезди — Мак бръкна в джоба си да види дали бе взел кодовата карта за асансьора. За всеки случай. — Трябва да получи нещо специално, за да отпразнува продажбата на книгата си — изведнъж стана нервен, чувство, с което не бе свикнал. — Мислиш ли, че обици и цветя ще са достатъчно извинение?

— Не мисля, че някога ще можеш да се извиниш достатъчно за такова нещо. Но... Няма да намериш Дарси в стаята й.

— Моля?

— По-добре погледни. Трети екран, втората маса отляво.

Мак, нетърпелив да тръгне, погледна разсеяно към екрана. После погледна отново. Неговата ранена фея, пременена с миниатюрната си червена рокля-убиец, хвърляше зарове.

— Какво, по дяволите, прави тя?

— Гони осмицата. Това й е целта. Пет и три — обясни Джъстин и се усмихна, като чу как синът му захлопна вратата зад гърба си. — Дамата печели.

— Хайде, малката. Хайде, кукличке. Твой ред е — мъжът, който окуражаваше Дарси, можеше да й бъде баща, така че тя нямаше нищо

против, че я потупваше леко по дупето. Приемаше го като пожелание за късмет.

Раздрусва заровете в ръката си, наведе се над дългата маса и ги хвърли. Отвсякъде се чуха приветствени викове, а парите и чиповете толкова бързо сменяха собствениците си, че Дарси не можеше да ги проследи.

— Седем! Добре — размаха юмрук във въздуха. Загреба от своята купчинка с чипове и започна отново да ги разпределя. — Това на моето число, а това... Хм... Зад него. Моето число е пет.

— Завърти ги, русокоске! — мъжът от другата страна на масата стовари стодоларов чип. — Ти си късметлийка.

— Вярно е — тя хвърли заровете, примижа през цигарения дим и извика от възторг, когато заровете спряха на три и две. — Защо ли си мислех, че тази игра е толкова трудна? — засмя се Дарси и надигна чашата с шампанско, която някой ѝ подаде. — Подръж ми я, а? — пхна чашата в ръката на мъжа, който я тупаше по дупето, и взе заровете. — Пак моето — подвижна тя на крупието. — Господи, обичам да го казвам! — хвърли заровете и затанцува на десетсантиметровите си токчета.

Мак трябваше с лакти да си проправи път през събралата се тълпа. Първото, което видя, бе малкото ѝ заоблено задниче, пристегнато в тясната червена рокля. Хвана я за ръката, веднага след като Дарси хвърли заровете, и думите му потънаха в рева на играчите и зяпачите.

— Какво, по дяволите, правиш?

Тя отметна назад глава, опиянена от победата.

— Забавлявам се. Дръпни се да не ми пречиш да продължа — наведе се да вземе отново заровете, ала той хвана здраво китката ѝ.

— Приключи си сметката.

— Как ли пък не! Тъкмо хвърлям.

— Хайде, приятел, остави дамата да играе.

Мак само обърна глава и смрази с поглед нетърпеливия играч в края на масата.

— Приключи ѝ сметката — нареди той на крупието и издърпа Дарси сред шумните възражения на тълпата.

— Не можеш да ме накараш да спра да играя, когато печеля.

— Грещиш. Това е моето казино и мога да накарам всеки да спре да играе по всяко време. Банката винаги има право.

— Прекрасно — тя отскубна ръката си. — Ще отида да играя някъде другаде и ще им разкажа, че управата на „Команч“ не може да понесе на някой да му върви.

— Дарси, ела горе. Трябва да поговорим.

— Не ми казвай какво трябва да правя — тя отново рязко се отскубна и почти изпита удоволствие, когато всички глави се обърнаха и вниманието се прикова върху тях. — Казах ти, че няма да правя сцена, но ако продължаваш да ме тормозиш, ще я получиш. Можеш да ме изриташ от казиното, можеш да ме изриташ от хотела, обаче не можеш да ми казваш какво трябва да правя.

— Моля те — произнесе Мак с възхитително според него търпение, — да дойдеш с мен, за да обсъдим това насаме.

— Аз пък ти казвам, че не ме интересува.

— Е, щом не искаш с добро... — грабна я и я метна през рамо. Направи цели десет крачки, преди Дарси да се съвземе от шока и да започне да се бори.

— Пусни ме! Не можеш да се държиш така с мен.

— Ти направи своя избор — отсече той мрачно и без да обръща внимание на потресените погледи на персонала и посетителите, я внесе в асансьора.

— Не искам да говоря с теб. Вече съм си събрала багажа. Сутринта напускам. Пусни ме.

— Как ли пък не! — вкара картата, натисна нейния етаж и я остави да стъпи на пода. — Ти си инат, а аз... — замълча, защото юмрукът ѝ се заби в корема му, ала само отскочи и го накара изненадано да вдигне очи. — Ще трябва да поработим върху това.

Дарси се призна за победена и скръсти ръце. Когато вратата на асансьора се отвори в нейния апартамент, царствено излезе.

— Хотелът може да е твой, но до сутринта тази стая е моя и аз не те каня да влезеш.

— Трябва да изясним нещата.

— Нещата са съвсем ясни, много ти благодаря за желанието.

— Дарси, ти не разбираш.

Тя изблъска ръцете му от раменете си.

— Точно така, нали? Ти си мислиш, че нищо не разбирам. Мислиш си, че съм една празноглава идиотка, която не знае как да се грижи за себе си.

— Не мисля, че си идиотка.

— Ала все пак съм празноглава, нали? Е, достатъчно съм умна, за да разбера, че съм ти омръзнала и си решил да ме изпъдиш като досадно дете.

— Омръзнала си ми? — Мак объркано прокара ръце през косата си. — Знам, че забърках голяма каша. Нека ти обясня.

— Няма нищо за обясняване. Ти не ме искаш. Прекрасно. Няма да се хвърля от покрива заради това — Дарси сви рамене и се извърна настрана. — Аз съм млада, богата, имам си кариера, за която трябва да мисля. А ти не си единственият мъж на света.

— Чакай малко...

— Ти беше първия — хвърли му през рамо един изпепеляващ поглед. — Това не означава, че трябва да си последния.

Кое то бе един от неговите доводи. Точно една от причините, поради които толкова твърдо бе решил да се отдръпне. Но като го чуваше от нея, като виждаше този разгорещен женствен поглед в очите ѝ, в него закипя гняв, толкова яростен, че пред очите му притъмня.

— Дарси, внимавай какво правиш.

— Цял живот съм внимавала и повече нямам намерение. Харесва ми да скачам, преди да гледам. И засега се приземявам на краката си. Ако и когато падна, това ще бъде мой проблем и на никой друг.

По гърба му запълзя паника, защото виждаше, че тя говори сериозно. Можеше да го направи, щеше да го направи.

— Ти много добре знаеш, че си влюбена в мен.

Сърцето ѝ се преобърна и се сви от болка.

— Защото спях с теб? О, моля ти се.

Ала колкото и подигравателно да прозвучаха думите ѝ, ръцете ѝ се бяха сплели. Това му бе достатъчно, за да реши, че Дарси блъфира.

— Ти нямаше да спиш с мен, ако не беше влюбена. Ако сега те прегърна, ако те целуна, ти ще ми го кажеш, без да произнесеш нито дума.

Всичките ѝ защити бяха разбити.

— Ти знаеше и го използваше.

— Може би. Това ме измъчваше и направих още повече грешки, защото не можех да го преживея.

— Виновен ли си, или си ядосан, Мак? — тя уморено се извърна.
— Ти разби сърцето ми. Аз щях да ти го поднеса на тепсия. За теб обаче не беше достатъчно да не го искаш, ти го отхвърли.

— Казвах си, че го правя заради теб.

— Заради мен! — Дарси се изсмя. — Е, много мило от твоя страна.

— Дарси... — той й протегна ръка, но тя се сви. Пронизан от болка, отпусна ръце. — Няма да те докосна, ала поне ме погледни.

— Какво искаш от мен? Искаш да кажа, че всичко е наред? Че разбирам? Че не ти се сърдя? Не е наред — изхлипа Дарси. — Не разбирам и се опитвам да не ти се сърдя. Ти не беше задължен да чувстваш това, което чувствах аз — това беше моя залог. Обаче накрая можеше да си мил.

— Ако се бях доверил на чувствата си, нямаше сега да водим този разговор. И не искам да го водим тук — когато толкова неочаквано му дойде някаква идея. Мак знаеше как да я използва. — Искам да видя къщата ти.

— Какво?

— Много бих искал да видя твоята къща. Още сега.

— Сега? — тя прокара ръка през очите си. — Късно е. Уморена съм. Нямам ключове.

— Как се казва брокерът? Имаш ли визитна картичка?

— Да, на бюрото. Но...

— Добре.

За неин ужас Мак се приближи до бюрото, набра номера и след по-малко от две минути беше на ти с Мериън Бейнс.

— Ще ни даде ключовете — съобщи той на Дарси, когато затвори телефона. — Няма да ни отнеме повече от двацет минути да стигнем до тях.

— Ти си властен мъж — забеляза сухо Дарси. — Какъв смисъл има от всичко това?

— Рискувай — усмихна й се Мак предизвикателно. — Скочи, преди да си погледнала. Искаш ли яке?

Тя отказа и би отказала и да отиде с него, ако не искаше да запази поне малко гордост. Не говореха. Мислеше, че така бе най-добре.

Може би по някакъв начин това мълчаливо пътуване щеше да успокои нервите и да им помогне да се разделят, ако не като приятели, то поне с някакво уважение един към друг.

Мак изглежда знаеше пътя. Взе ключовете без усложнения, после спокойно подкара към покрайнините на града, където се издигаше къщата.

— Все пак си намерила замък — обади се той, загледан в силуета под бавно избледняващата лунна светлина.

Това почти я накара да се усмихне.

— И аз така си помислих, като я видях. Тогава разбрах, че е моя.

— Покани ме да вляза.

— Ключовете са у теб — напомни му Дарси и отвори вратата на колата.

Мак я изчака да заобиколи и ѝ подаде ключовете.

— Покани ме, Дарси.

Тя едва устоя на порива да изтръгне ключовете от ръцете му, като си каза, че той се опитва да направи ситуацията по-малко непоносима.

— Никога не съм била тук през нощта. И в къщата, и на двора има прожектори.

Мак си я представи тук сама през нощта.

— Има ли алармена инсталация?

— Да, имам кода — отвори вратата и веднага се обърна към малката кутийка до нея. Изключи алармата, после светна лампите.

Мак не каза нищо, а тръгна да се разхожда, както бе направила майка му. Ала в този случай мълчанието я нервираше.

— Търсих мебели, намерих много неща, които ми харесват.

— Има много място.

— Открих, че ми харесва много място.

Дарси щеше да сложи на терасите цветя, представи си той. Весели саксии, пълни със сочни зелени листа и нежни цветчета, за които щеше да се грижи. Вътре щеше да иска меки цветове, прохладни и успокояващи, тук-там с по някое цветно петно за освежаване.

Изненадваше го колко ясно можеше да си го представи и колко лесно бе да я познава след толкова малко време.

Запали външните лампи и се загледа в синята вода на басейна и развълнуваното море на пустинята отзад.

Тя бе смайваща, мощна и по свой собствен начин спокойна като нощното небе. Може би оттам, където бе избрал да живее, бе загубил представа за това, помисли Мак, за тази друга страна на света. И поради тази причина бе отказал да приеме нейното място там.

— Това е, което искаш.

— Да. Това е, което искам.

— Кулата... Там ще пишеш.

Малко я заболя, защото той разбираше.

— Да.

— Така и не го отпразнувахме — Мак се обърна. Дарси стоеше в средата на стаята със сплетени ръце и замъглени очи. — Вината е моя. Искам да знаеш, Дарси, колко съм щастлив за теб и колко съжалявам, че развалих този момент.

Вина, помисли тя. Бе прекалено добър, за да не я чувства.

— Няма значение.

— Има значение. Голямо значение. Бих искал да се опитам да ти обясня. Бих искал да се опиташ да го видиш от моята гледна точка. Ти падна в ръцете ми, буквално падна — първия път, когато те срещнах. Беше съвсем сама, самотна, малко отчаяна, напълно уязвима и невъзможно привлекателна. Пожелах те прекалено много, прекалено бързо. Аз умея да устоявам на изкушението, затова съм добър в това, с което се занимавам. Но на теб не успях да устоя.

— Ти не ме съблазни, не ме насили. Това беше взаимно привличане.

— Ала ние не бяхме наравно — пристъпи към нея и с облекчение забеляза, че Дарси не се отдръпна. — Взех те, защото те исках, защото можех, защото имах нужда, като знаех, че ти ще искаш повече и ще имаш нужда от повече. Че ще заслужаваш повече. Аз обаче нямах намерение да ти го дам.

— Рискувах. Ти ми каза право в очите, още преди да бяхме станали любовници, че не си тръгнал да се жениш. Не съм паднала сяпo в леглото ти.

Той за момент замълча изненадано.

— Залагала си на шанса да промениш мнението ми?

— Шансовете да се влюбиш в мен може да бяха малки, но не безкрайно малки — остротата в гласа ѝ се бе върнала. — Дядо ти мисли, че съм идеална за теб. Майка ти също.

Мак едва не прихна.

— Ти си говорила с майка ми?

— Аз обичам майка ти! — заяви Дарси разгорещено. — И имам пълното право да имам с кого да си говоря.

— Нямах това предвид. Отклонявам се — въздъхна той. — Както аз виждах нещата, ти имаше нужда от малко време да се установиш, да проучиш какви възможности имаш, да се позабавляваш. И наистина, ти поигра малко комар, изхарчи малко пари, направи няколко разходки. Откри секса.

— Ти какво, обучавал ли си ме? Още колко можеш да ме обиждаш?

— Не се опитвам да те обидя. Опитвам се да ти кажа в какво вярвах и че не бях прав.

— Още не си започнал да казваш, че не си бил прав. Може би е време да започнеш.

— Злобна си — Мак пхна ръце в джобовете си. — Досега не го бях забелязвал.

— Пазех го за подходящия случаи. Значи малката селска мишка идва в големия град и умната градска мишка ѝ позволява да опита малко от греха, а после ѝ показва вратата, преди да е погубила душата си? Достатъчно ли е близко?

— Много, много злобна. Ти беше сама и уплашена и не знаеше какво да правиш.

— И ти ми хвърли спасителен пояс.

— Млъкни! — търпението му свърши и я хвана за ръцете. — Никой не ти беше давал право на избор. Ти самата го каза. Никой не ти беше давал шанс. Никой не ти беше позволявал да разцъфтиш. Господи, Дарси, откак получи този шанс, този избор, ти само цъфтиш. Как можех аз да ти го отнема? Ти никога не си била никъде другаде, не си била с никой друг. Не можех да те гледам как живееш в хотел, мотаеш се в казиното и си вързана с мен, защото не познаваш нищо по-добро.

— И това беше твоят начин да ми дадеш право на избор. Смешно, точно такъв избор са ми давали цял живот.

— Знам. Съжалявам.

— Аз също — тя вдигна ръце към раменете му и го отблъсна, докато я пусна. — Свършихме ли?

— Не. Не още.

— Ох, за какво е всичко това? — Дарси се отдалечи. Предизвикателните ѝ високи обувки тропаха по плочките. — Защо сега искаш да разгледаш къщата? Преструваме се, че сме приятели? Какво правим тук?

— Исках да довърша това тук, защото това не е джакпот, не е моя дом. Твоят е — изчака я да се обърне към него. — Банката винаги има предимство.

— Не разбирам за какво говориш.

— Тази вечер баща ми ми каза нещо, за което никога не се бях замислял. Той каза, че е лесно да желаеш, ала е ужасяващо да обичаш — очите му оставаха приковани към нейните. — Ти ме ужасяваш, Дарси, ужасяваш ме до смърт — видях я как обвинява ръце около себе си. — Когато те погледна, умирам от страх.

— Не прави това. Не е честно.

— Опитах се да бъда честен и постигнах само това, че нараних теб и направих себе си нещастен. Сега играя нова игра и когато банката има предимство, не мога да си позволя да бъда честен. Няма смисъл да се отдръпваш — добави, когато тя направи точно това. — Аз само ще продължавам да идвам след теб. Ти сама купи тази къща. Аз бих те оставил да си отидеш — хвана я и плъзна ръце от раменете ѝ до китките и после обратно. — Трепериш. Уплашена ли си? — докосна с устни ъгълчето на устата ѝ. — Това трябва да означава, че още ме обичаш.

Дъхът изгаряше гърдите ѝ, засядаше в гърлото.

— Няма да позволя да ме съжаляваш. Аз не...

Целувката бе внезапна и страстна. Сърцето ѝ се блъсна в гърдите веднъж, втори път и заби диво и неравномерно.

— Така ли мислиш? Това на съжаление ли ти прилича? — отново улови устните ѝ. — Господи, тази рокля ме побърква. Тази вечер щях да убия всички мъже около онази маса, просто задето те гледах. Ще трябва да ти купя още десетина такива.

— Говориш безсмислици. Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Обичам те.

Този път сърцето ѝ подскочи високо и весело.

— Наистина ли?

— Обичам всичко в теб — той вдигна ръцете ѝ, притисна ги към устните си и внимателно разплете пръстите ѝ. — И те моля да ми дадеш още един шанс.

Устните ѝ трепнаха, после се отпуснаха в усмивка.

— Аз много вярвам в още единия шанс.

— На това разчитах — този път я целуна нежно и я привлече в прегръдките си. — Но ще трябва да ми разрешиш да се пренеса тук.

— Тук? — Дарси се носеше, рееше се, сякаш сънуваше. — Ти искаш да живееш тук?

— Е, предполагам, че тук ще искаш да отглеждаме децата.

— Деца ли? — замаяните ѝ очи отново се отвориха.

— Нали искаш деца? — тя закима и Мак се усмихна. — Обичам големите семейства. И аз съм от голямо семейство и съм традиционалист. Ако ще правим деца заедно, ще трябва да се омъжиш за мен.

— Мак... — това бе всичко, което успя да каже. Само името му. Нищо друго не можеше да се отрони от устните ѝ.

— Готова ли си да рискуваш, Дарси? — той отново вдигна ръцете ѝ и ги притисна към сърцето си. — Ще заложиш ли на нас?

Сърцето му биеше под дланите ѝ и не бе по-спокойно от нейното.

— Както се оказва, на мен ми върви — усмихна му се тя ослепително.

Мак се засмя, грабна я и я завъртя в кръг.

— И аз така съм чувал!

Издание:

Нора Робъртс. Джакпот

Американска. Първо издание

ИК „Коломбина Прес“, София, 1999

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954-706-053-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.